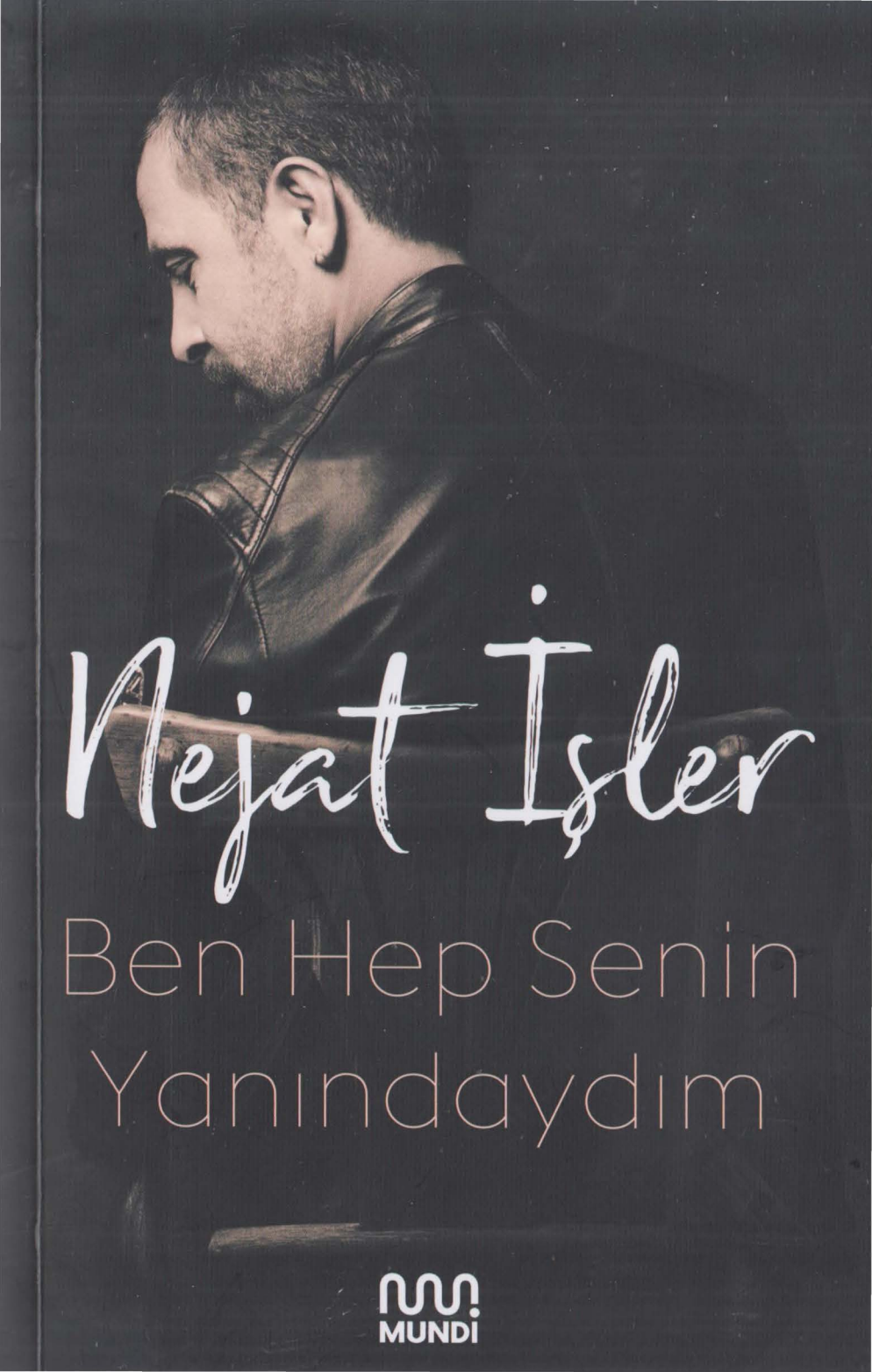

Nejat İşler

Ben Hep Senin Yanındaydım

MUNDİ

Mundi Kitap

Ben Hep Senin Yanındaydım, Nejat İşler
© 2019, Can Sanat Yayınları A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mayıs 2019, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 100000 adet yapılmıştır.

Yönetici editör: Özlem Alkan K
Editör: Önder Abay
Düzelti: Aylin Samancı Elmasdağ, Ebru Aydın
Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak tasarım: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)
Kapak fotoğrafı: Muhsin Akgün
Çizimler: Melike Acar

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2
Topkapı-Zeytinburnu
Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-4051-0

MUNDİ KİTAP
Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
mundikitap.com
bilgi@mundikitap.com
Mundi Kitap, Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Ticaret ve Sanayi A.Ş.'nin markasıdır.
Sertifika No: 43514

NEJAT İŞLER

BEN HEP SENİN YANINDAYDIM

ÖYKÜ

MUNDİ

NEJAT İŞLER, 29 Şubat 1972'de İstanbul Eyüp'te doğdu. Eyüp Ebussuud Efendi İlkokulu'nu, Cağaloğlu Anadolu Lisesi'ni, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Devlet Konservatuvarı Sahne Sanatları Bölümü Tiyatro Anasanat Dalı'nı bitirdi. Eğitimine devam ederken dizilerde oynamaya başladı. İstanbul Devlet Tiyatrosu'nda çalıştı. Arkadaşlarıyla beraber, Kahramanlar Soytarılar Tiyatrosu adlı bir grup kurdu. Pek çok televizyon dizisi ve sinema filminde yer aldı. Can Yayınları'ndan çıkan *Gerçek Hesap Bu!* (2016) adlı bir kitabı var.

MELİKE ACAR, 1978'de İstanbul'da doğdu. Anadolu Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Grafik Tasarım Bölümü'nde okudu. Öğrenciyken sergi çalışmaları oldu. Profesyonel çizerliğe *Leman* dergisi bünyesindeki *Atom* dergisinde başladı, hemen ardından *Leman* ve *L-Manyak*'ta çizmeye devam etti. Halen yurtdışı ağırlıklı olmak üzere Moda'daki ev ofisinde illüstratörlük mesleğine devam ediyor. Bir kedisi ve bir köpeği var.

İçindekiler

Dört Yılda Bir 13

Ahmet'in Öyküsü 23

Adı Bahtiyar 59

Biz Zavallı Erkekler 65

Hayalet Palyaço'nun Laneti 91

Öfkeli Piçler Bataryası 123

Yola gidiyorum yine. uçaktayım. beni yollayanlar kıyak yapmışlar, "bizinis klas" koltuğundayım. yanım boş.

"ne içersiniz?"

"cin tonik, biraz da limon suyu."

"saat 10.00'dan önce alkol servisimiz yok."

"peki."

bi bardak soğuk suyumu içtim. biraz geriliyorum uçak seyahatlerinde. yıllar evvel bi izmir uçuşunda hava boşluğuna denk gelmiştim. bunun doğal bi durum olduğunu düşünürken yanımdaki kadın koluma yapıştı. öyle bi sıktı ki kolumu, "ulan, gerçekten taklaya geleceğiz," dedim. o gün bugündür, hava ulaşımı sıkıntılı geçiyor benim için. bi şeyler içmek rahatlatıyor. (neyse, palavraya gerek yok, havada karada denizde her yerde rahatlatıyor.) harman kaldım bu sefer. yolculuk üç saat, bar iki saat sonra açılacak. gözlerimi kapadım, seni düşledim. yan koltuğumda oturuyordun. elinde bi kitap vardı. göz göze geldik, "masal okuyorum, iyi geliyor," dedin. yanıma kitap almayı unutmuşum. sıkıntımı anladın, kitabı bana uzattın. "al, okumaya başla, iyi gelecek." teşekkür edip aldım kitabı elime. tam ilk sayfayı çevirecekken uçağın güvenlik anonsu düşlerimden uyandırdı beni. gözümü açtığımda, hostes kılığına bürünmüş dünyanın en güzel kadını, portakal suyu uzattı, çapkın bi göz kırpış eşliğinde.

12

"buyrun nejat bey."

"teşekkür ederim."

bardaktan bi yudum aldım. havai fişekler patladı içimde. votka portakal! tekrar kapattım gözümü, düşümde seni görmek için. kitabı geri verecektim, yoktun. kitabın kapağına baktım:

Ben Hep Senin Yanındaydım.

masallara daldım...

DÖRT YILDA BİR

Şile'de gemi karaya oturmuş. 16 mürettebat kurtarılmayı bekliyor. Dalgalar koca gemiyi köpük patlamalarıyla aşıyor. Haberi sunan kadını uyarıyor görmediğimiz insanlar. Kendi iyiliği için. Habercilerin işleri zor gerçekten. Kanalı değiştirdim. Böbrek nakli için nakliyat yapan bir arabayı çalan manyak bir çiftin yolculuğunu anlatan *Ben Hep Senin Yanındaydım* diye bir filme denk geldim sinema kanallarının birinde. Neyse, iyi insanlarmış, böbreği hastaneye yetiştirdiler. Neyse iyi insanlarmış. Birbirlerini fazla meşgul etmeden ayrıldılar. Bu televizyon benim değil. Burası benim evim değil. Yalnız evde klas bir buzdolabı olduğunu söyleyebilirim, içi ağzına kadar dolu...

Telefonumun ekranı aydınlanıyor arada; mesajlar, aramalar. Kimseye cevap verecek halim yok. Midem berbat. Karnım gazla öyle dolu ki, meteoroloji balonu olup memlekete hizmet edebilirim. Hiç güçlü bir karakter olamadım. Fiziğim izin vermiyor. Dün akşam tansiyonlu bir basketbol maçı seyrettim, sonrasında berbat bir seks. Kadın sabrının son noktasında uyumaya karar verdi. Son nefesini verirken taksi durağının numarasını yazıp bı-

rakmış sehpanın üzerine. Eve geldim. Dolaptaki şişeyi bardağa boşaltıp televizyon kanallarında sörf yaptım.

16 mürettebat hâlâ kurtarılamadı. Telefon durmadı. Kafam bir türlü güzel olmadı. Telefona uzun bir süre cevap vermeyince, beni merak eden ve bir şekilde evime girebilen arkadaşlarım var. Onlardan birine güvenerek yeni şişeyi açtım. 150 miligramlık ilacımı da gömdüm. Geğirmeye, osurmaya başlayıp rahatlayacağım birazdan. Akşam birilerine söz vermiştim, o yüzden saati öğrenmek için telefona baktım. 14.47 oldu. Biri beni Facebook'a davet etmiş, 18 mesaj, 31 cevapsız çağrı. 29 Şubat tarihi gözümün içine girdi. Hay Allah, bugün benim doğum günüm...

Şirketteki arkadaşlar havalı bir mekân kapatmışlar. Daha kapısına yaklaştığımda, sigara içmeye çıkmış olanlar küçük bir karşılama yaptılar. Oğlanlardan biri zorla ağzıma puro soktu ve ateşledi. Hiç sevmem. Sonra da elbirliğiyle hiç gücü kalmamış vücudumu havalara attılar. Hiç sevmem. Telefon bir yana, sigara-çakmak bir yana, cüzdan bir yana savruldu. Holiganlar biraz sakinleyince, yerdekileri ceplerime sokuşturup sanki gerdeğe giriyormuşum gibi sırtımı şaplaklayarak dükkâna doğru ittirdiler beni.

Mahşer yeri gibi içerisi. Tanıdık tanımadık bir sürü insanla göz göze geldim. Sevip sevmediklerim dahil. Sarılmalar, ıslak öpüşmeler ve yalamaların arasında patronun locasına götürüldüm. Beni görünce, en sevdiği suşisinden attı ağzına, şampanyasından büyük bir yudum aldı, çevresindeki ona sırnaşan kadın kalabalığını ittirdi, "İşte kahramanımız!" diye bağırarak koca memelerinin arasına soktu kafamı. Nefes alamıyorum. "Keşke bir 6.45'liğim olsaydı cebimde, arka arkaya sıkar zayıflatırdım puştu," diye geçirdim içimden. Suni teneffüse girmeden ayı, ben eline uzanabileceğim mesafedeki müdür kadınlardan birine yalvaran gözlerle baktım. Kuvvetli kollarıyla mengeneden kurtardı bede-

nimi, oturttu yanına. Adam ısrarını devam ettirmedi, bana biraz kırgın bakarak suşi, şampanya ve kızlar üçgenine oturdu yine. "Ne kadar şanslısın, doğum gününde olan şeye bak," dedi müdürüm. Etrafıma baktım, bundan yıllar evvel nefret ettiğim ne varsa çevremdeydi ve devamlı bana bakıyorlardı. Kadına teşekkür edip tuvalete gitmek istedim. Kalabalığı biraz zor da olsa yenerek (sarılmalar, pandiklemeler, shot bardakları dayamalar, yabancı kanalların verdiği başarı haberlerimizi 13 kere seyretmek ve benzerleri arasında) eriştim tuvalete. Bu mekânı biliyorum, tuvaletlerin olduğu koridorun karanlığında dışarıya bir çıkış yolu var. Oraya ulaşmak isterken nispeten sevdiğim, işinin duayenlerinden olduğuna inandığım bir bakanla karşılaştım. Yaşının 18 olmasının imkânsız olduğu küçük bir kadına sutyen kontrolü yapıyordu. "Vay," dedi, "bizi gururlandırdın. Böylesi bir projeyi düşünmek, tasarlamak ve finans bulmak çok zordur. Ülkem adına seni kutluyor ve teşekkür ediyorum." Kadını bana iteledi ve gitti.

Nihayet çıkabildim dışarı. Arka kapı boş bir sokağa açılıyor Allahtan. Küçük kadın içeride kalmak istiyordu, çektim kolundan sıkıca, "Gel," dedim.

"Bilmem ne amca babamın arkadaşıdır, onun yanındayken bana bir şey olmaz."

"Tatlım, orada bir sürü amca var, şişe kılığında, toz kılığında onlara güvenmiyorum, bindireyim seni bir taksiye, sonra ne yaparsan yap."

Direndi biraz.

"Beni tanıyorsun değil mi?"

"Evet, sen kahramanımızsın!"

"La havle, tamam işte, kahramanların görevleri vardır, biri de bu!"

"Ama kahramanlar bizim özgürlüğümüzün teminatı değil midir, şu anda kısıtlıyorsun özgürlüğümü?"

Taksiye bindirdim, "Ne halin varsa gör, içinden 30'a kadar say, taksiden ineceksen öyle in, görmeyeyim senin halini," dedim, anlaştık, ters istikamete doğru yürüdüm.

Eve gitmek istemiyorum. Olabildiğince yalnız kalabileceğim bir yer arıyorum. Eski zamanlarda takıldığım, eski zamanlarla alakası kalmamış bir yer mesela. Buldum. Üniversite yıllarındayken aramızda kimin parası varsa onunla gittiğimiz meyhane. Allahım ne güzel günlerdi. Orta direk esnaf, yorgun banka memurları, bohem sanatçılar, gazeteciler ve bizim gibi salaklar ne güzel paylaşırdık her şeyi. "Uyanık" denilen kişilerle kavga çıkardığımız, "enayi" denilen insanlara yardım ettiğimiz zamanlar...

Sokağı döndüm. Tam karşımda işte. Meyhaneydi, şimdi kafe olmuş. Aklımda bir sürü anıyla ve neredeyse o zamanki heyecanla ulaştım kapısına. İçeriye baktım, benim yaşlarımda biri, sandalyeleri çevirmiş, temizlik yapıyor. "Başka yere gideyim, rahatsız etmeyeyim," diye geçiriyorum içimden, fakat ayaklarım gitmiyor. Bir süre sonra beni fark etti. Eliyle bir "buyur" işareti yaptı. Dayanamadım, girdim...

Soğukta epey yürümüştüm, "Konyağınız bulunur mu?" diye sordum. "Varsa bir-iki tane içer kaçarım." "Tabii," dedi siması bir yerlerden tanıdık adam. Kim olduğunu çıkarmaya çalışırken etrafa göz gezdirdim. Benim araştıran gözlerime takıldı herhalde, "Babam tam şu masada oturdu yıllarca," dedi. Bizim meşhur tiyatrocu abiden bahsediyor. Herkesten gizlenir gibi gelir ilişir, masasına kurduğu güler yüzlü yalnızlık örgüleriyle patronlar hariç kimseyle oturmazdı. Uzaktan masalara kadeh kaldırır, bazen bizim masamızı kontrol ettirir, aşçıbaşının, "Hadi yine iyisiniz gençler," lafıyla ortaya bir buçuk ızgara köfte uçururdu. Tutamadım kendimi, hıçkırmaya başladım. "Hadi, bu peder beyden olsun," dedi, güzel bir şişe Metaxa ve iki bardak koydu sandalyelerini düzelttiği masaya. "Şunu içer kapatırız beraber, tanıdık bir taksiye bindiririm, bırakır seni eve."

Meyhanenin patronu öldükten sonra, babası dayanamamış her gün oturduğu masaya başkalarının oturacağı fikrine. Elde avuçta ne varsa satmış, oğlunun çalışkanlığına güvenmiş, çekmiş krediyi, satın almış dükkânı. Şart koşmuş bir de, "Ben bu masadan kalkmadım yıllarca. Sen o masanın etrafında, mutfakta, kilerde koşturarak büyüdün. Ben ne zaman bu masadan kalkarım, dükkânın başını bırakmayacaksın. Kimselere emanet etmeyeceksin. Buranın müşterilerine var-yok demeyeceksin, bakacaksın. Çünkü onlar baktılar bana ömrüm boyu, onlar sayesinde ekmek götürdüm eve, büyüttüm seni..." Oğlan, "Tamam," demiş, birkaç yıl sonra babası masadan kalkmış. İçki fiyatlarına zamlar, müdavimlerin -her anlamda- göçüşü, personel ve mafya dertleri derken, mütevazı bir kafeye dönüştürmüş dükkânı. "Böylesi işime geldi biraz. İki kişiyle," babasının masasını gösterip, "aslında üç kişiyle çeviriyoruz dükkânı. O yine oradan televizyona bakıyor, TRT'den vazgeçmezdi biliyorsun. Sanat müziği, at yarışı, Loto, haberler takılırdı öyle." Güzellik yarışmalarına da açıktan bahis yaptığını hatırlattım, kahkahalara boğulduk.

"Sen ne yaptın sonra?" diye sordu. Şişenin yarısını geçmiştik, eskilerden birine hissettiklerimi anlatmak istedim. "Benim için küçük, insanlık için büyük işlere girişmek istedim. Genetik mühendisi olmaya karar verdim. Ailem zar zor okuttu beni, bitirdim okulu, yallah Amerika'ya. Çokuluslu bir şirkete girdim. Bir sürü deney yaptım günahsızlarla. İnsanların ömürlerini uzatmak istedim. Yardımseverlikten değil ha, bencillikten. Kendimi biraz da suçlu hissediyordum galiba. Çocukluktan kalma bir şaka yüzünden. Yaşıtlarımla aynı yaşta olmadım ben hiç. Sekiz yaşına girerlerdi, ben iki... Ha, bugün benim doğum günüm. 29 Şubat, dört yılda bir." "Eee, ne güzel arkadaş, mutlu yıllar. Niye üzülüyorsun ki?" Cebimden telefonumu çıkardım, internete girdim, ismimi yazdım. Dün sabahki basın toplantılarının görüntüleri düştü. Bir

de ince uzun bir zarf. Pek önemsemeden masaya bıraktım zarfı. Çıkan ilk görüntüyü izlettim telefondan.

"Ünlü biliminsanımız falanca filanca, yaptığı çalışmalar sonucunda, insanları her dört yılda bir yaş gençleştirecek sıralı formülünün Dünya Sağlık Örgütü tarafından, bu seneden itibaren kullanılacağını açıkladı. Sayın filanca, dünyanın birçok yerinde bu formülün anne karnında erken teşhise yardımcı olacağını, bebek ölümlerinin azalacağını müjdeledi."

Heyecanlandı masa arkadaşım, "Çok güzel işte!" Telefonu cebime koyarken masadaki zarfı elime aldım açtım, içinden bir Milli Piyango bileti çıktı. 29021972 numaralı bir bilet. Güldüm. Doğum günüm peşimi bırakmıyor. "Açsana televizyonu, eski günlerdeki gibi, çekiliş vardır." Şişenin kalanını diktim. İnanamıyorum, verdiğim formülü sadece zenginlere kullandıracaklar ve hâlâ benimle dalga geçiyorlar. "İşte," dedi eski dostum, "aynı o günlerdeki gibi. Kal biraz daha, eskilerden konuşalım."

"Yok, ben artık gideyim. Sen bana bir taksi çağır, ben de tuvalette biraz kusacağım."

"Tamam, nasıl istersen."

Tuvalete girdim. Yıllardan beri uğraştığım şeyin nasıl elimden uçtuğunu, neredeyse çocukluk arkadaşım olan avukata nasıl inandığımı, beni nasıl iğrenç bir kahramana dönüştürdüklerini ve o bileti karışıklıkta nasıl cebime soktuklarını düşündüm biraz. Sonra bolca kustum. Dünyanın belki de en safça yaşayan dükkânında kustum. "Taksi geldi," dedi, "iyi bir abimizdir merak etme." Tam tuvaletten çıkarken televizyondaki ses, büyük ikramiyeyi okudu. 29021972. Düşündü, baktık birbirimize, anladı, bağırmaya ve bana sarılmaya başladı. Neredeyse kemiklerimi kıracaktı. Zorla ayrıldım. "Babaya selam söyleyeyim mi?" diye sordum. Anlamadı.

"Nasıl?"

Benim gibi bir kukla için bile sevinen gözlerine baktım, kıyamadım çevirdim lafı.

"Taksici babaya... Yanına gidip özür dileyeceğim, yürümek istiyorum biraz."

"Ha, olur. Zaten birazdan beni almaya gelecekti, ben söylerim merak etme."

Tam köşeyi dönecektim, "Dört yıl sonra yine karşılaşırız inşallah," diye bağırdı. "İnşallah karın ceketini kuru temizlemeye gönderirken ceplerine bakar," dedim kendi kendime...

AHMET'İN ÖYKÜSÜ

"Çürümüş bir şeyler var Danimarka Krallığı'nda."

William Shakespeare, *Hamlet*,
I. Perde, 4. Sahne

1

Mavi formika kaplı ve floresan ışığıyla aydınlanmış bir berber dükkânı. Babam berber koltuğunda oturmuş, sakal tıraşı oluyor. Arada tezgâhtaki adaçayından yudumlar alıp bana kutsal kitaplardan hikâyeler anlatıyor. Küçüğüm herhalde, göremiyorum kendimi. İşin garip yanı, usturasıyla babamı tıraş eden berberin de yüzü yok.

"Âdem karısı Havva'yla yatmış. Havva hamile kalmış ve Kabil'i doğurmuş. 'Yaradan'ın yardımıyla bir oğul doğurdum,' demiş. Daha sonra Kabil'in kardeşi Habil'i doğurmuş. Kabil çiftçi olmuş, Habil de çoban. Günler geçmiş, Kabil Yaradan'a hediye olarak ürünlerini sunmuş, Habil de sürüsünde ilk doğan hayvanların bazılarını. Yaradan, Habil'in hediyelerini kabul etmiş, Kabil'inkileri istememiş. Kabil buna çok bozulmuş. Kıskançlık içinde Habil'i öldürmüş. Yaradan Kabil'e sormuş, 'Kardeşin nerede?' Kabil cevap vermiş, 'Ben kardeşimin bekçisi miyim?' Bunun üzerine Habil'in kanı yerden bağırmış. Yaradan bunu duyunca Kabil'e cezayı kesmiş, 'Seni lanetliyorum ve yeryüzünü dolaşma cezasına çarptırıyorum.' Kabil, Yaradan'a yalvarmış ve diğer insanların onu

öldüreceklerini söylemiş. Bunun üzerine Yaradan, Kabil'e diğer insanların onu öldürmesine engel olacak bir iz yapmış ve şöyle demiş: 'Her kim Kabil'i öldürürse, intikam yedi kat fazlasıyla onun üzerine olsun.' Bunun üzerine Kabil dünyayı dolaşmak üzere yola çıkmış. Çocuğu olmuş ve bir şehir kurarak oğlu Hanok'un adını vermiş buraya. İşte o şehir Urfa'dır. İntikamımı al..."

Babam lafını bitirdiği an, berber usturasıyla boğazını kesti.

Ter içinde uyandım. Yatağın yanındaki su şişesini dayadım ağzıma, yarıya kadar içtim. Bir sigara yakmam lazım. Pakete uzandım, boş. Aceleyle giyindim, dışarı çıktım. Koridorun sonundaki koğuşun kapısında duran nöbetçi asker beni görünce toparlandı.

"Uyku tutmadı mı komutanım?"

"Sigaram bitmiş."

Hızla cebinden çıkardığı sigarayı uzattı, yaktı. Eve telefon etmem lazım. Annemle böyle bir alışkanlığımız var. Nerede olursak olalım, gördüğümüz sıkıntılı rüyaları hemen anlatırız birbirimize. Saat gece 03.00, "Şimdi arayıp bölmesem mi uykusunu?" diye düşündüm, sonra sabaha unuturum rüyayı diye korktum, aramaya karar verdim. Askere teşekkür edip ankesörlü telefonun olduğu sahanlığa gittim. Nöbetten dönen kule nöbetçileri doldur boşalt yapıyorlar uzman çavuş nezaretinde. Tam kartı telefona sokacaktım, çocuklardan biri patlattı namludaki mermiyi. G-3 adındaki öldürme aletinin tok sesi her yerde yankılandı. Ağzımdaki sigara, elimdeki telefon kartı yere düştü. Uzman çavuş küfürler ederek mermiyi patlatan çocuğa girişti. Müdahale etmem lazım, seslendim, "Uzmanım yeter. Bir hata yaptı çocuk, zaten ödü bokuna karışmıştır. Sabah konuşuruz, bırak gitsin yatsın."

"Komutanım, bin kez gösterdik, bin kez söyledik, anlamıyor mallar. Gece gece olacak şey mi?"

"Oldu işte, boş ver. Yarın konuşuruz, yazarım ben raporu."

İkna oldu. Son bir tokat atıp yolladı çocuğu. Devriye onbaşı koşarak yanıma geldi. Kısa dönem. Kamu yönetimi okumuş, askerden sonra bir yerlere kaymakam olacak.

"Sağ olun komutanım. Bu çocuk biraz sorunlu. Bugün bir bok yemiş, iki nöbet arka arkaya yazmışlar, ayakta uyuyor. Yarın bir sorun olursa raporda, beni çağırabilirsiniz. İfademi vermeye hazırım."

"Git yat asker, yarın konuşuruz."

"Emredersiniz komutanım."

Yere düşen sigarayı aldım, hâlâ yanıyor. Bir nefes daha alıp söndürdüm asfalta. Kartı alıp ankesörlü telefona soktum, numaraları çevirdim. Beş kez çaldı çalmadı, annem açtı telefonu. Ben annemi uyurken hiç görmedim. En fazla televizyon karşısında uyuklar bazen o kadar. Sanki her an kötü bir şey olacakmış gibi kollar yuvayı.

"Efendim?"

"Benim anne, kusura bakma bu saatte rahatsız ettim."

"Rüya mı gördün?"

"Aynen. Merak ettim, iyi misiniz?"

"İyiyiz oğlum. Baban içti iki birasını, sızdı. Ben de televizyon karşısında uyuklamışım. Sen iyi misin?"

"Garip bir rüya gördüm, merak ettim sizi."

"Hayırlara vesile olsun. İyiyiz merak etme."

Annem kimseyle kötü olmak istemez. Bu yüzden komşulukta ve aile vaziyetlerinde beyaz yalanlar söyler. Çoğu yalanı da benim yanımda söyler. Evet, iyi bir suç ortağıyım. Ortağımı da iyi tanıyorum. Sesi gerçekleri söylemiyor. Üstüne gitmek istemedim, saat geç, benim için meraklanıyor.

"Allah rahatlık versin, Yarın yine ararım."

"Tamam oğlum. Nöbetçi misin?"

"Evet, geç uyanırım, akşama konuşuruz."

"Tamam. Görevini bitir gel, uzun uzun konuşuruz inşallah."

Eve pek uğramıyorum, laf çakıyor bana. 18 yaşımdayken çıkmıştım evden. Sokağa attım kendimi. Benim gibi hisseden arkadaşlar buldum kendime. Onlarla çalıştım, onlarla uyudum değişik evlerde. Başka bir aile kurduk kendimize. Doğrusu, kendimizin kurduğu aileyi daha çok sevdik. Arada hepimiz kan bağımızın olduğu aileyi ziyaret ediyoruz. Paylaşmaya çalışıyoruz elimizdeki avucumuzdakini.

"Tamam anne, Allah rahatlık versin."

"Sana da oğlum, iyi geceler."

2

İlkbahar geldi. Son iki ayım Urfa'da. Hafta sonu. Orduevine gidip geyik yapabilirim. Üniversitelilerin takıldığı kafe de olabilir. Öğrenci kızlar subaylara, hele asteğmenlere bayılıyorlar. Bazen edebiyat fakültesindeki çocuklar toplaşıyorlar çevremde, okuldaki anılarımı, hepsi birer efsane olan hocalarımı dinlemek için bira ısmarlıyorlar. Urfa'dayım, seçeneğim çok az. Fazla düşünmeden, "Lan Fener'in maçı var, çocuklarla seyredeyim," diyorum.

Mavi Marmara dükkânın adı. Askerler çarşı izinlerinde kafayı orada buluyorlar. Maç yayını da olduğu için saat 16.30'a kadar şahane zaman geçiriyorlar. Dükkânın sahibi komutanlıktan torpilli olduğu için kimse ellemez orayı. Bir sorun olduğunda ben giriyorum devreye, inzibatlar, "Emredersiniz komutanım," deyip uzuyorlar. Memo oradadır şimdi. Diyarbakırlı, yol yordam biliyor. İstanbul'da benim de takıldığım bir barda çalışmış, ortak tanıdıklarımız var. Yaşı büyük diğer çocuklardan. Burada geçirdiği süre manyaklığı yüzünden uzamış, o yüzden buranın yerlisi gibi. Taburda ilk içtimada dikkatimi çekmişti. "Sağdan say" vaziyetinde, sıra ona geldiğinde numarasını Kürtçe söyledi, dayağını yedi. Zor kurtardım astsubayın elinden. Daha tazeydim, mevzuya ka-

rıştığım için tabur komutanı götümden kan aldı. O günden beri "badi"yiz Memo'yla.

İçeri girdim. Maç başlamış. Herkesin önünde kola bardağı. Tabii içinde votka var. Mekân sahibiyle selamlaştık. Kafasıyla her zamanki yerimizi işaret etti. Memo televizyona kilitlenmiş, yanındaki sandalyeyi bana tutmuş. Beni görünce, "Neredesin komutan, berbat oynuyoruz, totemimiz eksik kaldı," dedi. Oturdum, zınk diye kola bardağı geldi önüme. Getiren çocuk, "Abimin oğlu oldu, bugün kolalar bizden," dedi. "Allah bağışlasın," dedim, çubuklu formaya bakmaya başladım.

"Yeni gelen devreler çekiniyor biraz senden. Küfürlü konuşamayacaklar şimdi," dedi Memo. "Alışırlar, söyle rahat olsunlar," dedim. Memo döndü arkasına, "12 numara, her şey serbest," diye bağırdı. Saniyeler içinde küfür yemeyen futbolcu, teknik kadro, yönetim, başkan kalmadı. Çocuklar haklı, berbat oynuyoruz.

Maçın sonlarına doğru kapıda bir hareketlilik oldu. "Dikkat," diye bağırdı biri. Döndüm, inzibatlar. Herkes ayağa kalktı, bana bakıyorlar. Tophane kabadayısı gibi kalktım ayağa, künyemi söyleyip göndereceğim askerî polisi. Uzman erken davrandı, "Ahmet Asteğmenim siz misiniz?" diye sordu. "Benim," dedim, "sorun yok." "Komutanım, Levent Üsteğmen acil çağırdı sizi tabura. Beraber gitsek iyi olur." Eh, emir demiri keser. Fondip yaptım kolayı, çocuklara da, "rahat olun" gibisinden bir el hareketi yaptım, inzibatlarla beraber çıktım dışarı. Memo gelmek istedi benimle, yerine oturttum. Kola içen, çarşı iznine çıkan askerler de rahatlayıp yerlerine otururken Fenerbahçe gol attı.

Nöbetçi komutanın odasına doğru ilerledim. İçeriden müzik sesi geliyor. Yaklaştım, dinledim biraz. Pink Floyd çalıyor, "Shine On You Crazy Diamond." Çaldım kapıyı, "Gel," diye bağırdı Levent Komutan. Girdim içeri, bilgisayarın sesini kıstı, karşısındaki koltuğu gösterdi. Üzerinde Atatürk resmi olan bir fincan çıkardı masanın altından. Kendi önünde de aynısından var. Sonra bir

viski şişesi çıkardı. "Kolacıdan mı?" diye sordu. Başımı salladım. Viskiyi doldururken, "Kolaya da buza da gerek yok değil mi?" diye sordu, yine başımı salladım. Şerefe yaptık fincanlarla, sonra Levent Üsteğmen yaslandı koltuğuna, derin bir nefes aldı.

"Ben babamı hiç görmedim biliyor musun? Evleniyolar annemle, sonra askere gidiyor, klasik hikâye. Uyanık bir herifmiş, hemen çavuş yapıyorlar bunu. Ha, bizim orada, Zonguldak'ta bilek güreşi şampiyonu falanmış. Neyse bir gün yeni devreler geliyor bölüğe, acemiler. Bu da eğitim çavuşu. Gelen acemilerden biri arızanın önde gideni. Bu da hizaya sokacak ya bunları, uğraşıyor çocukla. Nöbet yazmışlar bu arıza dediğim çocuğa, gece. Bizimki, 'Ben bunu bir yakalayayım," diye kulübeye sürünerek gidiyor. İşte uyurken, ne bileyim sigara içerken falan yakalayacak. Yakalıyor da. Hem de sıçarken. Tüfek bir tarafta, sigara ağızda, her türlü sakat durumda yani. Patlatıyor tokadı bizimki, oğlan götündeki bokla tüfeğine koşuyor, vuruyor bizim pederi. Oracıkta ölüyor. Bu hikâyeyi kahvede duydum biliyor musun? Babamın yavşak bir arkadaşından. Gözümün içine baka baka anlattı bunu. Ben hep nefret ettim askerlerden. Kötü insanlar diye düşündüm, hiç tanımadığım babamı öldürdüler diye. Şimdi şu halime bak..."

Güldük. En az yarım şişe devirmiş ben gelmeden önce belli. Bir şey söyleyecek bana, o da belli. Merakımı meze ettim viskiye, bekliyorum. Biraz kıvrandı, bana doğru dikildi.

"Ahmet, İstanbul'a gidiyorsun. Kaç günün kaldı senin?"

Hiç düşünmeden yapıştırdım, "52."

"Tamam, gelmiyorsun geri. İdare edeceğim seni, arazide falan diyeceğim, kazandan düşürmeyeceğim."

Daha da sıkıldı bir şey söylemek için. Çekmecesinden sigara çıkarıp uzattı. Karşılıklı yaktık. Koca bir yudum aldı fincanından, derin bir nefes de sigarasından. Uzun uzun baktı bana:

"Başın sağ olsun kardeşim, baban vefat etmiş."

3

Uçakta yer bulamadım. Mecburen otobüse bindim. Cenaze ikindi namazında kalkacak. Yetişirim. Tam 14 saattir yoldayım. Molalardaki kuru pilavlar ve otobüs şirketinin verdiği meyve suları ayakta tutmaya çalıştı beni. Yolcular çok değişti yolda. Kimse aynı kalmadı. Arka koltuklarda sigara içilirdi eskiden, o da yok. Harem Otogarı'na yanaştık, indim. Aylardır görmemişim Boğaz'ı. Sadece iyot değil lüfer, çinekop, palamut, hamsi ve Haliç artığı koklamak istiyorum. Kadıköy'e kadar yürüdüm. Bir çay içtim Beşiktaş İskelesi'nde. Boğaz'ın ve semtin kokusunu çektim içime, karşıya geçen motorlardan birine atladım. "Mart kapıdan baktırır, kazma kürek yaktırır" soğuğunda açık havaya oturdum. Tek başımayım. Yaktım sigaramı, kaptanın DJ'liğini yaptığı yolculuğa bıraktım kendimi. Zeki Müren'den "Şimdi Uzaklardasın" çalıyor. Teknenin kıç tarafındaki bayrağa takıldı gözüm. O bayrak uğruna ölen arkadaşlarım geldi aklıma. Tam çözülecektim ruhen, "Çay?" diye sordu, belki seneye al kanlara bulaşacak genç. Çayı içerken kontrol ettim kendimi. Hiçbir şey hissetmiyorum. Ne soğuk, ne babam, ne İstanbul, ne de sen. Kendimin bile duyamayacağı bir sesle şarkıya eşlik ettim, "Şimdi uzaklardasın..."

Mezarlıkları oldum olası severim. Çok kalabalık, ama çok sessiz yerler. Çocukluğumun oyun alanı oldular hep. Mezar taşlarını siper edip kendimize "dekmancılık" oynardık. Tabii biz o zamanlar yalancıktan ölüyorduk. Şimdi gerçekten ölen biriyle oynuyoruz; babamla. Mezarına indim, son kez sarıldım kefen giydirilmiş vücuduna. Güzelce yerleştirdim, çürüyüp yok olacağı ebedî istirahatgâhına. Sağdan soldan direktifler eşliğinde tahtaları dizdim, mezardan çıkıp iki kürek toprak attım üstüne, çekildim, seyretmeye başladım. Spermin yumurtalıkla buluşmasından dokuz ay on gün sonrasına kadar süren doğum macerasını düşündüm, bir de doğan o canın aceleyle toprağın altına gömülmesini. Ölüm, kesinlikle doğumdan daha kişisel bir şey. İnsanların yüzlerine baktım. Onlar benimle konuştular, ben baktım. Yıllardan beri uğramadığım mahalledeki komşular, çocukluk arkadaşlarım, artık çoğunun yüzünü tanımadığım esnaf, artık çoğuyla ilişkimin kalmadığı akrabalar. Onları seyrederken birinin lafı geldi aklıma, "İnsanlar en iyi sevişmelerini cenazelerden sonra yaşarlar, hâlâ yaşıyor olmalarını kutlamak için."

Evin odaları taziyeye gelenlerle dolu. Mutfakta kadınlar harıl harıl çalışıyor. Hassas bir zaman ve hassas bir tip olduğumu düşündükleri için yanlarından ayrılıp yalnız kalmama izin verdiler. Şair olmanın yararlarından biri. Kış bahçesine sığındım, bahçeyi seyrediyorum. İnanılmaz uykum var. Komşu kadınlardan biri, üzerinde tavuklu pilav, ayran, çay olan bir tepsiyi yanımdaki masaya sessizce bıraktı ve kapının iyice kapandığından emin olarak çıktı. Çayı yudumlarken bahçenin her yanındaki anılarımı yokladım. Şuraya dedemle gül dikmiştik beraber, şuraya diktiği karpuzu daha portakal büyüklüğündeyken kesip yemiştim, sonra da enseye sağlam bir tokat yemiştim. Şuradaki dut ağacından iki kere düştüm. Şuradaki ağaçtan yediğim eriklere hiçbir yerde rastlamadım. Şuradaki kömürlüğe saklanırdım ev halkına sinir-

lendiğim zaman, kilitlerdim içeriden kapıyı, annem yalvar yakar çıkarırdı dışarı. Şuradaki hanımellerinin balını... "Daaaan" diye açıldı kapı. Babamın ve benim hiç sevmediğimiz amcam daldı içeri. Narkotik'te komiser. Baskın yapıyor sanki hödük. Çok üzülmüş, harap olmuş bir halde, gözlerinden yaşlar fışkırtarak, "Ahmet'im, Ahmet'im," diyerek sarıldı boynuma. Bayramlarda bile elini öptürmezdi para vermemek için, şu yaşıma kadar ilk temasımız.

"Nasıl oldu bu be? Nasıl oldu? Karıncayı incitmezdi Sefa, hep mi iyiler erken gider?"

"Amca boğuluyorum..."

"Hah, kusura bakma Ahmet'im, çok şey oldum."

Tutuksuz salıverdi beni, Yunan trajedilerindeki "haberci" karakteri gibi dövündü bir süre. Öylece seyrettim. Görüntü var ses yok. Sakinledi, tepsideki tavuklu pilavı aldı, yemeye girişti, ayranı da kafaya dikti.

"Nasılsın amca?"

"Sürünüyoruz be Ahmet'im. Emekliliği bekliyorum. Alacağım tazminatı, yengenle beraber Edremit tarafında bir yere yerleşeceğiz. Tabii bunlar plan. Namlunun önünde yaşıyoruz biliyorsun. Sahi alışabildin mi askerliğe? Girdin mi çatışmaya falan?"

"Yok, sağ olsunlar araziye çok çıkarmadılar beni. Etrafımda silahlar patladı da, ona çatışma denmez, daha çok karşılıklı taciz ateşi."

"Yiğidim benim. Bak herkes kaçıyor askerlikten. Helal olsun sana, gittin oralara, canını siper ettin vatana."

Birazdan tekrar sarılıp beni boğabilir diye sustum. Bahçeye doğru bakmaya devam ettim. Yan gözle de izliyorum akrabamı. Tabağını bitirdi. Bir bana bakıyor bir bahçeye. Uzun bir sessizlik ânı. Sanki bana çok samimi bir şey söyleyecekmiş gibi davrandı bir ara, döndüm, önüne baktı. Biraz daha sessizlik.

"Neyse, başın sağ olsun Ahmet'im, ben seni yalnız bırakayım," dedi, çıktı. "Aynı anne babadan böylesi ayrı iki çocuk nasıl doğar?" diye geçti içimden. Babam tanıdığım en naif insanlardan biriydi. Buysa tam tersi. Babama yazdığım her şiiri okuturdum. İlk kitabım, *Ben Hep Senin Yanındaydım* ödül alınca, Ankara'daki ödül törenine gitmem için cebime harçlık koymuştu arkadaşından borç alarak. Bu zırtapozsa, dedemler hayattayken ve babam işsizken, kumar partilerine gider, tek geçim yolumuz olan dedemin emekli maaşına el koyardı. Beş parmağın beşi de bir olmuyor, ancak ortaparmak, diğerlerini kıvırdığın zaman, dik haliyle dünyanın her yerinde bir şey anlatır.

Epey bir zaman geçirdim bahçeye bakarak. Komşu kadınlar sessizce çayımı tazelediler. İçerideki kalabalık azalmaya başladı, seslerden anlıyorum. Hüzünlü bir kapı açılışı duydum en son, annem içeri girdi. Buz gibi bir ifadeyle oturdu masanın karşısına. Ölümü gören ve kabul eden bir ifadeyle konuştu:

"Özlemiş misin bahçeyi?"

"Çok..."

"İyi bak. Artık göremeyeceksin çünkü. Evi boşaltıyoruz, ev satıldı."

"Ne diyorsun anne, ne satılması?"

"Hem de ne zaman satıldı biliyor musun? Hani bir gece aramıştın beni, rüya gördüm diye. İşte o gün satıldı."

Öyle kalakaldım. Ağzımdan tek bir şey çıkabildi:

"Neden?"

Döndü, hiç öyle baktığını görmemiştim bana. Bin yıllar sürecek bir laneti söyleyen tanrıça gibi fısıldadı dudaklarının arasından:

"Senin yüzünden..."

4

Salona girdim. İçeride kadın voleybol takımı idman yapıyor. Tribünlere doğru baktım, Müco daha gelmemiş. Sakin bir yer bulup oturdum. Hücum setleri çalışıyorlar. Voleybol oynayan kadınları hep sevmişimdir. Ancak şu an içimdeki nefret o kadar büyük ki önümü göremiyorum. "Ahmet," diye bağırdı birisi. Maria... Müco'nun sevgilisi. Salondaki herkes bana çevirdi gözlerini. Maria hızla çıktı basamakları, yanıma geldi. Sarılmak için davrandım, "Dur, pisim şimdi," dedi terli olduğunu kastederek, yanaklarımdan öpüp idmana geri döndü. "Ah bebeğim, dünyada bu kadar pislik varken, senin ter kokunu şişeleyip pahalı mağazalarda sosyetik kadınlara satmaları lazım," diye düşündüm. O sırada Müco geldi elinde iki kahve bardağıyla. Gözlerini benden ayırmadan basamakları çıktı, kahve kartonlarını koltuklardan birine koydu ve sımsıkı sarıldı.

"Ulan, ne korkuttun bizi. Sağ salim döndün, inanamıyorum."

"Dokuz canlıyım ben, kolay kolay bir şey olmaz bana."

"Adi herif, olmaz biliyorum."

Ayrıldık. Biraz daha göz göze bakıp bir daha sarıldık. Bardaklara baktım:

"Bu ne lan, kahve mi içeceğiz?"

"Ne kahvesi oğlum, tadına baksana."

Baktım. Tekila kahlua getirmiş denyo. Şerefe yapıp idman yapan kadınlara çevirdik gözlerimizi. Onları izlerken coşku ve şaka evrene karıştı, yerini ciddiyet aldı.

"Başın sağ olsun moruk. Sefa Abi çok kral adamdı."

"Eyvallah..."

Kayıplardan bahsetmeyi pek sevmeyiz, muhabbetin direksiyonunu hemen kırdı ikimize.

"Bitti mi yani şimdi?"

"Aslında iki ayım daha kalmıştı. Kıyak bir komutan vardı orada. Gelme geriye, idare edeceğim seni dedi."

"Helal olsun herife."

Maria'yı gösterdim başımla:

"Sizin nasıl gidiyor?"

"Bilmiyorum oğlum. Kaç senedir bir gün bile ayrı geçirmedik. Geçiremeyiz de. Benim yüzümden kötü transfer tekliflerini kabul ediyor. Dükkân berbat durumda. Herkes dövmeci oldu. Bar grupları da Türkçe çalmaya başladı, astım gitarı eve seyrediyorum."

Müco edebiyat fakültesinden arkadaşım. Kafası hep kırıktır ve çok iyi bir yazardır. Fanzinlerde anarşist yazılar yazardı okuldayken. Küçük bir yaşayan efsane olmuştu. Yayınevlerine yolladığı dosyalara olumlu cevap gelmedi. Küstü biraz. Punk rock yapan bir grup kurdu. Müziğini bilmem ama sözleri çok güzel ve sertti şarkıların. Sonra dövmeciliğe merak sardı. Yetenekli adamdır, çizimleri de çok güzeldi. Dükkân açmaya kadar götürdü işi. Ukraynalı dilber Maria gelmiş buna dövme yaptırmaya, o gün âşık oldular birbirlerine. Beraber çok güzel zamanlar geçirdik. Yüksek lisans, ardından öğretmenlik yaptığım günler, hiç ayrılmadık, İstanbul'un altını üstüne getirdik. Okuldaki eğitim

kadrosunu değiştirmeye karar verdi birileri, akademisyen olma hayalim suya düştü, askere yollandım.

Eski günlerden konuşurken Maria'nın idmanı bitti. Soyunma odasına giderken, "geliyorum" anlamında bir işaret yaptı. Uzaktan öpücükler attılar birbirlerine. Geceye akacağız belli. Nereye gideceğimizi bildiğim halde sordum.

"Nereye?"

"Yapma komutan," dedi Müco, "cehennemin dibine."

Tekila kahlua hep çarpmıştır beni. Kafam güzel oldu, son söyleyeceğimi en başta söyledim:

"Bana bir silah lazım Müco, amcamı öldüreceğim..."

5

Tarlabaşı'nda çok salaş bir meyhanedeyiz. Eski solcu abilerden biri işletiyor. Okuldayken çok gelirdik. Hesapları çok uygun, hatta bazen bedava. Balıkları yarımşar porsiyon söylediğimizi duyunca Vasıf Abi, "Tamam lan keratalar, kara kaplıya yazacağım, paranız olunca verirsiniz, yarım porsiyon istavrit mi olur?" diye o günlük misafir ederdi bizi. O kara kaplı defter de hiç açılmadı.

Masada dört kişiyiz. Maria'nın takım arkadaşı Milena da takıldı bize. Upuzun fiziğine göre öyle kırılgan duruyor ki. Hele mavi gözleriyle bir bakışı var, "Al beni, sakla bir yerde," diyor sanki. Milena Sırp. "Osmanlı padişahları yanılmış olamazlar," diye düşünüyorum. Ukraynaca, Sırpça, İngilizce, Türkçe şakalar, küfürler uçuşuyor havada. Uzun Urfa tatilinden sonra her şey bana çok güzel geliyor. Rakı da kanda dolaşmaya başlayınca, unutuyorum her şeyi, bırakıyorum kalıbımı zamana.

"N'oluyo oğlum, anlatsana. Ne silahı, ne amcası?"

"Şimdi olmaz. Uzun hikâye, eve gidelim orada anlatırım."

Müco hatırlatsa da mevzuyu, ânında unutup Milena'nın uzun ince parmaklarıyla çatal bıçak tutuşuna, o parmaklarla rakı kade-

hini dudaklarına götürüşüne, ıslak dudaklarına, rakıyı yuttuktan sonra sanki havai fişek gösterisi seyreden çocuk gibi gülen gözlerine takılıyorum. Fark ediyor ona baktığımı, kafasını yana doğru biraz devirip, "Ne var?" der gibi bakıyor. Ben de omuzlarımı kaldırıp "hiç" yapıyorum. Zamanın yavaş geçmesine küfrediyordum birkaç gün önce, şimdi zaman dursun diye dua ediyorum. Duam kabul görmüyor yetkili mercide, Vasıf Abi müziği kesiyor. Masaların çoğu kalkmış zaten. Kalanlar da kalkmak üzere. Bir anda acayip bir şey oluyor. Cennetten gelen bir ses yayılıyor mekâna. Milena Sırpça bir şarkı söylemeye başlıyor. Herkes çivileniyor sandalyesine. Şarkı bittiğinde alkışlıyor herkes, canıgönülden, "Bravo!" sesleriyle inletiyorlar dükkânı. Vasıf Abi, "Ulan, yolluk istemek için denemediğiniz halt kalmadı, yurtdışından transfer bile yaptınız," deyince kahkahalar patlıyor. Vasıf Abi herkesin bardağına birer tek dolduruyor. Milena'yla göz göze geliyoruz.

"Şarkı ne anlatıyor?"

"Uzak denizleri görmek isteyen birini."

"Sen istiyor musun?"

"Tek başıma yapamam."

Tutamayacağım kendimi, "Beraber gidelim mi?" diye soracağım birazdan. Müco yetişiyor imdadıma, daha önce gitmemiz gereken yeri hatırlatıyor.

"Eve gidelim mi artık?"

Taksi beklerken her halinden züppe oldukları belli, kızlı erkekli bir grup geçiyor önümüzden. Bize bakıp, "Beraber duj?", "Sen arkadan istiyor, 100 dolar," gibi iğrenç espriler yapıyorlar. Müco alışkın böyle hallere. Ben değilim.

"Askerim ben, hayatınızı sikerim," diye bağırıyorum, hızla topukluyorlar gözümüzün göremeyeceği kadar uzaklara. Milena anlıyor durumu, daha bir sevgiyle bakıyor bana. Yandım... Taksiye biniyoruz, yolda taksici, "Ooo abi, dümeniniz kıyak," diyor,

askerî kimliğimi çıkarıp direksiyonunun ortasına koyuyorum. "Jandarma Teğmen Ahmet İşbilir. Tek kelime daha edersen sikerim belanı." Kızlar kıkırdıyor, eleman sessiz. Moda'ya geliyoruz, para uzatıyorum lavuğa, "Gerek yok komutanım, bu bizden olsun." 50 lira attım kucağına indik taksiden. Eve girdik. Televizyonun karşısında üçlü bir koltuk ve bir sehpa var, o kadar. Kızlar soyunup dökünüp, hemen cıgara sarmaya koyuldular. Yanlarına gidiyordum, Müco kolumdan çekti.

"Anlatacaksan anlat, yoksa uyuyorum."

"Bira var mı evde?"

"Var amına koyayım."

Yatak odasına ittirdi beni. Sonra biraları getirdi. Açtım kutuyu, söyleyeceğim kötüyü. Aklım hâlâ Milena'da. Birazdan ona mektuplar yazacağım.

"Kendine gel lan. Silah külah, ne oluyor?"

"Anlatacağım, dur..."

"Tamam, kahve yapmaya gidiyorum, dönünce konuşmaya başla."

Müco kahve yapmaya gitti, ben kızların yanına. Milena'nın yanına oturdum. Film izliyorlar, *İnsanlar Yaşadıkça*. Ne ara geldiler filmin sonuna bilmiyorum. Frank Sinatra ölüyor ve yakın arkadaşı Montgomery Clift, kışlanın ortasında yas borazanını çalıyor. Dokunaklı sahne dokunuyor bana, ağlamaya başlıyorum. Biriktirdiğim ve kaybolan herkes için ağlıyorum. Milena siliyor gözyaşlarımı, kucağına yatırıyor kafamı. Hüngür hüngür ağlarken ben, Müco geliyor, Maria'yı yanına çağırıyor. Koltukta yayılıyoruz Milena'yla. Maria üzerimize battaniye atıyor. Annemin lafı geliyor aklıma, "Benim yüzümden değil, benim yüzümden değil," diye sayıklayarak uyuyorum...

6

Amcam çocukluktan beri bir baş belasıymış. Gençliğinde iyice azmış. Her türlü pisliğe bulaşmış. Bizim orada horoz dövüşleri düzenlemeye kadar götürmüş işi. Dedem çok sert bir adamdı, ona bile kafa tutmuş. Sonunda bakmışlar oğlan gidici, bir tanıdık vasıtasıyla ondan habersiz polis okuluna yazdırmışlar. Başta mırın kırın etmiş, ama belinde silahla İstanbul'da gezme fikrine tav olmuş. Zar zor bitirmiş okulu, polis olmuş. Dümenini bulup İstanbul'da kalmış hep. Trafik'ten başlamış, Narkotik'e kadar gitmiş. Ama bildiğim kadarıyla kötü alışkanlıklarından da pek vazgeçmemiş. Profil bu. Dedemle babaannem öldükten sonra, evi satalım diye birkaç kez zorladı babamı. Babam da, "Baba ocağı satılmaz," diye geri çevirdi bunu. O kadar inat etti ki, kimsenin haberi olmadan eve emlakçı getirmişliği var. Bir gün zil çaldı, camdan baktı annem kim geldi diye. İki yabancı adam. Babam indi aşağıya, ben de arkasından gittim. Açtı kapıyı:

"Buyurun?"

"Eve bakmaya gelmiştik."

"Sağ olun bir eksiğimiz yok. Biz kendimize bakıyoruz."

"Beyefendi alıcı, evi göstermeye geldim."

"Kim dedi verici olduğumuzu?"

Adam anlattı vaziyeti. Amcamla beraber fiyat bile belirlemişler eve. Babam o günden sonra hiç konuşmadı amcamla.

Şimdi gelelim asıl mevzuya. Yarısı masal, maalesef sonuna doğru gerçek. Önce masal.

Bizimki dört-beş ay evvel bir gün Narkotik Şube'de geyik yaparken, iki genç komiser geliyor.

"Yav, Adnan Abi, uyuşturucu işini büyütmüşsün, TIR'lar mırlar, bravo yani..."

"Ne diyorsunuz lan?"

"Abi, dün yakaladığımız TIR var ya Silivri'de. Şoförü sorguladık, Urfa'dan bir asteğmen ismi verdi. Soyadı seninkiyle aynı."

Benim orada olduğumu biliyor, yazılı ifadeyi istiyor komiserlerden. Tesadüf olması kesin. Ancak aklında şüphe kalmasın derdinde. İfade geliyor, bir sürü isimle beraber benim ismim de var. Araştırıyor biraz, gerçekten benim o asteğmen. Birkaç rütbeli ve erle beraber, terör örgütüyle ortak uyuşturucu ticareti yapıyormuşuz. Hemen çekiyor komiserleri bir kenara, "O ismi ifadeden çıkaracaksınız," diyor. Çıkarıyorlar da. Fakat birkaç gün sonra, TIR şoförü ve avukatı ifadenin üzerinden geçerken şoför, isimlerden birinin eksik olduğuna uyanıyor. Avukat işin içinde bir iş olduğunu anlıyor. O isim demek ki çok kıymetli, çok kuvvetli. Emniyette güçlü adamları var ki ifadeden adını sildirebilmiş. Para istemeye karar veriyorlar. Öyle ya, şoförün ailesi nasıl geçinecek adam hapisteyken? Komiserlere söylüyor durumu avukat, bunlar koşarak Adnan Abilerine gidiyorlar.

"Abi, ne yaptırdın sen bize? Bizim de memuriyet yanacak şimdi."

"Vuralım ibne avukatı, şoförü de çoluk çocuk numarasıyla korkuturuz."

"Olmaz abi, iş iyice boktanlaşır. Biz yapmayız öyle şey. Sen yaparsan seni de okuruz."

Amcam köşeye sıkışıyor. Bir-iki gün düşünüyor. Tabii bunun sıkıştığını anlayan genç komiserler göz hakkı istiyorlar. Meblağ iyice kabarıyor, amcam babamı aramaya karar veriyor.

Evet, şimdi gerçek kısmına geldik.

Babam pazardan dönerken amcam çıkıyor karşısına. Yürümeye devam ediyor babam. Amcam arkasından yalvarıyor durup dinlemesi için. En sonunda ikna ediyor babamı, oturuyorlar bir kahveye, amcam masalı anlatıyor, masalın bedelini de söylüyor. "Ahmet müebbet yatar," diyor, "rezil oluruz," diyor, "bu acıya dayanamaz annesi," diyor, diyor da diyor. Babamın burnu kanamaya başlıyor önce, sonra düşüyor kahve sandalyesinden. Hastaneye kaldırıyorlar. Beyin kanamasından sıyırmış. Hastanede ve taburcu olduktan sonra evde bir hafta hiç konuşmuyor babam. Koltukta oturup kapalı televizyonu seyrediyor. Bir hafta sonra annemi çağırıyor ve kararını açıklıyor, "Evi satıyoruz, bundan sonra bizim Ahmet diye bir oğlumuz yok."

Kentsel dönüşüm çakallarından biri alıyor evi. Adamın iyi yanına mı denk geliyor, yoksa benimle ilgili masal kulağına gidiyor da çekiniyor mu bilmem, evin boşaltılma sırasını benim askerden geliş tarihime denk getiriyor. O zamana kadar da cüzi miktar bir kira alacağını söylüyor.

Babam günden güne eriyor. Yemek yemiyor doğru düzgün, ilaçlarını almıyor bazen. Zaten kalbi de sakattı, tansiyonu da. Benim terhis tarihim yaklaştıkça daha da fena oluyor, sonra işte kalp krizi...

Annemin, "Senin yüzünden," demesinin sebebi bu.

Benim de amcamı öldürmek istememin sebebi.

7

"Açmıyor," dedi Müco, kulağından çektiği telefonu hızla montunun cebine sokarken. Birasından efkârlı bir yudum aldı.

"Ulan, herifi içeri mi aldılar acaba? Benim telefonlarımı açmamazlık etmezdi."

Moda Burnu'ndaki kayalıklarda biralıyoruz. Kızlar yürüyüşe çıktılar. Müco'nun Beyoğlu barlarında çalarken sergilediği performansa hasta olan bir ağır abiyi arıyoruz. Silah külah işlerini bilen bir abimiz.

"Geçelim karşıya, sorup soruşturalım."

"Tamam, bizimkilerle beraber geçeriz. Onlar antrenmana yollanır, biz de Beyoğlu'na."

Denize doğru baktı biraz. İç geçirdi. Döndü sonra bana, beni izledi bir süre:

"Emin misin oğlum? Hapse gireceksin farkındasın değil mi?"

"Eminim kardeşim."

Gözlerimin içine maden arayan mühendis gibi baktı, kafasını salladı aşağı yukarı. Martı çığlıklarına çevirdi radarını. Biraz ötede denize dizilmiş balonları havalı tüfekle patlatıyorlar. Tekrar göz göze geldik, "Biraz çalıştıralım seni o zaman Rocky," dedi.

Biralar bitene kadar balonları sinirle patlatan genci seyrettik. Sonra sıra bana geldi. Baloncu şamandırayı çekip yeni balonlar bağladı ipe. 12 balonu da ilk atışımla patlattım.

"Komutanım, askerlik yaramış, ölüm makinesi olmuşsun."

"Göt korkusundan oğlum. Kimsenin şakası yok oralarda. Karşılaştığın anda ya öleceksin ya öldüreceksin."

"Yav, bir şey soracağım sana. Hiç sevmediğin, papaz olduğun birileri var mı o taraflarda?"

Çok fazla düşünmeden, "Yok. Neden?" diye sordum.

"Ne bileyim, belki amcan doğruyu söylüyordur. İbnenin biri senin ismini bilerek sokuşturmuştur organizasyona."

"İmkânsız. Amcamın doğru bir şey yaptığını, doğru bir şey söylediğini hiç hatırlamıyorum. Selam verse alma, kesin bir çıkarı vardır. O değil de, benim kafamı başka bir şey kurcalıyor. Hadi babam inandı bu masala, annem hayatta tufaya düşmez böyle durumlarda oğlum. Hisleri kuvvetlidir. İnsan kendi kanından, kendi büyüttüğü çocuğunu tanımaz mı? Böyle bir şey yapacağına ihtimal verir mi?"

"İhmal ettin onları diye düşünmüşlerdir, kızmışlardır sana. Yalan mı? Kaç yılda bir gittin yanlarına. Sanki anan baban yokmuş gibi yaşadın."

Doğru söylüyor. Üniversiteyle birlikte evden bir çıktım, çıkış o çıkış. Birbirimizi unutacak kadar mı görmemişiz birbirimizi? İnsanların çok hızlı değişebileceğine mi inanmışlar? Hiç mi güvenmemişler kimseye? Ben doğanın emrettiğini yaptığımı düşünüyorum. İnsan dışındaki hayvanlar, sütten kesildikten sonra kendi yollarına gider. Kimseye yük olmak istemedim o kadar. Sevginin nefretle akraba olduğunu tekrar anladım. Fakat anneme hâlâ inanamıyorum. Bir gariplik var işin içinde.

"Bira alalım..."

8

Beyoğlu'nun arka sokaklarından birinde hâlâ direnen, küf kokan bir işhanına girdik. Ado Abi'nin ofisi burada. İkinci kata çıktık. Kapısında siyah takım elbiseli, irikıyım iki elemanın küfürleşerek tavla oynadığı mekâna doğru seğirttik. Bize dönük olanın yüzü Müco'yu görünce aydınlandı.

"Vay vay vay, kimleri görüyoruz. Âlemin kralı gelmiş..."

Sarıldılar. İkizler! Müco'nun bu ikiz ayıcıklarla boğuşması sinirimi bozuyor, gülmeye başlıyorum. Bana gözucuyla bakıp dövme muhabbetine giriyorlar. İkisi de ellerini yumruk yapıp parmaklarının alt boğumlarına yaptırdıkları *king* dövmesini gösteriyor. İkisinin de başparmakları yok. Profesyonel yankesicilik yapmışlar demek ki. Suç ağaları, yankesicilik yaptıracakları çocukların başparmaklarını keserler. Cebe girerken bu marifetli eller takılmasın diye. Müco'nun asistanının ne kadar yetenekli olduğundan bahsediyorlar. Sonra çekinerek izin istiyorlar bizimkinden. Kürekkemiklerinin arasına dövdürdüğü "hiç" dövmesinden yaptırmak istiyorlarmış. Müco icazet veriyor, bir boğuşma daha seyrediyorum. Ayıcıklar o kadar şirin ki alıp evde beslemek fikri düşüyor aklıma. Neyse kapı açıldı sonunda.

İçerisi duman altı. 30 saniye hakkıyla teneffüs edersen bayılırsın. Moda Burnu'nda içtiğimiz biralar da işin içine girdi, burada dinlendireceğiz kalıbı kesin. Tek bir kurtarıcımız var, o da müzik. Muhteşem müzik sisteminden Megadeth bağırıyor kulaklarımıza. Ado Abi masasının ardında profiterole gömülmüş. Bizi fark ediyor:

"Vay vay vay, kimleri görüyoruk. Elemin kralı gelmiş."

Bu âlemde, "Hoş geldin," demenin karşılığı bu herhalde. Tek fark, abinin Urfa ağzıyla konuşması. Sarılıyor Müco'ya uzun uzun, onu bıraktıktan sonra gözlerimin derinliklerine bakarak uzatıyor elini bana, sıkıyorum elini. Masasının önündeki misafir koltuklarına oturuyoruz. İçerisi 100 derece sanki. Zaten abi atletle oturuyor. Rus mafya filmlerinden çıkmış gibi, her tarafı dövmeli.

"E, ne içiyoz ağalar?"

Biralar, Moda Burnu'ndaki rüzgâr, tam tersi buranın cehennemî sıcağı ve soluduğumuz cıgara yüzünden bir bardak soğuk su istiyoruz ikimiz de.

"Heç olur mu canım?" Arkasında İstanbul'un değme barlarına taş çıkartan bir içki yığınağı var. Uzanıyor yığına, bir şişe çekip aralarından:

"40 yıllık malt viski bulmuşum çirlopçulardan, bir yudum çekiyorsun, sanki mıh çakıyorlar içine, ânında ayılıyorsun."

Mecbur aldık uzattığı bardakları. İlk yudumda nefes borumuzdan karnımıza doğru sanki lav aktı. Üzerimizdeki montları çıkardık hemen. İkinci yudumdan sonra odayı seyretmeye başladı gözlerimiz. Heavy metal posterleri asılı her yerde. Üçüncü ve son yudumu bitirdiğimizde, ikimiz de önce şişeye bakıp sonra da Ado Abimize karşı çok sevimli ifadeler yerleştirdik yüzümüze. İkinci bardaklardan sonra ise çenemiz düşüverdi, anlattık her şeyi.

Ado Abi, benim Urfa'da askerlik yaptığımı duyunca, ıslandı gözleri önce. Çocukken alıp getirmişler bunu İstanbul'a. Kan davası demişler, kaçırmışlar. Hiç dönmemiş doğduğu yerlere. İstanbul'un acımasız sokaklarında düşe kalka bir hayat kurmuş. Sıra bana geldiğinde, babamın nasıl bir tezgâh yüzünden öldüğünü, çocukluğumun geçtiği baba yadigârı evin nasıl satıldığını, garip ama annemin bana hiç inanmadığını, amcamı öldürüp babamın intikamını almak istediğimi, ancak zamanın dar olduğunu, yakalanırsam senelerce yapmadığım bir şey yüzünden vicdan azabıyla hapiste çürüyeceğimi anlattım. Dinledi, uzun baktı, gözlerinin nemini sildi ve birden korkutucu bir canavar haline döndü.

"Ahmet kardeşim, benim adımı Adalet koymuş dedem. Sevenlerim Ado Abi der, düşmanlarım adımın Adalet olduğunu bilir. Sen mahsımsın anladık. Zaten Müco'nun arkadaşısın, o benim canım. Bu işi çözecez söz. Lakin zor bir mesele, iyi düşünüp tez zamanda bir hal çaresi bulucaz. Düşünmek için insana rakı gerekir, kalkın ocak başına gidiyoruz."

9

Kulağıma dolan bir melek sesiyle araladım gözlerimi. Milena yanımda. Gözlerimin içine bakarak ve başımı okşayarak geçen akşam söylediği şarkıyı mırıldanıyor. Allahsız çok güzel bakıyor.

"Yine uzak denizlere gitmek istiyorsun."

"Senin gözlerine bakarken oralara gitmiş kadar oluyorum."

Öpüyor dudaklarımdan, gözlerimden, sonra içinde köpükler olan bir bardak su veriyor.

"İç bunu, baş ağrına iyi gelecek."

Gerçekten de başım çatlayacak ağrıdan. Dün içmediğimiz bok kalmadı herhalde. Ocak başı faslının ilk yarım saatinden sonrası yok hafızamda. Kızlar geldiler yanımıza, Ado Abi bir büyük daha söyledi, Milena'ya sarıldım, sonrası yok.

"Yapma."

Neyi yapmamı istemediğini anladım tavrından. Çektim kendime sarıldım uzun uzun. Ayrıldığımızda gözleri ıslanmıştı.

"Yalvarırım yapma n'olur. Kimseye de güvenme. Müco'ya bile."

Meğer dün masada meze etmişler beni. Ado Abi'nin çevresi de yancı olmuş, bedavacı birkaç kadın da dahil olunca masaya

mevzu büyümüş. Rakılar iyice aslan yapmış abimizi, başlamış üzerime oynamaya. Çıkarıp önüme silah koymuş bir ara, gideyim hemen vurayım amcamı diye, Milena silahı alıp onun önüne koymuş. Ne korkaklığım kalmış ne karı kılıklığım. Sonunda Milena dayanamayıp beni bir taksiye atmış, evine getirmiş. Yarı İngilizce yarı Türkçe anlattıklarından anladığım bu.

"Müco da çok güldü sana. Bir şey yokmuş gibi yemesine içmesine devam etti."

Sarıldı sıkı sıkı, kalbi kırılan bir çocuk gibi ağlamaya başladı omzumda. Çok ağrına gitmiş belli. Korumak istemiş beni kadın haliyle. Şimdi yorgunluğu çıkıyor gecenin. Eh, böyle ortamlarda bulunmak sıkmıştır canını tabii. Memleketinde ağır bir savaş vardı, görmese bile anlatılanlarla büyümüştür. Korkmuştur be!

"Bebeğim. Adamın ayağına biz gittik. Nasıl bir adam olduğunu biliyorduk. Anlattıklarımı dinleyince yardım edeceğini söyledi, sonra da bizi o lokantaya davet etti. Gitmeye mecburduk. Müco'ya sizi oraya çağırdığı için kızabilirim belki ama seni getirmiş oldu yanıma, kızamam. İçmiş içkisini, özlemiş Maria'sını, düşünememiş sizin gibi iki meleği görünce adamın kıskanacağını. İşler boka sarınca da yapamamıştır bir şey. Nasıl yapsın? İki kadın ve bir sarhoş var yanında. Hem ikimiz de meleklere inanırız. Bak, kurtarmışsın beni."

"Hep böyle mantıklı mısındır?"

"Bir şair ne kadar mantıklı olabilirse..."

"O zaman mantıklı davranmaya devam et. Kötülerin sonu zaten hep kötü biter biliyorsun. Bırak bulsun belasını kendi kendine. Gideriz buradan istersen. Alacaklarıma karşılık bırakırım takımı, gideriz İstanbul'dan. Biraz para biriktirdim, başka bir takımla anlaşana kadar yeter ikimize de. Bak, bahar geldi neredeyse. Novi Sad çok güzeldir, çok sakindir. Tuna Nehri'ne bakıp yazarsın aklına gelenleri. Çok güzel barları vardır, çok güzel kızları vardır."

"Ben bir tane buldum bile."

Sevişmeye başladık... İnanamıyorum kendime. İntikamla yanıp tutuşması gereken bedenim, aşkın ateşine düştü. Daha üç gün oldu kadınla tanışalı. İlk gördüğümüz andan beri âşığız birbirimize. Demek ki oluyormuş! Karşılıksız aşkın acısıyla yanan bir sürü şair ve yazar geldi aklıma. Neredeyse acıdım hallerine. Sevişmenin arasında kulağıma fısıldadı:

"Seçtim seni. Senden başkasıyla gitmem uzak denizlere..."

10

"Selamünaleyküm...

Keşke gözlerine bakıp söyleyebilseydim bunu. Biliyorum, yıllardır görmediğine içerlediğinden, yine gözlerime bakmayacak, omzunun kenarından, yarım ağızla ama hasretle alacaktın selamımı. Topraktan bir tümseğe bakmaktansa, sırtına bakmayı tercih ederdim. Sonra sessiz kalmanı, sonra dönüp acıtan bakışlarla, 'Benim senin gibi evladım yok,' demeni isterdim. İsterdim; çünkü biliyorum bir an bile göz göze gelsek suçsuz olduğumu, kandırıldığını anlayacaktın. Artık çok geç, çok, çok." "Çok iyi adamdı." Bunu ben düşünmedim. Bu benim kafa sesim olamaz. Çünkü kadın. Tanıdık bir kadın. Annem. Döndüm, on metre kadar uzağımda, elinde su bidonu, omuzları düşük bir halde önüne bakıyor. İkimiz de ne yapacağımızı bilmeden dikildik bir süre. Sonra annem yanı başındaki bir mezarın kenarına ilişti:

"Bir sigara versene."

Annemin sigara içtiğini bilmiyordum. Şaşkınlıkla kalakaldım öylece. Bir süre sonra, evrende yaşayan tüm varlıkları etkileyebilecek aile içi eğitimimin en önemli aygıtıyla, yani bakışıyla, "Buraya gel, yanıma otur, bana bir sigara ver, yoksa terlik geliyor,"

dedi. Bir robot gibi aldığım komutu uyguladım. Gidip yanına oturdum, bir sigara verdim, yaktım. Yılların tiryakisi gibi derin bir nefes aldı. Ağzım açık onu seyrederken aynı yöntemle, "Salak salak bakma, sen de yak bir tane," dedi. Ona bakmayı bıraktım, ben de yaktım bir tane.

"16 yaşındaydım. Babam yanına çağırdı. 'Kızım, kadın oldun, artık seni ben koruyamam, sana koca lazım,' dedi. Sağ olsun münasip bir aday da bulmuş. Mahallenin en bıçkın delikanlısı, baban. Sefa'ya mahalledeki bütün kızlar bayılırdı. Bir yürürdü sokakta görmen lazım. Neyse, hızla baş göz ettiler bizi. Çarşıda pazarda en havalı kadın benim. Gel gör ki, babanın erkekliği eksik. Çocuk yapamıyoruz bir türlü. Yeterli bir zaman geçtikten sonra aile büyükleri toplandı, modern tıbbın tüm imkânları denendi, olmadı yine. Sonra, akrep gibi plan yapıldı. Üfürükçü bulundu mahalleden, okunmuş sular içirildi, bu arada amcan koynuma girdi birkaç kez. Küçüğüm, aklım ermiyor hiçbir şeye. Sonra sen doğdun. Baban bağrına bastı seni. Ama işte..."

"Benim Ahmet diye bir evladım yok," derken, biliyormuş...

11

"Öldürmek ya da öldürmemek. İşte bütün mesele bu..." Hayatına son vermek için yanıp tutuştuğum insanın, benim hayata gelmemde katkısı olması düşündürücü. Hiç merak etti mi acaba benim kime, neye benzediğimi? Belki de hep izledi beni uzaktan. Kıskandı babamın bana olan sevgisini. Hayır! Zayıflık zamanı değil. Ölen büyüklerin ve yaşayan ebeveynimin günahlarını biliyorum. Artık kendimin de ne olduğumu biliyorum. Bir sağlık probleminin çözümü için uygulanmış bir tedavinin sonucuyum ben. İki türün çiftleşmesiyle ortaya çıkan bir melez. Zoraki bir halvetin meyvesi. Ata döllerinin zehirli tarafından peydahlanmış bir ucube. Tanrı'nın lanetlediği Kabil'in görevlendirilmiş oğlu. Evet! Bir görevim var; amcababamı öldürmek. Hem demez mi kadim öğreti, "Babasını öldürmeyen oğul erkek olamaz," diye? Nefret ettiğim tüm değerlerin vücut bulmuş hali karşımda. Ölmesi gerek, bana can vermiş olsa da...

Ya anneme ne demeli? Nasıl inandı o çatal dilli yalanlara? Neden izin verdi babamın bu denli kederlenmesine? Belki de o güzel bahçede yetişen meyvenin bir günah tohumundan geldiğini bildiği içindir. Elbette... Bana her baktığında, beni her düşündü-

günde o meşum gece geliyordur aklına. Ya sadece döllenmekle kalmadıysa bu iş? Şehvet duymuş olabilir amcamın hoyrat dokunuşlarına. Gaflet uykularındayken babam, arsızca birleşmişler midir? Hastalıklı bir aşka varmış mıdır bu tutku? Sanmam. Daha doğrusu konduramıyorum anneme. Öyle bir sahne gelmiyor gözümün önüne. Gelmeye yeltense, oyacağım içime bakan gözlerimi. Evet, evet. Ölmesi gerek, annem ona ortak olsa da...

Ah baba! Bilmezler ki, "karınca ezmez" lakabı aslında mahallenin en delikanlılarına verilir. Kunduranın ucuna basarak ve denge sağlamak için kolları hafif açarak önüne bakıp dolaşmak serserilerin harcı değildir. Karınca bile ezmemek için dikkat ederek yürüme şekli, puştlarda sakil durur. O puştlar, ancak senin gibi serin ruhlu bir adamı inciteceklerini sandıkları için kullanırlar bu lakabı. Kıskandıkları için tabii. Sevmediğin bir insanın konusu açıldığında, "Gereksiz," derdin ve konuyu kapatırdın. Kardeşin için de söylemiştin aynı şeyi. O günden sonra hiç anılmadı kalleşin adı aramızda. Biliyor muydun her şeyi? Kabullenmiş miydin? O yüzden mi titredin üzerime? Kanımın götüreceğini düşündüğün yollara gitmeyeyim diye mi bırakmadın elimi? Meğer yalanmış bütün çocukluğum. Evden ayrıldıktan sonra rahat hissetmemin nedeni bu demek. Senden, sizden ayrıldıktan sonra, koca şehre küstahça kafa tutmam damarlarımdaki kan yüzünden. Olsun. Ölmesi gerek. Gençliğim onunla mezara girecek olsa da...

12

"Bu acı seni yaşatmayacak. Ölümünü seyretmek istemiyorum. İzin ver bana. İzin ver, senin için yaşayayım. Çocuğunu doğuracağım. Onu senin kadar seveceğim. İzin ver bana..."

Biliyor. Onu yalnız bırakmayı o kadar istemiyorum ki. O kadar âşığım ki. Biliyor. Öldüreceğim babamı. Biliyor.

Müco'nun yanına gittim. Her şey tamam. 6.45'lik cebimde. Vedalaştık. Maria'ya sevgilerimi, Milena'ya hiç göremeyeceğim çocuğumun hasretini bıraktım. İntikam bir hayat hırsızı. Sevdiklerini alıyor elinden ve mazereti var. Son bir baktı bana:

"Yolun açık olsun yoldaş. Lezzetli günler yaşadık, acımayacağım sana bir saniye bile."

"Kızlara iyi bak. Milena'dan çıkacak çocuğun ismini sen koy. Cehennemde görüşürüz, her şeyin hesabını sorarım."

Ev boşaltılacak bugün. Amcababam da yardıma gelecek. Annem her şeyi anladı. Tabii öteki de. Yalnız gelmeyecek biliyorum. Katil arkadaşları beni merak edecek. üçüncü sayfa haberlerinde "namus cinayeti" yazacaklar. "Kahraman polisler asker kaçağını vurdular," diyecekler.

Öyle de oldu. Eve girdiğim anda herifler ateşlediler silahlarını. Amcababam tereddüt etti, bu sayede vurdum onu. Annem üstüme atılmıştı, en son hatırladığım boynundan gelen kan tadı. Sütünü özlemiştim oysa. Hiç hatırlamadığım sütünü...

ADI BAHTİYAR

Kulübede oturmaktan nefret ediyorum. Bir avuç bacaksıza futbol oynatmak sinirimi bozuyor. Ancak yapacak daha iyi bir işim yok. Paramı, evimi, yemeğimi veriyorlar. Popüler bir sahil kasabasındayım. Gönül işleri de fena gitmiyor. Ufaktan bir efsaneyim aslında. Aktif futbol oynarken kaleciydim. Yıllar önce, 18 içinde gol atmak için suratımı tekmeleyen yavşak bir santrforun ağzını burnunu kırdım. Olay büyüdü, gazeteler televizyonlar peşime düştü. Oyuncu bir sevgilim vardı. Kadın benim yaptığım hareketi, kendine reklam malzemesi yaptı. Sinirim bozuldu, kadının en yakın arkadaşıyla yattım. Olay iyice büyüdü, futbolu bırakmaya karar verdim. Çok sevdiğim eski futbolcu bir abim elimden tuttu. Antrenörlük lisansı aldım, alt lig takımlarında çalışmaya başladım. Binlerce kişilik statlara karşı oynuyordum yıllar evvel, "Bahtiyar, Bahtiyar," diye inletiyorlardı ortalığı, şimdi yönettiğim takımları düşürmemekten başka gayem yok. Kader...

Top oynadığım yıllarda çok yakın bir arkadaşım vardı, Mesut. Şimdi yardımcılığımı yapıyor. Her gittiğim takıma onu da götürüyorum. Bana çok inanır, hatta memleketteki en iyi ancak en hakkı yenen, en şanssız hoca olduğumu söyler durur.

"Abi, bu memlekette hep siyasetle, torpille oluyor bu işler. Baksana, ortada 20 tane isim dolaşıyor o kadar. Senin yaptığın işleri taklit eden bile var içlerinde. Kimse denemezken 4-2-3-1'i ilk sen oynattın be! Ne topçular anladı ne yönetim, sonra yallah!"

Evet, dünyada neler olup bittiğini merak ediyorum eskiden beri. Federasyon seminerlerini kaçırmıyorum. Sonrasında gördüklerimi yönettiğim takımlara uyarlıyorum. Kimsenin sabrı yok, hemen başarı istiyorlar. Biraz dayansalar belki de daha iyi sonuçlar alacağım. Ama nerede?

Yine berbat bir sonuçla çıktığımız maçtan sonra başkan geldi yanıma ve suyumun ısındığını ima eden dostça bir konuşma yaptı. Eli kulağında, kovarlar beni. Olsun, idmanlıyım.

Böyle maçlardan sonra gittiğimiz ıssız bir meyhane var Mesut'la. Son oturuşumuz olabilir bu güzel yerde. Yedik içtik biraz. Ufaktan kafamız güzel oldu. Açıkta hangi uygun takımlar var, hangisi bizi ister diye konuşuyoruz. Gülüyoruz eski çalıştığımız takımlardaki anılarımıza. Topçuların, hocaların, yönetimlerin dedikodularını yapıyoruz. Bir anda durdu Mesut.

"Ne oldu lan?"

"Abi, ben hep senin yanındaydım biliyorsun. Şimdi bir şey söyleyeceğim ama kızmayacaksın."

"Ne kızacağım ya!"

"Geçen gün çocuklar soyunma odasında geyik yapıyorlardı aralarında, kulak misafiri oldum. Muğla'nın bir köyünde bir herif varmış. Efsunlu. Maçların skorlarını önceden bilirmiş mesela. Sakat topçuları iki günde ayağa kaldırırmış. Hayallerinde göremeyecekleri transferler yaptırmış çocuklara. Bazı hocalar bu herif sayesinde kümede kalmış bazıları şampiyon olmuş. Ne dersin abi, araştırıyam mı biraz, randevu falan alayım mı? Bahtımızı açar belki ha?"

"Hasta mısın oğlum sen?"

"Öyle deme Bahtiyar Abi, Mourinho'nun bile falcısı varmış mesela."

"İşimiz fala kaldı diyorsun yani."

"Deneyelim ne çıkar?"

"Bi siktir git la!"

Birkaç gün sonra Muğla'nın Kavaklıdere ilçesine bağlı güzel bir köyde, mermerden yapılmış bir sarayın kapısında buldum kendimi. Mesut arabadan, "Kapıyı çal," diye ısrarlı hareketler yapıyor. İçki bana yaramıyor. O kafayla söz verip sonra tutmak zorunda kalıyorum hep. Ne işim var benim burada? Bu sefer kornaya basmaya başladı. İstemeye istemeye maun kapının üzerindeki krom tokmağı vurdum iki kez. "OK" yaptı bizimki sağ elinin başparmağını havaya kaldırıp sonra da bir sigara yaktı, sanki orgazm olmuş gibi. İçeriden yaklaşan ayak seslerini duydum. Kapıya döndüm. Gulyabani kılıklı bir herif açtı kapıyı.

"Bahtiyar Bey?"

"Benim."

"Evrensel kardeşlik makamına hoş geldiniz, buyurun."

Girdim. Hamam gibi bir yer. Her yerden su şakırtıları ve garip bir müzik duyuluyor. Gulyabani beni bir odaya soktu ve beklememi söyledi. Mağara gibi bir yer aslında. Duvarlar her türlü kafataslarıyla dolu. İki koltuk, bir sehpa. Sehpanın üzerinde bir fesleğen var. Çok geçmedi odaya tiz bir ses yayıldı:

"Dostuuuum, evrensel kardeşlik makamına hoş geldin."

Odanın tavanından uçarak gelen garip bir beden karşı koltuğuma yerleşti. Garip, çünkü insan formunda ve insana benzemiyor. Daha garibi korkmuyorum, merak ediyorum olacakları.

"Korkmuyorsunuz, sanıyorum sorununuz bu!"

Aklımı okuyor olamaz. Hadi olsun, dürüst olayım bari:

"Korkmuyorum."

"Dürüst birisiniz, sanıyorum sorununuz bu!"

Birazdan, "Arkadaşım!" diye başlayan sabır sonu konuşmamı öttüreceğim. Herif anladı. Mesafe olarak değil ama bakış olarak uzaklaştı benden. Mesut'a küfrediyorum içimden. Bu lavukla beni muhatap ettiği için.

"Birader, ne yapacaksan yap, ben kaçar. Zaten mevcutlu geldim, ne kadar kısa, o kadar iyi."

Bir anda kayboldu ve elinde bir bardakla geri döndü. Bardağın içinde yeşil-mavi bir şey var.

"İçiniz."

İçtim. On saniye içinde Everest'in tepesinde çırılçıplak dondum, Meksika çöllerinde kaktüs yedim, İsveç'te Kuzey Işıkları'nı gördüm. Linda Evangelista'ya benzeyen bir manitam vardı, Ayşe. Dans ettik Ibrahim Ferrer eşliğinde, sonra seviştik. Sonra ayaklarım ıslandı. Sonra dikilip kaldım. Bitkiyim. Fesleğen? Evet, yer değiştirmişiz. Olduğum yerden kendimi seyretmek çok garip. İki ayaklı bir fesleğene bakıyorum. O bana ukalaca bakıyor. Sesim olsa bağıracağım, sesim yok. Ben mağarada kaldım. Fesleğen dışarı çıktı. Mesut fesleğeni ben sandı, açtı arabanın kapısını.

"Nasıldı Bahtiyar Abi?"

"Güzeldi," dedi fesleğen...

BİZ ZAVALLI ERKEKLER

1

Giriş

Adım Armut. Nişantaşı'nda bir barım var. Havalı ama küçük bir mahalle barı. Özellikle hafta sonları iğne atsan yere düşmüyor, sokağa taşıyor müşteriler. Hafta içi ise yakınlarda oturan ve patronlarını öldürmek isteyen beyaz yakalılar, iş çıkışı biraz rahatlamak için uğruyorlar. Güzel kazanıyorum. Arada gerçek mesleğim olan mimarlığı da yapıyorum. Müşteri portföyüm yok. Tanıdıklar istiyor bir şeyler yapmamı bazen ya da tanıdıkların tanıdıkları o kadar. Teşvikiye'de *home-office* olarak da kullandığım büyük ve güzel bir evim var. Hiç evlenmedim. Bir-iki tane üç seneyi geçmeyen fakat benim için asırlar kadar uzun süren ilişkim oldu. Gezmeyi çok severim. Barı iyi paraya devredebileceğim birini bulursam, o parayla uzun bir dünya turuna çıkacağım. Belki de dönmem, kim bilir? Yalnızlığa çok alıştım. Neredeyse yalnızlık benim gizli sevgilim oldu. Devamlı görüştüğüm fazla arkadaşım da yok. Barda hep aynı taburelere oturan müdavimler ve arada meyhaneye gittiğimiz fakülte arkadaşlarım yetiyor bana. Ha, bir de çocukluğumuzu beraber geçirdiğimiz Hıyar var...

Hıyar'la ortaokulda tanıştık, liseden de beraber mezun olduk. Birbirimize hiç benzemeyiz. Ben ne kadar bohem bir hayata meylettiysem, Hıyar da o kadar düzen adamı olmaya gayret etti. Amerika'da ekonomi okudu, orada ve burada birkaç bankada çalıştı. Biraz üst düzey yöneticilik yaptıktan sonra kendi şirketini kurdu. Bu aralar büyük şirketlere danışmanlık hizmeti veriyor ve bir gazetenin ekonomi sayfasında düzenli köşe yazısı yazıyor. Dört tane kitabı var. Üniversitede hocalık yapıyor. Hıyar, kadınlarla flört etmeyi beceremez, direkt evlenme teklifi eder. Üç kere evlendi, biri kız biri oğlan iki çocuk yaptı bu evliliklerinden. Her evi terk ettiğinde aramızda şöyle bir telefon konuşması geçer:

"Alo..."

"Hıyar ben, n'aber?"

"İyi, sen?"

"Berbat durumdayım Armut."

"Tamam anladım. Al bavulunu gel."

"Yük olmayayım sana?"

"Oğlum hasta mısın? Gel işte..."

"Sağ ol Armut..."

Yine böyle bir konuşma sonrasında, üç aylık beraberliğimiz başladı. Aynı evde yaşıyoruz, fakat birbirimizi çok az görüyoruz. Ben akşam çalışıp gündüz uyuyorum. O gündüz çalışıp akşam uyuyor. Bazen kahvaltıda bazen de akşam yemeğinde denk geliyoruz birbirimize. Özellikle kahvaltılarda (bazen üç kişi oluyoruz; benimle beraber gelen bir kadın da katılıyor bize) çok eğleniyoruz. Benim kafam güzel olduğu için sataşıyorum Hıyar'a. O da altta kalmıyor, benim geçmişte yediğim bokları koyuyor masaya. İşte böyle geçinip gidiyoruz...

2

Karşılaşma

Barda sakin bir çarşamba günü. Birkaç müdavim ve birkaç yoldan geçen var o kadar. Benim barmenin sevgilisinin doğum günüymüş, izin verdim gitti, bara ben geçtim. Arada sevdiğim şarkıları çalıp ufaktan demleniyorum. Saatler ilerledikçe müşteriler hesaplarını isteyip uzadılar. Son müşteri de çıktıktan sonra kapıyı kilitledim ve içeriyi toparlayıp kasa işlerine bakmaya başladım. Bir yandan da sevdiğim şarkıların olduğu bir liste çalıyor dükkânda. Keyifliyim, çünkü en bayıldığım durumu anlatıyor adisyonlar; "az ama öz müşteri..." Güzel içmişler, güzel para bırakmışlar. Tam ben toparlanırken dükkânın kapısı çalındı. Baktım, bir kadın. "Kapattık" manasına gelen bir hareket yaptım. Kadın da iki elini göğsünün önünde birleştirip, "N'olur," diye karşılık verdi. Ellerimi iki yana açıp, "Maalesef," dedim. O da yere çöktü ve ağlar gibi gözlerini ovuşturdu. Şımarık ve ısrarcı tipleri sevmem hiç. Dükkâna çok gelirler, benim buz gibi tavrım yüzünden giderler. Yalnız bu çok sevimli. Bir an düşündüm, sonra gülmeye başladım. O da dışarıda sevinç dansı yapmaya başladı. Anahtarları alıp kapıya gittim. Kilidi açtım. Aman Yarabbi! İçeriye karamele benzeyen bir koku doldu. Girince boynuma atıldı:

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, hayatımı kurtardın resmen."

"Tamam, önemli değil, buyurun."

Bara geçtik. Tam benim oturduğum taburenin karşısındaki tabureye oturdu. Girişteki ışıkları kapatmıştım. Bar aydınlık. İnanılmaz güzellikte bir kadın oturuyor karşımda.

"İki tekila rica edebilir miyim?"

Hemen kurulmuş bir oyuncak gibi ricasını yerine getirdim. Teşekkür etti ve birinci tekilasını hızla dikti kafasına. Şarkılara eşlik etmeye başladı. Ben de yalandan bardak siliyorum. Gözümü alamıyorum kadından. O kadar güzel, o kadar sevimli ki. İkinci tekilasını da yavaşça yudumlayıp bitirdi.

"İki tane daha olur mu? Yalnız birini sen içeceksin, tamam?"

Ah! Dediği şeye bak, olmaz olur mu hiç? Doldurdum bardakları, şerefe yapıp diktik kafaya ikimiz de. Suratını buruşturdu önce, sonra çok acayip gülmeye başladı. Durdu bir anda, ciddileşti:

"Peki, bardağı ağzınla tutup içebilir misin?"

Sözde meydan okuyor bana. Olur, o da olur. Gözümü ondan ayırmadan doldurdum bardakları. O da benden gözünü ayırmadan eğildik bara, birazdan ikimizi de dönülmez bir yola sokacak iksiri ağzımıza aldık. Bardak ağzındayken, "Hı, hı, hı," diye saydı, vurduk tekilayı. Ben içtim, o ağzına yüzüne bulaştırıp üzerine döktü sıvıyı. Öksürdü önce, çocuk gibi ağladı biraz, sonra gülmeye başladı, eğilip selamladı beni. Ben de otomatikman doldurdum bardakları. O ara, "Enjoy the Silence"a geldi sıra listeden. Çığlık attı, vurdu tekilayı ve dans etmeye başladı. Şarkının sonuna kadar dans etti, ben de onu seyredip önünden geçen banttaki somunları sıkan Şarlo gibi boşalan bardakları doldurdum durmadan. Şarkı bitti, bitkin bir halde taburesine oturdu.

"Bir bardak su alabilir miyim?"

Verdim, kana kana içti suyu. Ağzını, yüzünü, alnındaki ve ensesindeki terini sildi elinin tersiyle.

"Hadi bana bir hikâye anlat."

"Nasıl?"

"Tanık olduğun bir hikâye mesela. En güzel hikâyeler yaşanmış hikâyeler zaten. Öyle değil mi?"

"Çok ilginç biri değilim. Hatta sıkıcı bile sayılırım. O yüzden boş ver. Sen niye anlatmıyorsun?"

"Oluuuur... Bir ara Güney Afrika'da yaşadım ben..." diye başladı. Anlattı, anlattı, anlattı. Sonra döndü arkasını dışarı baktı, "Aaa, sabah olmuş, benim gitmem lazım," dedi, hesabı istedi. "Benden olsun," dedim, "Olmaz," dedi. Küçük çantasından fazla bir para çıkarıp barın üzerine koydu. İçlerinden birini alıp banknotların gerisini ona ittim. Aynı şeyi o da yaptı. Uzatmadım, aldım parayı. Onu taksiye bırakmayı teklif ettim, çok sevinerek kabul etti. Ceketimi giydim, anahtarları aldım, bardakları alıp lavaboya koyacaktım ki bir an göz göze geldik. Garip bir bulut geçti gözünden, elini uzattı bana doğru, tuttum elini. Bar aramızda, o bir tarafta ben bir tarafta, barın sonuna kadar yürüdük. Tam kapıya doğru yöneliyordum ki, o tuvalete doğru ittirdi beni. El ele kadınlar tuvaletine girdik. Açık olan klozetin kapağını indirdi, oturttu beni klozete. Çantasını bana uzattı, aldım. Pantolonumu indirdi ve beni sertleştirmeye başladı. Sonra kendi pantolonunu indirdi, arkasını bana dönüp üzerime oturdu. Kısa süre içinde boşaldım. Tuvalet kâğıdından bir tomar çekip bana uzattı. Sildim belini, kâğıdı attım çöpe. Kalkıp toparlandı, sonra beni de toparladı. Çantasını aldı, yine elimi tuttu, dışarı çıktık. Kapıyı kilitledim. Dükkânın karşısındaki taksi durağına yürüdük. Sıradaki taksiyi sorduk şoför fırladı hemen. Döndü, yine garip bir yüz ifadesiyle baktı bana, uzun öpüştük. Arka kapıyı açtım, bindi. Tam kapıyı kapatacaktım, mâni oldu. Çantasından bir kalem çıkardı, elimi aldı, avucumun içine adını ve telefon numarasını yazdı. Sonra kapattı kapısını, taksi hareket etti. Taksinin arkasından baktım bir süre. Sonra avucumu açtım ve adını okudum. Lilith...

3

Kesişme

Kanlı cuma... Berbat bir hafta sonu gecesiydi. Resmen kuru kalabalık. İki bira içip dört-beş saat dükkânda yer kaplayanlar mı istersin, saçma nedenlerle ağız burun birbirine dalanlar mı istersin, bir yerlerden duyup utana sıkıla içeri girdikten bir iki duble sonra barmenle lanlı lunlu konuşan mı istersin, alkolün verdiği cesaretle erkeklere pandik atan kızlar mı istersin, işte hepsi oradaydı. Neşe yoktu, güzel bir ciro yoktu, nohut pilavcı İsmail Abi artık gitmişti, telefonuma cevap verilmemişti ve başım fena halde ağrıyordu. Taksilerden birine atlayıp, "Kaş," demek, oraya vardıktan sonra hemen bir dalış teknesine binip bir saat boyunca denizin altında olmak istedim. Önce yol geldi aklıma, sonra mevsim normallerindeki suyun soğukluğu, sattım iki dakikada beynimin hayal kuran kısmını. "Eve gidilecek, git..."

Eve girdim. İlk anda "kırs kırs" diye tekrar eden garip bir ses dikkatimi çekti. Sonra sehpanın üzerindeki boş bira şişeleri. O da ne? Hıyar, müzik sisteminin kolonlarından birine sarılmış yerde yatıyor. Yavaşça yanına gittim, horluyor. İyi haber! Adamımız yaşıyor hiç olmazsa. Bülent Ortaçgil'in *Benimle Oynar mısın* albümü dinlenmiş bitmiş, pikabın platformunda "kırs kırs"

diye dönüyor. İlk cevabımı aldım, peki bira şişeleri? Bu herif bu kadar birayı ancak iki ayda falan bitirebilir. Ayrıca bu ne hal? Yoğurt Yenge'yle falan mı tartıştılar acaba? Çocuklarla ilgili bir şey değil; çünkü burada olmazdı o zaman. İşle ilgili bir şey değil eminim, ne krizler gördü hiç yıkılmadı. Neyse, adamı biraz uyurgezer hale getirip yatağına yatırmaya karar verdim. Müzik sevgisinin vücut bulmuş hali olan durumu sonlandırarak başladım önce; sarıldığı nesneyi kollarının arasından usulca çekip aldım. Horlaması durdu, yerde değişik esneme hareketleri yaptı. Anne tonuyla, "Hıyaaar, Hıyaaar," diye seslendim birkaç kez. Birden gözlerini açtı, deli gibi bakarak:

"Seninle konuşmam lazım..."

"Ah, uh," diye inleyerek zor da olsa kalktı ve mutfağa doğru gitti. Buzdolabını açtı, iki bira aldı eline. Koltuğu gösterdi bana, "buraya otur" manasında, o da karşı koltuğa oturdu. Oturdum, hayretle bunu izliyorum. Çok susamış gibi bir yudum aldı birasından, "sen de iç" gibi bir hareket yaptı. Emre itaat ettim, bir yudum aldım, bir açıklama bekliyorum artık.

"Bugün âşık oldum ya da daha önce hiç âşık olmadım."

"Yine mi evleniyorsun? Oğlum daha boşanmadınız bile Yoğurt'la..."

"Dalga geçme, dinle. Çok acayip hissediyorum. Yardımın lazım."

"İyi, anlat..."

"Bugün dersim vardı fakültede. Çok hazırlanmadan gittiğim için çocuklara ekonomik modellerle ve ekonomistlerle ilgili fıkralar anlattım. Haftanın son günü, hem kendimi hem onları sıkmak istemedim. Hep beraber güldük, keyifli bir ders oldu. Okuldan çıktıktan sonra havanın çok güzel olduğunu fark ettim ve biraz yürümeye karar verdim. Bir parça gezinip eski kitaplar satan, benim şekerleme dükkânı gibi gördüğüm büyülü bir

mekâna gidecektim. Sallana sallana dolaşıp dükkâna kavuştum. İki kelamdan sonra, hemen taze çekilmiş sade kahveyi elime tutuşturdular. Aradığım bir şey yok. Raflara bakınıp kafama göre bir şeyle karşılaşmayı umuyorum. Karşılaştım da. James Joyce'un kızıyla ilgili bir kitap. O kadar sevindim ki, daha fazla dolaşıp başka kitaplarla kafamı karıştırmak istemedim, doğru kasaya yöneldim. Tam elimi cüzdanıma götürüyordum ki, bir kadın sesi, 'Aa! Bu ne?' dedi arkamdan. Kitabı elimden aldı, derin bir merakla baktı kapağına. 'Bu kitaptan bir tane de ben istiyorum,' dedi kitapçıya. Dostum başını iki yana olumsuzca salladı, 'Maaleset. Çok az bastılar. Basan yayınevi de kapandı. Zor bulunur. İsterseniz arayalım ya da başka bir yayınevinin basmasını bekleyeceksiniz.' Kadın yıkıldı. Kasanın önündeki iskemleye çöktü. Kitabı bağrına basarak, 'N'olur izin verin bu kitap benim olsun, yalvarırım size...' dedi bana bakarak. O kadar güzel bakıyor ki, o kadar güzel ki... Öylece kalakaldım. 'Hıyar Bey, ne diyorsunuz?' diye sordu kitapçı, robot gibi, 'Peki, sizin olsun,' dedim. Kadın üzerime atılıp sımsıkı sarıldı bana, 'Teşekkür ederim, teşekkür ederim, hayatımı kurtardınız.' Kitabın parasını ödedi ve fırlayıp çıktı dükkândan. Kitapçı dostum bana baktı, 'Sağlık olsun, kahve için teşekkürler,' dedim, ben de çıktım. Yakınlarda güler yüzlü gençlerin olduğu, güzel manzaralı bir kafeye oturdum. Bir latte söyledim, kitapçıdaki kadını düşünmeye başladım. On dakika geçti geçmedi, karamel kokulu kadının sesini duydum, 'Oturabilir miyim?' Aldığım yudumu püskürtüyordum az daha. Oturdu. 'Kendimi biraz kötü hissettim kitapçıdan çıktıktan sonra. Aslında bu kitap sizin hakkınız. Şöyle bir şey geldi aklıma; ben size kitabı okumanız için ödünç vereyim, siz de kitabı bitirene kadar bana yemek ısmarlayın.' 'O kitap bitmez,' diyecektim az daha, tuttum kendimi. 'Peki, kabul,' dedim. 'O zaman anlatın bakalım,' dedi. 'Ne anlatayım, ilginç bir hayatım yok, en iyisi siz anlatın,' dedim.

'Peki, eee, 16 Haziran'da doğdum ben. Ulysses'in gününde...' Anlattı, anlattı, anlattıkça iyice kapıldım ona. James Joyce'tan konuştuk, sonra başka şeylerden. Bir anda durdu, 'Benim hemen gitmem lazım,' dedi, kalktı gitti. Arkasından bakakaldım. 50 metre falan uzaklaşmıştı ki geri döndü. Hızlı adımlarla masaya kadar geldi, adisyonu aldı, çantasından çıkardığı kalemle adını ve telefonunu yazdı. Bana baktı bir süre, yanıma geldi, yanağımdan öptü. Karamel kokusu ciğerlerimden başlayıp bütün bedenimi sardı. 'Görüşürüz yemekte,' dedi, gitti hızlı adımlarla kalabalığın arasında kayboldu. Bir süre daha oturdum orada. Bir şişe şarap söyledim. Düşündüm. Ben hayatım boyunca böyle bir şey hissetmemiştim. Karnımın ortasına koca bir kaya yerleşmişti sanki. Öyle ki eve doğru yürürken bu duygunun ya da şarabın etkisiyle uzay gibi bir sonsuzlukta ilerliyormuşum gibi geldi bana. Eve öyle girdim. Girdim, sonrasını hatırlamıyorum."

"Kadının adı neymiş?"

"Gerçek ismi mi bilmiyorum. Tanrı'nın ilk yarattığı kadın; Lilith..."

4

Sözleşme

Lilith... Tanrı'nın yarattığı ilk kadın... Yahudi ve Hıristiyan efsanelerinde, Tanrı'nın Âdem ve Lilith'i aynı kil ve topraktan yarattığı söylenir. Aynı anda ve eşit şartlarda. Bir süre sonra bu eşitlik sorun yaratır "doğal" olarak. Lilith, Âdem'in her istediğini yapmaz, kendi isteklerini de inatla savunur. Sonunda da sabrı taşar ve cennetten kaçar. Tanrı, Âdem'in kaburga kemiğinden başka bir kadın yaratır; kocasına itaate hazır Havva'yı. Âdem sonsuz mutludur artık. Yine efsaneye göre, Lilith bunu kıskanır ve iblis görünümüne bürünerek gizlice cennete sızar, Havva'ya yasak elmayı yedirir. İşte bu andan itibaren dünya Âdem, Havva ve Lilith arasında bir savaş alanına döner...

Hıyar bana hikâyesini anlattıktan sonra Lilith'i tanıdığımı söyleyebilirdim. Söylemedim. Sabahın körüydü, adam çok sarhoştu ve hesapta olmayan bir tepki verebilirdi. Bekledim. Düşündüm. Çok düşündüm. İyi ki de beklemişim.

Bizimki çok mutluydu. Neredeyse her gün Lilith'le buluşuyor, evde denk geldiğimiz anlarda da ne kadar iyi hissettiğini anlatıyordu bana. Bense acayip hissediyordum. Arkadaşım beni tu-

valette beceren bir kadına âşık olmuştu ve ona bunu anlatmam gerekir mi bilmiyordum.

Yağmurlu bir gece barda geyik yaparken karşıdaki bakkalın çırağı geldi. "Armut Abi, yan apartmanın kapısında bir bayan oturuyor, fena ağlıyor. Arada senin ismini sayıklıyor abi..." Gittim, Lilith... Apartmanın merdivenlerinde oturmuş, yüzünü dizlerine gömmüş, sırılsıklam bir halde ağlıyor. "N'oldu?" diye soruyorum, cevap vermiyor. "N'oldu?" Hıçkıra hıçkıra ağlamak denir ya, tam da bu. Bir süre sonra hıçkırıklarının arasında içini çeke çeke, "Beni eve götür," dedi. Dükkâna gidip ceketimi aldım, çocuklara durumu anlattıktan sonra duraktan bir taksi çağırdım. Zar zor söyleyebildi adresi. Tek kelime konuşmadan Cihangir'de bir eve geldik. İçeri girdik, direkt mutfağa yöneldi. Kendine ve bana viski koydu. Kendininkini kafaya dikti ve koridorda kayboldu. Şişeyi de alıp salonda bir koltuğa oturdum. Salacak'ın ışıkları pencereye vuran yağmur damlalarıyla kırılıyor. Gecenin siyahı üzerinde rengârenk ışık oyunları izliyorum. Kapılar açılıp kapılar kapandı, duş sesi geldi. Taşlara çarpan suyun sesi, dışarıdaki yağmura dublaj yapıyor sanki. Dördüncü dubleyi doldururken üzerinde bornozla geldi. Mutfak tezgâhının üzerindeki bardağını aldı, yanıma gelip uzattı. Bardağını doldurdum. Koltuğun karşı tarafındaki kolçağa sırtını vererek yayıldı. Bardağını ağzına götürüp sonra elini indirirken dirseğiyle değdiği bornozun kuşağı gevşedi. Gözünün önüne gelen ıslak saçlarını eliyle geri atarken göğüsleri çıktı meydana. Uzattığı bacaklarından birini dizinden kırarak kendine çekip insanoğlunun dünyaya yayıldığı yeri gösterdi. Gözlerimle dokunarak yavaşça yukarı çıktım. Gözlerim gözlerini bulduğunda, bakışını benden ayırmadan viskisinden bir yudum aldı. Gözkapakları ağır çekim kapanıp açıldı. Bir süre kaldık öyle. Sonra dönüp Kız Kulesi'ne baktım. Yavaşlamış aklımın sesini dinledim. "Bu günahı işlemelisin Armut!" diye bağırıyordu bana...

"Adi herif..." dedi ve şarap bardağını çevirmeye devam etti. Böyle şık bir restorana getirerek çok isabetli bir karar aldığımı düşündüm. Anlattıklarıma nasıl karşılık vereceğini kestiremediğim için seçtim burayı. Tuvalet olayını nasıl anlatacağımı bilmiyordum, çünkü durumu adlandırmak bile o kadar zordu ki. Ama Lilith'in evindeki geceden sonra, eylemimin artık bir adı vardı; suç... Evet, Hıyar'a karşı bir suç işlemiştim. Onun (ona göre) sevgilisiyle yatmış, en eski suçlardan birini işlemiştim. İşte bunu anlatmak, açıklamak, af dilemek kolaydı. Tabii sonuçlarına katlanabilirsen. Gözümü karartıp her şeyi anlattım Hıyar'a.

"Telefon numarası aynı olmasa başka bir Lilith diyeceğim..."

Anlattıklarımı sindirmeye çalışıyordu. Bense suçlu olduğum için susup önüme bakıyordum. Garsondan bir dal sigara istedi, paketi ve ateşi verdi eleman. Yüzüme uzunca bir baktı, sonra sigara içmek için dışarı çıktı. Küçük ve zararsız bir plan yapmıştım ve her şey yolundaydı. Planım tıkır tıkır işliyordu. Hal ve gidişine göre öldürücü vuruşu yapacaktım birazdan. Rekabetçi tarafını kaşıyacaktım. Evet kötüyüm, herkes kadar...

Geldi oturdu. Kandırılmış bir adamın alaycı gülümsemesi eşliğinde konuştu:

"Ulan şu koca şehirde milyon tane kadın var, gittik ikimiz de bunu bulduk iyi mi?"

Aynı gülümsemeyi ben de takındım. Sonra Hıyar kahkahayı patlattı. Katıldım ona. Şarabını uzattı, şerefe yaptık. Biraz daha güldük. Evet, kıvamla geliyor.

"E, ben şimdi n'apıcam, n'apıcaz?"

Oldu. Top bana geçti, güzel oynamalıyım.

"Bu kadın ikimizi de bir şekilde idare ediyor değil mi? Belki başkaları da var."

"Olabilir. Tabii ya, haziran ayında doğmuş, ikizler kadını. Değişik değişik huyları olur, merak eder her şeyi, herkesi."

"İkimiz de onunla vakit geçirmekten hoşlanıyoruz, doğru mu?"

"Hem de çok..."

"Tamam. Hiçbir şey olmamış gibi devam edeceğiz. Ne dersin?"

"Nasıl?"

"İş saatlerimize göre paylaşacağız Lilith'i. Akşamlar senin, gündüzler benim. Cumartesi senin, pazar benim. Yalnız onun evindeysen eğer, gece en geç 01.00 gibi çıkacaksın. Yok eğer aşkın kabarır da bırakamazsan kadını, haber verirsin bana, o gece gitmem evine, ama bana borçlanırsın. Tersi halinde de ben sana borçlanırım. Borçlar bir tarafa doğru kabarırsa, diğer taraf meydanı terk eder. Yani onunla daha fazla görüşmeyi beceren bu küçük oyunu kazanır. Hı?"

"Sen oturup plan mı yaptın?"

"Boş ver şimdi. Yalnız altın bir kuralımız var. O kuralı çiğnersek oyun bozulur; kıskanmak yok..."

"Bunu biraz düşünmem lazım. Sanıyorum âşığım ben Lilith'e. Nasıl paylaşırım bilmiyorum."

"Oğlum kız kafasına göre takılıyor. Böyle kabul edebilecek misin yani?"

"Zor soru..."

"Yoğurt'tan niye ayrıldın?"

"Aldattı beni..."

"Kız seni bir kez aldattı diye ayrıldın, kimle takılacağına karar veremeyen başka bir kadına tamam diyorsun. Ne biçim iş bu?"

"Yoğurt'a böyle âşık değilim. Bizden bir cacık olmaz."

"Öyle deme, belli olmaz. Kaç yıllık alışkanlık. Hem bak süper antrenman yapmış olursun, ilişkinize heyecan gelir belki."

"Ha, şimdiden kaybettim öyle mi?"

"Hayır. Bana olan borçların birikirse kadın senin olur. Eğer gerçekten âşıksan yaşananları unutursun, Lilith'le beraber yoluna devam edersin. Olanlar aramızda sır kalır. Bu sefer nikâh şahidin olamam yalnız, söyleyeyim..."

Zorla güldü. Kadehini ve sigara paketini alıp dışarı çıktı. Onu biraz tanıyorsam eğer, şu anda büyük bir şirketin hesaplarını kontrol ediyor. Şirketin piyasadaki olası hareketlerinin sonuçlarını, maksimum kâr ve zarar tahminlerini değerlendiriyor. Üzülecek, o kesin. Genç olsaydık bu bir sorun olabilirdi. Artık koca insanlarız, derin ve uzun acılara rağmen hayatın devam ettiğini biliyoruz. Onu mutlaka uzaklaştırmam lazım Lilith'ten. Yani onu yenmem lazım. Bir süre küser bana herhalde, belki öldürmek falan ister, çok geçmez barışırız. Aslında benim de Lilith'le bir geleceğim olamaz. Yalnız bu maceralı sirki yaşamak istiyorum. Hem de çok... Hıyar geri döndü. Oturmadan evvel masanın başında, bana üstten bakarak sanki düello teklifini kabul eden 19. yüzyıl centilmenleri gibi durdu.

"Kabul... Yalnız dikkat et Armut Efendi. Elimdeki bütün silahları kullanacağım."

Güldüm. O da güldü, oturdu iskemlesine. Kurduğum planı başarıyla uygulamış, istediğim sonucu almıştım. Rakibimle belki de uzun zaman sürecek bir çatışmadan önceki son akşam yemeğindeydik artık. Kurt gibi acıkmıştım.

"Yemek söyleyelim mi?"

"Söyleyelim. Ben kanlı bir et yemek istiyorum..."

5

Kapışma

Cuma, pazar ve pazartesi günümü borç verdim Hıyar'a. Zekice bir atakla, Lilith'le Doğu Ekspresi'ne atladı ve Kars'ta romantik bir hafta sonu geçirmeye gitti. Popüler bir "Beyaz Türk" hamlesi bu. Hakkını vermem lazım, iyi oynuyor. Biraz rehavete kapıldım galiba. Kendime olan güvenim bana oyunu kaybettirmez umarım.

Hıyar oyuna imaj değişikliği yaparak başladı. Nişantaşı'nın en iyi erkek kuaförüne gitti önce. Kellik başlangıcındaki saçlarını sıfıra vurdurdu. Usturuplu bir şekilde kirli sakal bıraktı. Kulağını deldirdi, pırlanta bir tek taş küpe taktı. Fitilli kadifeden ceketler, safari gömlekler, bol cepli kargo pantolonlar ve spor ayakkabılar giydi. Her daim boynuna atkısını dolamayı da ihmal etmedi. Sıkı bir diyete girdi ve işyerinin yakınlarındaki bir spor salonuna yazıldı. Öğle yemeği aralarını spor yaparak değerlendiriyordu artık. Öldürücü vuruşuna hazırlıkları tamamdı neredeyse.

Benden borç zaman istemenin çok kıyak bir yolunu buldu; butik seyahatler. Öyle güzel lokasyonlar buluyordu ki ne Lilith ne de ben reddebiliyorduk. Şirince'de şarap tadımı, Kapadokya'da balonla uçmak, Karadeniz'in yaylalarında dolaşmak, Likya

Yolu'nda yürüyüş, Nemrut'ta günbatımı, Mardin sokaklarında keşif, Kıbrıs'ta kumar, Amasra'da balık-salata, Assos'ta sevişme... Adam turizm acentesi gibi çalışıyordu. Memleketin en ilgi çekici ve keyif veren yerlerine kaydırmıştı kapışmamızı. O da yetmedi, Balkanlar'a, Yunan adalarına, Gürcistan'a, Lübnan'a, Kızıldeniz'e kırdı direksiyonu. Böylece rekabetimiz iyice kızıştı. Bana olan borcu giderek artıyordu ve ben ondan tek bir gün bile borç alamamıştım. Bir şeyler yapmalıydım artık. Ama nasıl?

Sabaha karşı bardan çıkıyor, Lilith'e mesaj atıyor ve cevabını bekliyordum. Mesajıma olumlu karşılık verdiği an hemen evine ışınlanıyordum. Önce sarhoş bir sevişme, sonra sarılıp uyuma, kahvaltı, film seyretme, tekrar sevişme, Cihangir kafelerinde arkadaşlarla muhabbet, belki tekrar sevişme, ayrılış... Sıkıcı sayılabilecek bir rutine girmiştik beraber. Kısa bir zaman içinde bu bir sorun yaratacaktı, bundan emindim. Fakat başka hiçbir şey yapamıyor, yatak dışında heyecan verici bir aktivite yaratamıyordum. Bu arada meşhur bir yazar, köşesinde benim bardan övgüyle bahsetti ve müşteri patlaması yaşadık. Saniye ayrılamıyordum dükkândan. Üstüne bir de iş almak zorunda kaldım. Çok sevdiğim bir arkadaşım, yakında evleneceği sevgilisiyle yaşayacağı bir ev satın almıştı Kuledibi'nde. Benden bu evi zevkle yaşanacak bir hale getirmemi istedi. Biraz mecburiyetten, biraz da evin güzelliğinden etkilendiğim için kabul ettim işi. Başladım çalışmaya. Hıyar'ın istediği borç zamanlarda evle ilgileniyordum. Bazı günler, Lilith mesajıma cevap vermesin diye dua ettiğim bile oldu. Öyle bir duruma geldim ki, bardaki müşteriler ve evdeki ustalar kadını neredeyse unutturdu bana. Tehlike çanları çalıyordu. Farkındaydım ama elim kolum bağlıydı...

Sabaha kadar barda takılıp, öğlene kadar sevişip, akşama kadar ustalarla didiştiğim bir gün, evde kanepede kestiriyordum. Bara gitme zamanımın geldiğini bağıran saatin iğrenç sesiyle uyandım. Hıyar, karşımdaki koltukta oturmuş, dimdik bana bakıyordu.

"Pes mi?"

"Ne?"

"Pes mi? Bırakıyor musun?"

"Neden?"

"Haline baksana oğlum. Dayanamazsın daha fazla."

"Bir şey olmaz bana, sen beni merak etme."

"Kazanmak için daha kaç gününü almalıyım? Beni istiyor, açık değil mi?"

"Bu aralar meşgulüm biraz. Geçici bir durum."

"Sen öyle san. Yurtdışına yerleşme planları yapmaya başladık Lilith'le..."

"Beni bırakamaz. Onu mutlu ediyorum."

"Seksten mi bahsediyorsun? Sanıyorum son zamanlarda o işi benimle daha fazla yapıyor. Senin yokluğunu hissettirmemeye çalışıyorum Armut..."

Bir anda acayip bir şey fark ettim. Üzerindeki deri mont neredeyse benimkiyle aynıydı. Diğer giysileri ve ayakkabısı da öyle. Resmen tarzımı çalmıştı herif. Neredeyse kravatla yatağa giren adam gitmiş, bambaşka, daha doğrusu bana benzeyen bir adam gelmiş, karşımda oturuyordu. Toparlandım bara gitmek için hazırlanmaya başladım. Suratımı yıkamak için banyoya gittim. Suyu yüzüme vurdum, aynaya baktım. Gerçekten berbat gözüküyordum. Yorgundum. Hem de çok. O an kafama dank etti: Ne yapıyorum ben kendi kendime? Böyle bir oyuna ihtiyacım mı var? Hıyar'a hayat dersi vermek bana mı düşer? Kendi düşsün kendi ağlasın. Hayatını cehennem etmekse tercihi, yaşasın bunu. Hızlı adımlarla salona gittim. Beyefendi şarabını yudumlayıp – filmlerdeki jönler gibi düşünceli– camdan bakıyordu.

"Ben bir süre eve gelmeyeceğim Hıyar. Kuledibi'nde çalıştığım evde kalacağım."

"Güzel taktik. Zafer kazanmış bir Romalıyla aynı havayı so-

lumak, ona bakmak istemiyorsun, anlıyorum. Kafan karışıyor değil mi?"

"Ne diyorsun be?"

"Şimdi geri çekilip güç toplayacaksın. Yeni planlar yapıp saldıracaksın bana. Ama merak etme. Karşında kaleyi tamamen fethetmiş, surlarını hücumlara karşı kuvvetlendirmiş bir komutan bulacaksın. Çok büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksın. Hazırlan buna..."

"Sarhoşsun, iyice saçmalamaya başladın."

"Evet sarhoşum. Zafer sarhoşuyum. Bu yüzyılda böyle bir şey yaşanmadı. Tarih bizi yazacak. Lilith ve Hıyar... Diğer ünlü âşıklar gibi biz de tarih sahnesinde yerimizi alacağız. Öykümüz dilden dile anlatılacak. Adımıza şiirler, şarkılar, destanlar yazılacak. Zaten böyle olması gerekiyordu. Yıllarca bekledim onu. Geldiğinde ancak böyle muhteşem olmalıydı. Ve öyle oldu. Ben bunu hak ettim. Sonuna kadar..."

Arkadaşım gözümün önünde aklını kaçırıyordu. Mantık abidesi, bir kadının marifetiyle zırdeliye dönmüştü. Onun bu oyunu bu kadar ciddiye alacağını hesaba katmamıştım. Laf dinlemeyecekti. Beni, çevresini, en önemlisi kendini artık görmüyordu. Odama gidip birkaç eşya toplayıp çanta hazırladım. Ben evden çıkarken hâlâ yüksek sesle sayıklıyordu:

"Birini ele geçirmek, onu fethetmek çok güzel. Bu duyguyu hiç yaşamamıştım. Şimdi çok iyiyim. Bunun zevkine varacağım. Hem de ağır ağır. Hiç acele etmeden..."

6

Yüzleşme

Kuledibi'ndeki evi teslim etmeden birkaç gün önce Hıyar sanki hissetmiş gibi aradı beni. Eşyalarını toplayıp Lilith'in yanına yerleşeceğini söyledi. Birbirimizin hatırını bile sormadık. Haber verdiği için teşekkür ettim o kadar. Kendi evime rahatça dönebilecektim artık. Bu arada bara bir müşteri çıktı. Çok güzel iş yapıyorduk ve bu durum ciddi bir teklif almamıza yol açtı. Çok fazla düşünmeden imzaladım kâğıtları. Nihayet uzun zamandır hayalini kurduğum seyahati yapacaktım. Hazırlıklarımı tamamladım. Arkadaşlarım müthiş bir veda gecesi düzenlediler barda. Yola çıkmama birkaç gün kala telefonum çaldı.

"N'aber Armut?"

"İyidir Hıyar, sen."

"Berbat durumdayım birader."

"İyi, gel."

"Rahatsız etmeyeyim?"

"Hasta mısın oğlum, gelsene..."

Kapıyı açtım. Dejavu... Yine ayrılık sonrası kılığına bürünmüş, biraz da mahcup dikiliyor karşımda. Ellerindekileri yere bı-

rakıp sarıldı bana sımsıkı. Sonra bir viski şişesi çıkardı torbanın birinden. Güldüm, bardak ve buz ayarlamaya mutfağa gittim.

Önce ben anlattım iyi olan halimi vaktimi. Birkaç duble sonra açıldı Hıyar, başına gelenleri bir bir döküldü. Boşanmışlar Yoğurt'la. Su diye bir herife kapılmış. Hıyar'ı aldattığı herife. Evleneceklermiş. Çocuklarla tanıştırmış Yoğurt, pek bir sevişmişler. Şaşırdım. Yoğurt öyle ayran gönüllü bir tip değildir. Sonra iflas etmiş bizimki. Geçen ay Amerikan hazine bakanı gelmişti Türkiye'ye. Herkes IMF anlaşması dayatılacak, dolar uçacak diye neyi var neyi yok sattı savdı dolara yatırdı. Ben dahil... Fakat sabah haberlerinde Türkiye'nin Rusya ve İran'la imzaladığı bütün anlaşmaları tek taraflı feshettiğini, Amerika ve İsrail'le serbest ticaret ve askerî anlaşmalar imzaladığını duyduk. Üstüne Amerika, Türkiye'nin iki yıl içinde Avrupa Birliği'ne gireceğinin garantisini vermişti. Dolar çakıldı. Neredeyse yarı değerine kadar düştü. Ben elimdeki paranın yarısını kaybetmiştim, Hıyar'sa her şeyini; müşterilerini, saygınlığını kaybetmişti. Yediği son darbeyi de şöyle anlattı:

"Lilith Abhaza'ymış. Güzelliği oradan yani, Çerkes kızı. Dedeleri bundan 150 yıl evvel Türkiye'ye göçmüş. Ailesinden hiç kimse geldikleri yerlere gitmemiş. Bir gün bir film seyrettik. Başroldeki çocuk köklerini arıyor. Acıklı bir yolculuk yapıyor. Kendi içinde de. Neyse, bitti film. Hıçkırıklara boğuldu bizimki. Tutturdu Abhazya'ya gidelim diye. Türkiye tanımamış bunların devletini. Uçak falan yok. Oradan oraya aktarma yapıp vardık başkent Sohum'a, yerleştik bir otele. İçmeye başladık otelin barında. Lilith çok hızlı içiyordu. Gerçekten evindeymiş gibi rahattı. Çalan müzik eşliğinde inanılmaz dans ediyordu. Üzerinde beyaz tek parça mini bir elbise vardı. İçinde hiçbir şey. Kendinden geçmiş gibiydi. Barda oturup onu izliyordum. Barmen iki kokteyl bıraktı yanıma ve çok düzgün bir Türkçeyle, Türkiye'den mi geldiğimizi sordu. Ona sevgilimin Abhaza olduğunu, Abhazya'daki köklerinin izini sürmek için buraya geldiğimizi söyledim.

İrikıyım barmenin gözleri doldu. Gürcistan savaşı zamanında Türkiye'den gelmiş savaşmak için, sonra da kalmış. Üç tane *shot* doldurup bana doğru sürdü. Ve parti başladı. O kadar eğleniyorduk ki, neredeyse otelin bütün müşterileri bara geldi. Herkes dans ediyordu. Lilith'i seyretmekten ve içkiden başım dönmeye başladı. Bir ara üç tane ayının kadının etrafını sardığını gördüm. Herifler Lilith'in her yanını elliyorlardı. Tam davranıyordum ki, barın üzerinden bir kütle uçtu. Barmen ayılara son sürat daldı. Birinin kafasında şişeyi kırdı, birinin boynunu koltukaltına sıkıştırıp üçüncüyü yumrukladı. Herifler ilk şaşkınlıklarını atlatıp barmene giriştiler. Çocuğun üstü başı yırtıldı, her yeri kan içinde kaldı. Neyse ki, otel görevlileri gelip ayıları dışarı attılar. Lilith koşarak bana sarıldı. Barmen çocuk yanımızdaki taburelerden birine oturdu, uzanıp bir şişe aldı ve kafasına dikti. Suratı hariç görünen her yanı dövmeyle kaplıydı. Her yanı kan içindeydi. Bir an Lilith ona baktı ve yanına gidip barmenin elinden şişeyi aldı, o da kafasına dikti. Sonra şişeyi barmenin yaralarının üzerinde gezdirip alkol banyosu yaptırdı. Peçetelerle yavaşça kurtarıcısının yaralarını temizledi. Bir süre sonra tedavi amaçlı bu hareketler, erotik okşamalara dönüşmeye başladı. Birbirlerine uzun uzun baktılar, Lilith adamın elinden tuttu, lobiye doğru ilerlediler ve gözden kayboldular. Ne yapacağımı bilemeden taburemde çakılıp kaldım. Biraz ayıldıktan sonra odaya çıktım. Tam kartımla kapıyı açacaktım ki, odadan acayip sevişme sesleri geldiğini duydum. Oda numarasına baktım, evet bizim odamızdı. Tekrar bara indim. Geberene kadar içtim. Lobideki koltuklardan birinde sızmışım. Sabah bir otel görevlisi uyandırdı beni. Kahvaltı salonuna götürdü ve bana bir sürü ikramda bulundu. Resepsiyona gittim ve odanın durumunu sordum. Resepsiyonist kadın bana acıyan gözlerle baktı. Lilith eşyalarını alıp otelden ayrılmıştı. Tabii ki barmenle. Kadın kalıp kalmayacağımı sordu, ayrılacağımı

söyledim. İstanbul'a döndüm, bir otele yerleştim ve bir daha Lilith'le ne konuştum ne de onu gördüm."

Nedense hiç şaşırmamıştım. Üzülmek bir yana epey sevinmiştim bu duruma. Hıyar, nihayet kurtulmuştu. Uzun zamandır yaşadığı rüyalar âlemi onu sınır dışı etmişti. Kötü olan gerçek hayatta bıraktıklarıydı. Karısı gitmişti ve işleri boka sarmıştı. Eski haline hızlı bir dönüş yapması ve dağıttığı her şeyi toparlaması gerekiyordu. Bardağımı uzattım:

"Ben hep senin yanındaydım, yine yanındayım. Düzelecek her şey merak etme."

Dişlerini sıkarak zorla güldü, "şerefe" yaptık. Tam bardakları yeniden dolduruyordum ki, aklına bir şey gelmiş gibi durdu, hızla kalktı. Yanında getirdiği çantaları didik didik etti. En sonunda aradığını buldu ve benim önüme atıp yerine oturdu.

"Bunu benim ofise göndermiş, bir bak istersen."

Bir kitap. Adı "256 Erkek Tipi." Alt başlık "Nasıl Kızışırlar, Nasıl Savaşırlar, Nasıl Severler ve Nasıl Öderler?" Hiçbir şey anlamadım ve kitabı karıştırmaya başladım. Sayfaların arasından bir mektup çıktı.

Merhaba çocuklar. Her şeyden önce bana geçirttiğiniz harika anlar için teşekkür ederim. Sizin gibi iki salakla daha önce hiç karşılaşmamıştım. O kadar eğlendim ki...

Elinizde tuttuğunuz kitabın yazarı benim. Size gerçekten ne kadar teşekkür etsem az. Kitabın ruhunu siz tamamladınız. İnanın 256 erkek tipini deneyimleyip yazarken en çok sizinle rahat ettim. Beni hiç uğraştırmadan kendinizi malzeme haline getirdiniz. Bana sadece sizinle buluşmak ve yazmak kaldı. Siz zavallı erkeklerin, karşılarına kendinden emin bir dişi yaratık çıkınca nasıl birbirlerine girdiklerini sayenizde kolayca gözleyebildim. Birbirinize karşı o kadar acımasız olabiliyorsunuz ki! Her erkek gibi siz de koca birer bebeksiniz. İlgiye muhtaç koca bebekler. Biraz ya-

naşmayagör, çılgına dönüyorsunuz. Gözünüz hiçbir şeyi görmüyor, en yakın arkadaşınızı bile. Benimle buluşmak için yaptığınız plan ve programlardan da haberim var. Bu o kadar komik ki! Beni etkilemek için program yaptığınıza inanasım gelmiyor. Ya dört dörtlük biri olmak için girdiğiniz hallere ne demeli? Biriniz işlerini bırakıp maceralara sürüklendi benimle, ötekinizi de seks kölem yaptım, iliğini kuruttum. Sonuçta her şeyi yüzünüze gözünüze bulaştırdınız. Kadınlar sahip olunacak köleler değildirler. Dinlemeyi denerseniz onların da fikirleri, istekleri olduğunu fark edersiniz. Belki bazen bunlar ağır gelebilir size. Olsun. O zaman paylaşmak başlar işte. Hangi yol olduğuna ortaklaşa karar verip orada yürümek. Ya da üstesinden gelemiyorsan yolda ayrılmak. Paranız da, havanız da, ününüz de, gücünüz de bir yere kadar. Ben "hayır" diyene kadar. Size geçmiş olsun, ben yeni kitaba başladım bile. "Zavallı Erkekler" olacak adı. Sizden ilham aldım. Elinizde tuttuğunuz kitabın neresinde olduğunuzu merak ediyorsanız, adres 98 numara. Her şey için tekrar teşekkürler. Bye...

Gözümü mektuptan kaldırıp Hıyar'a baktım. Bardağını bir dikişte bitirdi ve yenisini koymaya başladı. Olanlara inanamıyordum. Biz kadınla oynuyoruz derken meğer o bizimle çok daha zevkli bir oyun oynuyormuş. Gururum bombalanmıştı. Kendime olan güvenim yüksek bir uçuruma tırmanmış, aşağıdaki kayalıklara atlamıştı. Başıma türlü belalar açan, şimdiyse zehirlenip can çekişen merakım, son nefesiyle harekete geçirdi beni. Kitabı elime aldım ve 98 numarayı buldum. Diğer tiplerin anlatımı neredeyse bir sayfayı buluyordu. Bizimkiyse iki cümleyle anlatılmıştı:

98. SALAKLAR: "Nereye baksanız bu zavallı erkek tipini görebilirsiniz. Aslında hepsi biraz öyledir..."

HAYALET PALYAÇO'NUN LANETİ

1

Başçavuş

Emlakçı, sahildeki şezlonglardan birine uzanmış uyuyordu. Üzerindeki takım elbise sabaha karşı yağan çiy yüzünden ıslaktı. Fakat o kadar yorgundu ki ne soğuğu hissetmiş ne de balığa çıkan teknelerin sesini duymuştu. Nihayet eski kilisenin olduğu tepenin ardından güneş yüzünü göstermiş, Emlakçı'nın sıkıntılı kâbusları yerini güzel kadınlarla başrolü paylaştığı ıslak rüyalara bırakmıştı. Tam o sırada bir gölge, adamın yüzünü doldurdu. Sıcak renkler sıcak duygular tekrar kaçıştı hayalinden. Rahatsız oldu ve gözlerini açtı. Güneşle kendi arasında simsiyah bir insan gövdesi duruyordu. Gölge gergin bir sesle sordu:

"Muhtarların düğüne mi geldin?"

Emlakçı doğruldu, elini alnına götürüp güneşe siper etti. Karşısında biraz önce çarpışmadan çıkmış gibi görünen bir asker duruyordu. Üstü başı dağınıktı. Bir elinde tabanca, diğer elinde içi çişe benzer bir sıvıyla dolu bir pet şişe vardı. Delici bakışlarla sorusunun cevabını arıyordu. Emlakçı tedirginlikle ifadesini verdi.

"Faik Abilerin pansiyona gelmiştim. Akşam varacaktım buraya ama yolda araba arıza yaptı, sabaha karşı girebildim kasabaya. O saatte de rahatsız etmeyeyim dedim, uzandım buraya."

"Sigaran var mı?"

Emlakçı cebinden bir paket çıkardı ve Başçavuş'a uzattı. Adam paketi alıp içine baktı. Bir dal sigara kaldığını gördü ve paketi Emlakçı'ya geri verdi. Arkasını dönüp 50 metre kadar ilerideki ağaçların arasında beceriksizce saklanmaya çalışan iki askere, "biriniz buraya gelsin" anlamında bir hareket yaptı. Askerler aralarında bir süre tartıştılar. Sonra biri ötekini itti ve açığa çıkan asker gönülsüzce koşarak komutanının yanına geldi.

"Sigara al bana."

"Komutanım, marketler açılmamıştır daha. Benim paketi vereyim size isterseniz."

"Ver. Şimdi siktirin gidin. Eğer kılınızı görürsem götünüzü keserim."

"Emredersiniz komutanım. "

Asker sigara paketini ve çakmağını Başçavuşuna verdi. Koşarak arkadaşının yanına gitti. Kısa bir tereddütten sonra ikisi de gözden kayboldular. Komutan sigarasını yaktı, Emlakçı'nın yanındaki şezlonga oturdu. Elindeki pet şişeyi ona doğru uzattı.

"İçer misin?"

"Sağ olun komutanım. Kalkar şimdi Faik Abiler, kahvaltıya otururum."

"Aslında rakıcıyım ben. Mesai sonrası her akşam evde açarım televizyonu, kurarım soframı. Masa olacak, üstü rengârenk olacak; peynir, domates, biber, kavun, zeytin. Sızana kadar içerim. Nöbetçi olduğum günler yapamıyorum tabii. Devriye attığımız için sofra kuramıyorum. O zaman da bu zıkkımı içiyorum. Amerikan rakısı bu, viski işte. Buradaki esnaf birer ikişer şişe bırakıyor karakola, âdettenmiş. Bilirler benim içtiğimi. Marka falan anlamam, ne getirirlerse içerim. Bunların başlarında misket gibi bir şey var ya, içilmiyor şişeden. Ben de dolduruyorum böyle su şişesine, hem dolaşıyorum hem demleniyorum. İç yav..."

Emlakçı muhabbetin uzayacağını anladı. Başçavuş'un vaziyeti pek sağlıklı olmadığı için, teklifini üçlettirerek hata yapacağını düşündü. Pet şişeyi aldı ve nefesini tutarak içti. Yüzünü buruşturdu, sigarasına davrandı hemen, hızla yakıp derin bir nefes aldı. Başçavuş'un onu dikkatle incelediğini fark etti sonra.

"Ne iş yapıyorsun?"

"Emlakçıyım ben. Uzun zamandır Ege sahillerinde çalışıyorum. Aslında merkez İstanbul'da. Çoğunlukla yurtdışından gelen taleplere göre iş yapıyoruz. Çanakkale sınırından Antalya sınırına kadar sahil kasabalarında tanımadığım yoktur. Yalnız sizi çıkaramadım. Yeni geldiniz herhalde. Tarık Komutan bakardı buraya, onun yerine mi geldiniz?"

"Doğudaydım epeydir. Benim de Antep'ten Kars'a kadar bilmediğim sınır yoktur. Dört, dört buçuk ay kadar önce bir mevzu oldu, bir hatayı yıktılar üstüme, 21 gün hapis yattım, sonra buraya tatile gönderdiler. Orada savaşıyordum, burada kaçak göçmenlerle, sarhoş kavgalarıyla, başıboş köpeklerle uğraşıyorum. Ne güzel değil mi?"

"Vay be! Aynı şirkette çalışıyormuşuz. Rütbeliler böyle derdi bizim orada. Malatya'da yaptım askerliği ben de. Muhabere. Telsizlerini dinlerdik düşmanın, bilgilendirirdik muharip birlikleri. Doktor lakaplı biri vardı, çok uğraştırmıştı bizi."

"Onu yakalayan timdeydim. Demek silah arkadaşıyız. Allah'ın işine bak. Hayatımın en berbat gecesinin sabahında, karşıma güvenebileceğim birini çıkardı."

İçtiler. Hikâyeler anlattılar karşılıklı. Güldüler, üzüldüler, kızdılar. Bu arada kasabanın sportif sakinleri sabah yürüyüşlerine başladılar tek tük. Şezlonglarda oturan bu garip ikili dikkatlerini çekiyordu tabii. Başçavuş tabancasını beline takmıştı, ancak her halinden bir şeylerin yolunda gitmediği belli oluyordu. Emlakçı önceleri kalkmak için bir sürü mazeret düşündü. Etrafta başka insanların olduğunu görünce rahatladı sonra. Alkol de iyice kana

karışınca her şeyi oluruna bıraktı. Başçavuş giderek sessizleşti. Sigarasından derin nefesler alıyor, denize, uzaklara bilinmeyen yerlere dalıyordu. Şişede kalan son yudumu da içti, sanki, "Bira içer miyiz?" der gibi sordu Emlakçı'ya:

"Evli misin?"

"Yok."

"Sevgili falan?"

"Oluyor arada, düzenli görüştüğüm biri yok. Sen?"

"Ben... Ben yanıyorum şu an. Cehennem ateşleri sardı etrafımı, kaçacak yerim yok. Öyle bir pusu yedim, öyle gafil avlandım ki, ruhumu öldürdüler, leşimi bıraktılar bu bok çukurunda. Birazdan uyanır bütün kasaba, lağım kokan ağızlarıyla dolaştırırlar leşimi evlerde, kahvelerde, camide, çarşıda."

"N'oldu yav? Anlatsana..."

"Evet, sana anlatabilirim. Bir tek sana. Başkaları üfleyecek kulağına zaten doğru yanlış. Bari sen bil katıksız halini, anlatacaksan sen anlat felaketimi. Ah! O kadar zor ki. Bir nefeste, belki de son nefesimle türkü yakacağım şimdi. Düğünlerde söylenecek, söylenirken oynanacak, iyi dinle... Tayinimi elime verip postaladılar beni buraya. Tarık Komutan karşıladı, halimi hatırımı sordu. Zaten benden önce gelmiş yılanların dilinden çıkan laflar. Sağ olsun samimi davrandı, yeni görev yerimin durumunu anlattı uzun uzun. Sonra esnafla, kahvelerin iskemle eskiticileriyle tanıştırmak için dolaştırdı beni kasabada. Kendi de veda ediyor bir yandan. Geze geze meydana geldik. Muhtarlıkta kahve içiyoruz. 'Hoş geldin, hoş gittin,' derken gözüm karşıdaki dondurmacıya takıldı."

"Eyvah! Dondurmacı Kız'ı gördüm deme..."

"Gördüm. Müsaade isteyip kalktım, ona doğru gittim. Üç kap dondurma söyledim. Yüzünü, gözünü, ellerini, bedenini kazıdım beynime. Kokusunu ciğerlerime doldurdum. Nefes alış verişini kaydettim kulaklarımla. Dondurmaları alıp parayı verirken eline değdim, yandı bütün bedenim. Ona bakıp kaşıkladım don-

durmayı, tatmış oldum sihrini. O da bana bakınca, kaybettiğimi düşündüğüm vatanımı buldum gözlerinde. Muhtarın yanından ayrıldıktan sonra Tarık Komutan uyarı atışı yaptı bana. Meğer çok delikanlının hayatı kararmış bu ilahenin uğruna. Bakmamış kimseye gözucuyla bile. Ama bana bakmıştı işte. Belki meraktan, kasabaya yeni gelene atılan bir bakıştı ama bakmıştı bana. Sonraki günler kasabanın asayişi benim için teferruat oldu. Her sabah babasının berber dükkânında tıraş oluyordum. Kısa sürede ahbap oldum adamla. Öğle sıcağı bastırınca dondurma tezgâhına koşuyordum. Akşam mesai bitince yanındaki pastaneye oturuyor çay içip yârenlik ediyordum peri kızına. Çok iyi anlaşıyorduk. Güldürüyordum onu, böyle bir yanım olduğuna şaşarak. Geceye doğru hüzünleniyordu. Hep buradan gitmek istediğini söylüyordu. Yürüyerek onu eve bırakıyor, sonra da evdeki rakı şişesine kurduğum hayalleri anlatıyordum. Bir gün cesaretimi topladım, yanına gidip onu buradan götürebileceğimi söyledim. Planım hazırdı. Bırakacaktım askerliği. Eski komutanlarımdan biri emekli olduktan sonra VIP hizmet veren özel bir güvenlik şirketi kurmuştu İstanbul'da. 'Senin gibi adamlara ihtiyacım var, gel müdür ol, geç başına operasyonun,' demişti bir keresinde. O zaman tek başımaydım, dağları bırakamadım. İşte şimdi beni kendimden kaçıracak biri vardı. Onunla bunu yapabilirdim. Benimle geleceğini söylediği andan itibaren artık toprağa basmıyordum. Hiç vakit kaybetmeden istedim babasından. 'Bir düşünelim,' dedi. Cevap gelene kadar bırak yemek yemeyi, su bile içmedim. Babası karakola geldi iki gün sonra. 'Senin gibi bir evladım olmasını çok isterim,' dedi. Elini öptüm, ertesi gün sözlendik. Gelecekteki karıma söz hediyesi olarak hayat sigortamı, Irak'ta elime geçen çok değerli bir şeyi verdim. Bunların hepsi yaklaşık bir ay içinde oldu. Sözlendiğimiz günden bugüne kadar da askerlikten ilişiğimin kesilmesi kararını bekledim. Bekledim... Dün akşam mesai bitince aradım, telefonu kapalıydı.

Dondurma tezgâhına gittim, yoktu. Evlerine gittim, 'Öğlen çıktı, bir daha haber alamadık,' dediler. Kasabanın altını üstüne getirdim. Komşu karakolları aradım, asayiş berkemal. Gece yarısı bir haber geldi otogardan. Uzun saçlı bir oğlanla İstanbul otobüsüne binerken görülmüşler. Dünya başıma yıkıldı sanki. Hemen bir araba buldum esnaftan. Benim gitmem uygun olmazdı, o sinirle elimden bir kaza çıkabilirdi. İki askeri görevlendirdim otobüsü bulmaları için. Gittiler, hâlâ haber yok. Şimdiye kadar varmışlardır İstanbul'a. Orada ara ki bulasın, koca şehir. İşte böyle. N'apayım şimdi Emlakçı? Sen söyle..."

Emlakçı'nın dili tutulmuştu. Ne diyebilirdi ki? Dondurmacı Kız birinin kalbini daha dinamitlemişti. Özellikle son iki yıldır, genç kızlığının alevini söndürmeden muhteşem bir kadına dönüşmüş, tam bir "yok edici" olmuştu. Son kurban Başçavuş'tu. Yalnız, daha önce hiç kimse bu kadar yaklaşamamıştı ona. Aman aman bir tip değildi bu adam. Neden ona izin vermişti, neden açmıştı kapılarını? Emlakçı kafasında uçuşan sorulardan en büyük harfle bağıranına taktı kafayı, "BAŞÇAVUŞ NE HEDİYE ETTİ DONDURMACI KIZ'A?" Sonra gözünün önündeki sorunun kelimelerinin arasından bir şey gördü. İnsanlar toplanmıştı ağaçlığın orada. Yedi-sekiz de silahlı jandarma vardı ve onlara bakıp aralarında konuşuyorlardı. Başçavuş, Emlakçı'nın baktığı yere doğru döndü. Silahını çekti belinden. Askerlerden biri bağırdı:

"Komutanım, silahınızı bırakın lütfen."

Başçavuş, Emlakçı'ya doğru çevirdi kafasını. Evrendeki en büyük haksızlık kendine yapılmış gibi baktı ona. Gözleri yaşardı sonra ikisinin de. "Ben şimdi n'apayım?" der gibi kafasını omzuna doğru yatırdı hafifçe. Emlakçı anladı. Anladı bir insanın kıyametine şahit olacağını. Başçavuş silahı yavaşça kafasına dayadı.

"Bu hayatta amatörlere yer yok..."

2

Yakütalar

"Çok uykum geldi lan.

"Komutanım şundan için biraz, enerji verecek, niye içmiyorsunuz?"

"Tadını sevmiyorum. Şişiriyor bir de beni. Gaz yapıyor."

"Kahve alayım mı size? Soğuk kahveler var kutuda. Tutar uykuyu. Durun bir benzincide, alayım."

"Olur. Susurluk'ta dururuz iki dakika..."

Gece yarısından beri yoldalar. Dondurmacı Kız'ın bindiği söylenen otobüsün izini sürüyorlar. Uzman çavuşun hesaplarına göre feribota binmeden yakalayacaklar aracı. İstanbullu olduğu için görevlendirilen er umutsuz. Biraz da korkuyor uzmanın uykusu geldiği için, yoldan ayırmıyor gözünü. Ehliyeti olsa geçecek direksiyona, uyumasını bekleyecek komutanının. Sonra makul bir hızla ilerleyip otogara girecek. Uyandıracak adamı, "Bulamadık," diyecek buruşturarak yüzünü. Sonra eve gidecekler. Uzman, börekleri yerken o anneciğine sarılacak, kız kardeşini öpecek yanaklarından. Babaları üç sene önce ölmüştü. Evin tek erkeği de askerde, kadın başlarına kaldılar, özlemişlerdir. Ah! Keşke ehliyeti olsaydı...

Uzman çavuş tam bir asker. Bir kere Doğu görevine gitmiş, o da barış sürecine denk gelmiş. Ne çatışma, ne baskın yaşamak için can attığı hiçbir şeyi yaşayamadan dönmüş Batı'ya, sahil kasabasındaki karakolda göreve başlamış. Başçavuş'un hayranı. Öl dese ölecek kadar hem de. Bazı akşamlar beraber oturuyorlar rakı sofrasına. Katıldığı operasyonları anlatıyor Başçavuş. Uzman ağzı açık, göğsü kabararak dinliyor komutanını. Bu gece ise garip bir olay oldu. Allem edip kallem edip Başçavuş'un kalbini çalan Dondurmacı Kız, şimdi de komutanının evinden, vatan için önemli bir belgeyi çaldı ve kaçtı. Yanında uzun saçlı olduğu söylenen erkek bir şahıs da var. Komutan, onları yakalama görevini uzmana verdi. Görev bildirimini yaparken bu sorunun çok gizli bir şekilde çözülmesi gerektiğini söyledi. İstanbullu eri de yanına kattı. Yakalayacak bu hainleri. Ah! Keşke mantıyı sarmısaklı yoğurtla yemeyip üstüne de yayık ayranını içmeseydi...

"Komutanım, otobüsü bulunca n'apıcaz?"

"Durduracağız otobüsü, göstereceğiz kimliklerimizi, belge yanlarındaysa alacağız, takacağız kelepçeleri bunlara, koyacağız arabaya, döneceğiz geldiğimiz yere."

"Bu kadar kolay yani?"

"Tabii. Vatan hainlerine göz açtırmadan bitireceğiz işi."

"Tamam da komutanım, biz nasıl açacağız gözümüzü? İkimizin de uykusu var."

"Uyursan ölürsün asker..."

İstanbullu er, ortada bir memleket meselesi görmüyordu. Dondurmacı Kız, Başçavuş'u kendine âşık etmiş, işi sözlenmeye kadar götürmüştü. Başçavuş onun için bir İstanbul biletiydi o kadar. Amacına ulaştıktan sonra bırakacaktı adamı. Nitekim komutanın meslekten ayrılma süreci uzayınca, hedefine daha hızlı giden bir araç bulmuş, kasabadaki barlarda gitar çalıp söyleyen uzun saçlı oğlanla kaçmıştı. Belge falan da yoktu ortada. Baş-

çavuş, uzmanı kandırmak için uydurmuştu bu yalanı, o kadar. Hem otobüsü bulsalar ne olacaktı? Kızla oğlan ortalığı birbirine katacaktı. Kendi yetki alanlarının dışında gözaltı yapamazlardı ki. Birisi polis ya da jandarma çağıracak, her şey ortaya çıkacak, berbat bir durumda kalacaklardı. Başçavuş'un kalp ağrısını dindirmek için çıktıkları yol, onların başını ağrıtacaktı. İstanbullu er duruma teslim olmak zorundaydı. Radyoyu açtı, kanal aradı. TRT FM bile çekmiyordu. Canı çok sıkıldı. Uzmanın kararlılığını zedelemek için son bir hamle yapmaya karar verdi.

"Komutanım, bu bir 'yaküta' görevi, biliyorsun di mi?"

"O ne lan? 'Yakuza' gibi bir şey mi?"

"Yapma komutanım, bilmiyorum deme."

"Kuran çarpsın bilmiyorum. Ne demekmiş?"

"Rütbeli askerler, angarya işleri verdikleri askerler için kullanıyorlar bu lafı. 'Yarak kürek takımı'nın kısaltması..."

"Vallahi ilk defa duydum. Dur bir dakika, sen şimdi bizim öyle mi olduğumuzu söylüyorsun?"

"Öyleyiz komutanım. Başçavuş'un gönül işlerine bakıyoruz şu an. Hem de yetki alanımızın dışındayız."

"Gizli görevdeyiz oğlum. Hangi yetki alanı? Ayrıca gönül işi gibi görünebilir ama bu bir askerî casusluk operasyonu. Bırak sen şimdi bunları. Aklın ermez senin. Bir şeyler anlat bana. Ne bileyim, anlat işte, film falan. Az kaldı Susurluk'a. İneriz yüzümüzü falan yıkarız devam ederiz. Anlat bir şeyler sen..."

Son sürat giden arabayı kullanan, uykusuzluktan gözleri kıpkırmızı olmuş uzman kararlıydı. İstanbullu er de kararını vermişti. Susurluk'ta durduklarında 156'yı arayacak, kendilerini ihbar edecekti. O âna kadar vakit geçirmek için komutanının emrine uyup anlatmaya başladı.

"İkinci Dünya Savaşı zamanları, Amerika'nın bir kasabasında bir aile var. İki erkek kardeş, yaramaz mı yaramaz. Devamlı kav-

ga ediyorlar falan. Babaları hep sarhoş, karısıyla durumlar çok fena. Dayak mayak. Adam Birinci Dünya Savaşı'na katılmış. Aynı kasabadan bir sürü arkadaşı gözünün önünde ölmüş, bu yüzden kafayı yemiş. Her gün mezarlığa gidiyor, hem içiyor orada hem de arkadaşlarıyla konuşuyor, ağlıyor. Bir gün eve geliyor, yine kavga ediyor karısıyla. Silah çekiyor kadına, öldürecek. Çocuklardan biri giriyor araya, itip deviriyor babasını. Yere düşen silahı alıyor, dayıyor babasının kafasına, 'Bir daha anneme dokunmayacaksın lan!' diyor. Sonra çok pişman oluyor. Çok dindar bir aile bunlar. Kiliseye gidiyorlar düzenli. Bunların dinlerinde 'yapmayacaksın, etmeyeceksin' diye emirler var ya, işte o emirlerin birincisi 'öldürmeyeceksin' imiş. Yemin ediyor çocuk, 'Öldürmeyeceğim, elime silah almayacağım...' Neyse, Japonlar Hawaii'deki deniz üssünü bombalıyorlar, Amerika savaşa giriyor. Bütün genç erkekler koşuyorlar askerlik şubelerine gönüllü oluyorlar. Bunların kasabada herkes, abisi dahil yazılıyor askere. Bu da gitmek istiyor ama yemini var. Araştırıyor mevzuatı, bir boşluk buluyor. Silah tutmadan da askerlik yapılabilirmiş. Yazılıyor hemen... Bu arada kasabadaki hastanede bir hemşire görüyor, güzel mi güzel. Fena âşık oluyor. Hastaneye gide gele merak sarıyor tıp işlerine. Cephede sıhhiye olarak görev yapmanın hayalini kuruyor. Acemi eğitiminde silah vermek istiyorlar buna, almıyor. Anlatıyor durumunu, anlamıyorlar. Acayip sert komutanları var, kötü davranıyorlar. En kötü işleri veriyorlar, alay ediyorlar, 'Korkak,' diyorlar, dövüyorlar falan. Çocuğu yıldırıp askerlikten vazgeçirmek amaçları. Bana mısın demiyor bizimki, her türlü muameleye direniyor. Sonunda mahkemeye gidiyorlar. Askerî mahkeme toplanmadan önce, çocuğun babası giyiyor Birinci Dünya Savaşı'ndan kalma üniformasını, emrinde çarpıştığı subayın yanına gidiyor. Yüzbaşıymış adam o günlerde, şimdi taşaklı bir general olmuş. Çocuğun babası bunun hayatını kurtarmış cephedey-

ken. Mahkeme tam çocuğu atacak ordudan, baba dalıyor içeri. Generalin yazdığı bir mektubu veriyor, el mahkûm, çocuğun silah tutmadan sıhhiyeci olmasına izin veriyorlar, gönderiyorlar cepheye. Okyanusun ortasında bir Japon adasını alacaklar. Ada önemli; çünkü orayı alırlarsa Japonya yolunda büyük bir engeli aşmış olacaklar. Yalnız yüksek bir uçurumu tırmanıp yukarıdaki mevzileri yok etmeleri lazım. Gemiler Japon mevzilerini toplarıyla dövüyor önce, sonra çocuğun taburu ip merdivenlerle tırmanıyor yukarı. Bir anda patlıyor silahlar. Bir sürü Japon askeri çıkıyor yerin altında kazdıkları tünellerden. Amerikalılar çok fena kayıp veriyorlar. Çok azı geri çekilip merdivenlerden aşağı inebiliyor. Bizim sıhhiyeci kalıyor yukarıda. Bir sürü yaralı var, hepsi, 'Yardım et,' diye bağırıyor. Her taraf Japon askeriyle dolu. Geceyi bekliyor, saklana gizlene, yaralıları teker teker merdivenin olduğu yere getiriyor. Orada bir düzenek yapıyor, hepsini aşağı indiriyor. Aşağıdakiler şaşkın. Gelen yaralılar durumu anlatıyorlar. Taburun kalanları, sıhhiyeci oğlan hakkında ne kadar yanıldıklarını anlıyorlar. Korkak dedikleri adam, aralarındaki en cesur adammış meğer. Silah tutmaya gerek kalmadan kahraman olunabilirmiş. Sabaha kadar onlarca yaralıyı indiriyor. Japonlar bunu fark edince, son yaralıyla beraber iniyor aşağıya. Herkes buna hayranlıkla bakıyor. Bütün tabur arkadaşları özür diliyor. Ertesi gün yeni bir emir geliyor. Tepeye tekrar çıkacaklar. Askerlerin morali çok bozuk. Bizim oğlan..."

İstanbullu er benzinciden çıkan kamyonu görünce anlatmayı kesti. "Komutanım!" diye bağırdı korkuyla. Uzman uyandı, direksiyona attı elini ama artık çok geçti. Gizli bir görev daha tamamlanmadan, Susurluk'ta sona ermişti...

3

Dondurmacı Kız ve Uzun Saçlı Oğlan

"Oda servisini aradın mı?"

"Aradım..."

Dondurmacı Kız duştan çıkmış, banyoda saçını kurutuyordu. Uzun saçlı oğlansa gitarını eline almış, sözler ve notalar karaladığı kâğıda bakarak yeni bir şarkı üzerinde çalışıyordu. Mini barı tamamen patlatmıştı. Yanında duran sehpanın üzeri minik içki şişeleriyle doluydu. Her zaman oynadıkları oyun aklına geldi, banyoya doğru seslendi:

"'Little Lies.'"

"Fleetwood Mac..."

"'Hold the Line.'"

"Toto..."

"'Tepedeki Çimenlik.'"

"Bulutsuzluk Özlemi... Çok kolay soruyorsun..."

"Peki... 'Entre dos Tierras.'"

"Héroes del Silencio... Hadi ama..."

"'God's Gonna Cut You Down.'"

"Johnny Cash..."

"Bunu kesin bilemeyeceksin. 'Sensiz İki Gün.'"

"Hakan Taşıyan... Sevişmek istediğin zaman kolay soruyorsun."

Dondurmacı Kız banyodan çıktı. Bekâret yemini etmiş rahipleri bile çok rahat yoldan çıkarabilecek körpe vücudunu gösterdi. Oğlan gitarını koltuğa bırakıp kızın yanına gitti. Sarıldılar. Birbirlerini içlerine sokmak istercesine sıkı kavradılar bedenlerini. Yatağa devrildiler ve sevişmeye başladılar. Dondurmacı Kız, muhteşem bacaklarıyla çekti oğlanı içine. O uzun ve pürüzsüz bacaklarının, parmaklarına kırmızı oje sürülmüş biçimli ayaklarıyla birleştiği yerdeki, bileğindeki gümüş halhal, oğlanın gelgitleriyle sallanmaya başladı. Kapı çalındı, durdular.

"Oda servisi!"

Kız yorganı üzerine çekti, oğlan yerdeki kot pantolonunu geçirdi kıçına. Kapıyı açtı, otel görevlisi tekerlekli aleti ittirerek içeri girdi. Tepsileri masaya koyarken, imzayı attırırken, bahşişi alırken hep odayı inceledi. Portakal sularını getirmeyi unuttuğunu, özür dileyip birazdan yeniden geleceğini söyledi ve çıktı. Dondurmacı Kız yataktan fırladı ve iştahla kahvaltıya girişti. Uzun saçlı oğlan çayları doldurdu ve ekmeğine bal-kaymak sürmeye koyuldu.

"Sen güveniyor musun bu herife?"

"Güvenmemiz gerekiyor. Tanıdığım tek yapımcı bu adam. Ne bileyim? Gelirdi burada çalıştığım bara, efendi gibi içerdi içkisini, program sonunda gelip tebrik ederdi. Beğeniyordu şarkılarımı. 'Grubun felaket, tek başına daha iyi kariyer yaparsın,' dedi birkaç kere. O zaman bırakamadım çocukları. Enayilik ettim. Sonra hepsi popçulara çalmaya başladılar, dağıttılar grubu, kaldım ortada."

"Seviyorum senin salak taraflarını. Aman canım, zaten zengin olacağız. Paran olduğu zaman kimse senin kusurlarını görmez."

"Ha, sana söylemedim. Dün sen alışverişteyken kuryeyle bir sözleşme gönderdi. Albüm, klipler, turne, hepsini düşünmüş, yazmış kâğıda. Kâr paylarına, yüzdelere falan bakmadım bile, bastım imzayı. Senin sözleşmeni ayrı tutmuş. Önce bir konuşmak istiyormuş."

"Ne konuşacakmış be! Bir çıkayım piyasaya, kimse kalmayacak. Dilayla Kunduz'un bile suratına bakmayacaklar. Jay-Z'yle Beyoncé gibi olacağız. Sallayacağız her yeri."

"Biliyorum bebeğim, biliyorum. Şu elimizdeki hazineyi bir satsın, alalım bir paramızı, gerekirse vazgeçeriz onunla çalışmaktan. Adamın canına minnet zaten. Eğer dediği paralara satarsa şahane bir komisyon alacak. Belki de bırakacak işlerini, gidecek yurtdışına. Bir sürü yapımcı var. Kurarız bir şirket, havalı bir ofis tutarız, ünlü yapımcılarla konuşuruz, ortak gireriz işe. Paranın kokusunu alan koşar gelir. Sadece bu kaçakçılık parasını aklamak için alacakları komisyon bile yeter..."

"Bence şahane bir plan yaptık. Hem zengin hem meşhur sonra daha zengin, daha meşhur olacağız..."

"Sen yaptın planı bebeğim. Her şey senin o güzel kafandan çıktı. Bak İstanbul'dayız. Bağlantılarımız hazır. Şu paketi elimizden çıkarıp paramızı aldığımız zaman buraların kraliçesi olacaksın. Ben hep senin yanındaydım, bu sefer yanındaki koltukta haşmetli bir kral olarak oturacağım. Anasını belleyeceğiz bu hayatın..."

"Seni seviyorum..."

"Ben de seni bebeğim..."

Tam sevişmeye girişeceklerdi, kapı çalındı yine.

"Oda servisi!"

Dondurmacı Kız yatağa atlayıp yorganın altına girdi. Uzun saçlı oğlan kapıyı açtı. Otel görevlisi ittirdiği tekerlekli aletle girdi içeri.

"Portakal sularınızı unuttuğum için beni affedersiniz umarım. Size otelimizin bir ikramını getirdim, beğeneceğinize eminim. Tekrar özür dilerim."

Görevli, tepsinin kapağını kaldırdı ve içinden bir susturuculu tabanca çıkardı. Gayet sakin bir tavırla önce uzun saçlı oğlanı, sonra da Dondurmacı Kız'ı öldürdü. Silahı tekrar tepsiye koydu, odada bir şeyler aramaya başladı. Sonunda Dondurmacı Kız'ın pembe bavulunda kıvrılmış bir şey buldu. Lastiği çıkarıp açtı o şeyi, baktı, tekrar kıvırıp lastiğini taktı ve gömleğini sıyırıp pantolonunun içine sarkıttı. Etrafa kısa bir göz gezdirip çıktı dışarı. Dondurmacı Kız'ın yattığı yatak yavaşça bir kan gölüne dönüştü...

4

Yapımcı

Patron, Kalamış Marina'da bağlı yatın kıçında oturmuş kahvesini içiyor, bir yandan da en sevdiği Neşet Ertaş türküsünü Yıldız Tilbe'nin sesinden dinliyor, arada kısık sesle eşlik ediyordu. Izbandut gibi biri sokuldu yanına, beklediği misafirin geldiğini haber verdi. "Gelsin" anlamında salladı kafasını Patron. Yapımcı elleri önünde bağlı, usulca yanaştı adama. Elini öpmek için davrandı, Patron tespih tuttuğu elini kaçırıp karşısındaki koltuğu gösterdi. Yapımcı ürkekçe ilişti koltuğa. Hemen içeriden çok alımlı bir kadın geldi ve Yapımcı'ya ne içmek istediğini sordu. Şekerli bir kahve istedi adam. Bu arada Patron, adamlarıyla gözleri vasıtasıyla anlaştı ve yatı iskeleye bağlayan halatlar boşaltılmaya başlandı. Şarkı bittiğinde marinadan ayrılmışlardı. Yapımcı'nın kahvesi geldi. Bir yudum aldı fincandan ve Patron'a baktı. Hafif kekeleyerek konuştu:

"Abi, maşallah, çok iyi görünüyorsun."

"Anlat..."

"Peki abi... Şimdi bir arkadaş var, şarkıcı. Barlarda falan çalar söylerdi bu. Güzel şarkıları vardı. Bana da bir tanıdık, 'Git bir bak, belki işine yarar,' demişti. O zamanlar bizim piyasa pek sıkı-

şıktı, biliyorsun. İlgilenemedim çocukla. Kartımı vermiştim ben buna, ileride konuşuruz belki diye. Yıllar sonra, geçen gün aradı. Ama başka bir mevzu için. 'Abi,' dedi, 'senin elin kolun uzundur. Benim bir sıkıntım var, aklıma sen geldin.' Buluştuk, yanında acayip güzel bir kızla geldi. Kıza bakmaktan çocuğun söylediklerini dinleyemedim önce. Kız fark etti durumu, kendi devam etti anlatmaya. Bizim oğlan Ege'de bir kasabada çalışıyormuş. Bir gün şarkı söylediği bara, kasabaya yeni tayin olan jandarma komutanı gelmiş. Kafası bir milyon, şarkılar istemiş çocuktan, bu da çalmış bildiği kadar. Gece ilerlemiş, dükkân kapanmış, adam kalkmıyor. Mecbur oturmuşlar masasına, sabaha kadar muhabbet etmişler. Doğu görevinden gelmiş eleman. Çatışma, baskın anlatmış işte ortaya. Yalnız kahramanlık geyiklerinin arasında bir şey üflemiş bu. Sınır ötesi harekâtların birinde, Zaho'da bir evde, bir tablo bulmuş. Evdekiler çok direnmişler vermemek için saldırmışlar herife, yürümüşler silahın üstüne. Bu anlamış tablonun değerli olduğunu, evde kim varsa indirmiş, çıkmış dışarı. O günden beri yanından ayırmazmış tabloyu. Şarkıcı çocuk o saniye uyanmış işe, başlamış düşünmeye, 'Tabloyu herifin elinden nasıl alacağız?' Kıyak bir fikir gelmiş aklına. Kasabada afet bir kız varmış, dondurma satıyormuş kasabanın meydanında. Her gören âşık oluyormuş buna. Yalan değil, yanında getirdiği kız o işte. Benim bile aklımı aldı iki dakikada. Neyse, bunlar gizlice yatıp kalkıyorlar o sıra, anlatmış durumu bizimki, kız, 'Tamam,' demiş. Cilvenin en kralını yapıp ayartmış komutanı. İyice bağlamış kendine. 'Evlenelim,' demiş, o saat uçmuş herif. Gitmiş istemiş babasından. Babası kızına sormuş, olurunu almış, vermiş kızı. Söz kesecekler. Kız, 'Buralarda âdettendir, senin için çok önemli olan bir şeyi bana hediye vermen lazım,' demiş. Komutan emri almış, tabloyu vermiş kıza. Epey bir süre ne yapacaklarını bilememişler. Sonunda şarkıcı oğlanın aklına benim verdiğim kart gelmiş. Aradı işte beni, sonra da atlayıp geldiler İstanbul'a..."

"Kim yapmış tabloyu?"

"Abi, Picasso var ya, o yapmış."

"Nereden bileceğiz gerçek olduğunu?"

"Abi, mühürler var tablonun arkasında. İmzalar falan. Kuveyt sarayından çıkmaymış, öyle dediler. "

Patron, Yapımcı'ya kısa bir süre baktı. Sanki adamın beynini okuyormuş gibiydi. Bu sırada, adamlardan biri nargileyi getirdi. Hostes kız da üzerinde iki cin tonik ve gümüş tabakta Yemen tütünü *khat* olan tepsiyi sehpaya bıraktı. Patron satsumalı cin tonik'i alıp Yapımcı'ya "şerefe" yaptı. Yapımcı, bardağı sevinçle alıp karşılık verdi. Sakinleşmesine yarayacak mucize ilaçtan büyük bir yudum aldı. Patron, Yemen tütününden bir çimdik alıp sol yanağının içine yerleştirdi ve çiğnemeye başladı. Sonra, yakut yeşili kristalden ve elle dövülmüş gümüşten yapılmış nargilesine uzandı. Beraber iş çevirdiği Suudi prenslerden birinin hediye ettiği nargilenin, kuzu derisinden yapılmış marpucunun üzerinde, altın iplikle adı yazıyordu. Elindeki tespihin altın imamesini yerinden çıkardı ve nargilesine sipsi yaptı. Nargileyi önce fokurdattı, sonra da meşe odununun yaktığı El Fakir tütününün dumanını ciğerlerine çekti. Yapımcı, Patron ne söyleyecek diye ağzının içine bakarken bir yandan da boşalttığı bardağı hostese gösterip cesaret veren sıvıdan biraz daha istedi. Saniyeler içinde dolu bardak önündeydi. Ellerinin titremesine hâkim olmaya çalışarak yumuldu bardağa. Patron, Yapımcı'yı izledi biraz. Adam ne teklif edecek? Bu tabloyla ilgili ne hayaller kurdu diye merak etti.

"Kaç para edermiş, araştırdın mı?"

"Su içinde on milyon dolar abi. O da çalıntı olduğu için..."

"Sen ne istiyorsun?"

"Abi, durum şöyle. Ben bunlara 500 bin teklif ettim. Üstüne şarkıcı oğlana albüm, klip, konserler falan. Tam ikna ediyordum, manitası taş koydu işe. Bir milyon dolar istedi. Bir de albüm. Me-

ğer kız da şarkı söylermiş. İngilizce yapacakmışız albümü, Amerikalı bir ortak bulup yurtdışında çıkaracakmışız. Elli sent diye bir şarkıcı var, onu da ayarlamamı istiyor. Beraber şarkı söyleyip klipte oynayacaklarmış. Yok anasının nikâhı! Acayip sinirlendim, ama sakin kalmam lazım tabii. Oğlana sözleşmesini gönderdim, kızın teklifini biraz düşünüp cevap vereceğimi söyledim. Zaman kazanmaya çalışıyorum. Belki oğlan kızı yola getirir diye bekleyeceğim. Sözleşme geri geldi, imzalanmış. O akşam bizim kulübün lokaline kumar oynamaya gittim. Neyim var neyim yok ütüldüm. Kafam güzel olmuş o ara. Şakacıktan sürdüm masaya sözleşmeyi. Ballandıra ballandıra anlattım çocuğun yeteneğini. Eski Kapalıçarşı esnafıyım abi, bilirsin. Pirinci altın diye satarım. Enayinin biri düştü tufaya, 15 bin dolara saydı kâğıdı. Oynadık, kaybettim yine. Kalktım masadan, çıktım dışarı kulüpten. Sigara yaktım, yürümeye başladım. Düşünüyorum zehir gibi. Bir anda karar verdim, açtım telefonu bizim Tek Çakar Mehmet'e. Buluştuk, anlattım her şeyi. Yüzde 30 istedi, mecbur kabul ettim. Ertesi gün bunların kaldığı otele gidip infaz etti ikisini de, tabloyu alıp getirdi bana. Diyeceğim o ki abi, üç milyon dolar görür benim işimi. Çoluğu çocuğu alıp yurtdışına yerleşirim, orada bir düzen kurmaya çalışırım. Bir teklik gitti zaten, iki milyon ancak yeter bana. Ne diyorsun abi?"

"Nerede bu tablo?"

"Arabada abi. Marinanın otoparkında. Ben şeyi düşünmemiştim, denize açılacağımızı. Şundan bir tane daha alabilir miyim?"

"Niye yekten getirmedin yanında? Anlaşamayız diye mi düşündün?"

"Estağfurullah abi... Hani belki biri vardır yanında, rahat konuşamayız diye düşündüm. Hesapta olmayan bir ortak girmesin aramıza diye..."

"İstanbul'un en büyük mezarlığı neresi Yapımcı?"

"Bilmem, Eyüp Sultan mı?"

"Marmara Denizi... Bu suların dibi ceset tarlası. Yüzyıllardan beri yanlış yapanların cesetleriyle besleniyor buranın balıkları. Belki de o yüzden lezzetlilerdir. Son zamanlarda toprağa veriyorlar cesetleri. Mezar taşları olsun, hırlıya hırsıza gözdağı olsun, infazlar görünsün, namımız yürüsün istiyorlar. N'oldu şimdi peki? Uskumru kalmadı denizde bu yüzden. Herkes kendi dalgasının peşinde. Kimse ne racon biliyor ne de saygı. Şimdi gelelim sana. Birazdan öleceksin. Merak etme acı çekmeyeceksin. Sağ olsunlar, çocuklar güzel bir zehir getirmişler Arabistan'dan. Bu prensleri falan öldürdükleri zehirden. Senin içkine ondan kattık biraz. Bir-iki dakikaya taklaya gelirsin, sonra da Kaptan Cousteau hesabı dalarsın derinliklere. Allah taksiratını affetsin Yapımcı..."

Patron bu konuşmayı yaparken adamlardan biri, kuştüyü bir yastığı taşır gibi tuttuğu dolu bira fıçısıyla oturdu Yapımcı'nın yanına. Herhangi bir hareket yapmasın diye de mengene gibi eliyle ensesine yapıştı. Yapımcı sırasıyla bardağa, Patron'a, hostese, yanındaki adama baktı. Midesi alev alev yanmaya başladı önce, sonra rahatladı bir an. Bu sefer ağzından köpükler çıkmaya başladı, bayıldı. Bira fıçısını ayağına bağladılar. Etrafı kolaçan ettikten sonra, Yapımcı'nın cansız bedenini fıçıyla beraber denize attılar. "Kim bu gözlerindeki yabancı" diye, aldatılmışlığın acısını bağıran Yıldız Tilbe doldururken sessizliği, Patron'un önüne ızgara lüfer getirdiler gümüş tabakta. Tekne marinaya doğru kırdı dümeni...

5

Patron'un Kızı ve Baron

Hemen her gün, her saat olağandışı olayların yaşandığı Hamburg'un St. Pauli Mahallesi'nde, bugün fevkaladenin de fevkinde bir hava var. Geçmiş yüzyıllarda çok fazla can alan cüzzam ve veba salgınlarında, hastalığa yakalananları burada karantina altına alırlarmış. Günümüzde de neredeyse aynı hizmeti görüyor mahalle. Anarşistler, antifaşistler, antikapitalistler, bohemler, sarhoşlar, uyuşturucu bağımlıları, torbacılar, fahişeler, pezevenkler, translar, travestiler, eşcinseller, hippiler, evsizler kısacası toplum dışına itilen tüm alt kültürler, bu semtte rahatça nefes alabiliyor. Hepsi de mahallenin futbol takımına âşık ve o takımın bugün maçı var. Hem de ezelî rakipleri Hansa Rostock'la. Eski Doğu Almanya'nın liman kenti olan Rostock'un futbol takımı, kupa kurası sonucunda St. Pauli'yle eşleşti. Komünist Blok'un dağılmasından sonra ırkçılık, faşizm, antisemitizm ve neo-Nazizm, kentin gençleri arasında çok popüler oldu. Dolayısıyla Hansa Rostock takımının tribünleri de onlarla doldu. İşte bugün, Hamburg'da, bir futbol maçından daha fazlası yaşanıyor, yaşanacak. St. Pauli Mahallesi'nin her yanı iki takımın taraftarları ve polislerle dolu. Bombanın ne zaman patlayacağı, kura çekimi günü ateşlenen fitilin uzunluğuna bağlı...

Baron, tekerlekli sandalyesinde oturmuş, Millerntor Stadı'nın en konforlu localarından birinde, heyecanla maçın başlama saatini bekliyor. Aslında beklediği bir şey daha var. Birazdan büyük bir iş anlaşması yapacak. Ancak hiçbir şey bu maçtan daha önemli değil şu anda. Her tarafı ağaçla kaplı olan, zevkle döşenmiş bir orman kulübesini andıran locada görevli hostes hatun, devamlı Baron'un yanına gidip kapıyı çalan ziyaretçilerin isimlerini söylüyor. Mahallenin ileri gelenleri, işinsanları, takımın yöneticileri, emniyet müdürleri, şarkıcılar, futbolcular, aktör ve aktrisler görüşmek istiyorlar. Baron bazı isimleri duyunca yüzünü buruşturuyor, bazılarını ise içeri buyur ediyor. Yanına ulaşabilenlere ikramlarda bulunup kısa sohbetler ediyor. Misafiriyle işi bittiği anda, yeşil sahaya çeviriyor yüzünü. Maçın başlama saati geliyor, fakat beklediği kişi hâlâ ortada yok. Hakem parayı atıyor havaya, kaleler seçiliyor ve konuk takım Hansa Rostock başlıyor oyuna...

Maç başlayalı yarım saat oldu neredeyse. İki takım da hâlâ birbirlerini tartmaya devam ediyor. Derken locanın kapısı çalındı. Sahadan gözlerini kaçırmayan Baron, kulaklarını kapıya çevirdi. Kusursuz bir Hamburg aksanıyla konuşan kadın, hostese kendini tanıtıp beklendiğini söyledi. Baron sesi tanıdı. Yıllar evvel ona emanet edilen küçük kızdı bu; Patron'un kızı. Tekerlekli sandalyesini kapıya çevirdi, kapıda duran muhteşem kadına içtenlikle gülümseyip hostese dışarı çıkmasını ve içeriye kimseyi almamasını söyledi. Hostes çıktıktan sonra, kadın hızlı adımlarla yürüyüp uzun zamandır görmediği adama sarıldı. Bir süre sonra kollarını gevşetip ayrıldı. Kadın, bir iskemle çekip karşısına oturdu Baron'un. Ne kadar büyümüş, ne kadar güzelleşmiş küçük kız.

"Ah! Nihayet. Çok özledim canım..."

"Ben de Baron Amca, ben de.."

"Çok üzgünüm. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Nasıl oldu?"

"Kontrolden çıkan bir tetikçi olayı. Babamın devraldığı bir işten, hakkı olduğunu söylediği payını istemiş. Tabii...

"Patron umursamamıştır..."

"Evet. Her perşembe akşamı hamama giderdi biliyorsun. Adam sabahtan saklanmış bir yere hamamda, akşamı beklemiş. Babam yıkanıp ettikten sonra, nargilesini tüttürüp cin toniğini içmiş, uyuklamaya başlamış. Bizim çocuklar da, kapı güvende diye rahat davranıp onunla beraber uyumuşlar. Adam saklandığı yerden çıkmış, susturuculu tabancayla kafaya tek kurşun."

"Sonra?"

"Ertesi gün iki cenaze vardı. Babam toprağa gömüldü, adam Boğaz'ın sularına..."

"Bana getirdiğin şey bu işle mi ilgili?"

"Evet. Ne yapacağımı bilemedim. Elimden çıksın istiyorum. Ancak sen yardım edebilirsin bana Baron Amca."

Baron, kadına şefkatle baktı. Geçmişten gelen birçok resim uçuştu gözlerinin önünde. Patron'la beraber çevirdiği işler, kralların tadamayacağı zevkler, beraber girdikleri çatışmalar, birbirlerini kazıklamaya kalkmalar, gözlerinin önünde sevdiklerinin ölmesi, çok sevecekleri birinin doğması... Patron'un kızı, üniversite yıllarındayken öğrenci değiştokuş programıyla Hamburg'a gelmiş, bir seneden fazla onun evinde kalmıştı. Kendi çocuğu bilmişti Patron'un emanetini. Küçük kız büyümüş, babasının işini devralmış, Baron Amcasına teklifte bulunuyordu. O sırada St. Pauli ceza sahası içinde bir karambol oldu. Futbolculardan biri topu uzaklaştırmak isterken yanlışlıkla kendi ağlarına gönderdi, Rostock 1-0 öne geçti. Adamın canı çok sıkıldı. Havayı değiştirmek için eğlenceli anılar anlatırken birbirlerine, devre bitti...

İkinci yarı St. Pauli'nin ataklarıyla başladı. Baron bir yandan sahaya, bir yandan da önüne konulmuş tabloya bakıyordu. Gözucuyla Patron'un kızını izledi. Gözleri aynı babasına benziyordu; buz kadar soğuk, çelik kadar serttiler. Küçük bir gölge, ufak bir ipucu barındırmıyordu bakışları.

"*Hayalet Palyaço* ha?"

"Evet. Hem Türk hem de Alman uzmanlar orijinal olduğunu söylediler."

"Ortadoğu'daki savaşlar ve operasyonlar sonrasında bunlardan çok fazla dağıldı piyasaya. Çoğu da Türkiye'den çıktı ve neredeyse hepsi uydurma hikâyelerle pazarlanan sahte tablolardı."

"İstersen sen de baktırabilirsin güvendiğin birilerine."

"Hayır, sana güveniyorum."

"O zaman?"

"On milyon dolar istiyorsun. Bu çok para..."

"Tabloyu Amerika'ya sokabilirsen 30 milyonu aşkın para kazanabilirsin."

"Doğru. Ama sen de biliyorsun, bunun garantisi yok. Zaten para karşılığı değil, mal karşılığı ödeme yapılıyor çalıntı eser piyasasında. Bu risk demek..."

"Hangi maldan bahsediyoruz?"

"Bu durumda kokain..."

"Anladım. Bir telefon görüşmesi yapmam lazım. Bu pisliği iyi bilen, babamın güvendiği biri var. Onun haberi olmadan adım atamam."

"Doktor'la konuşacaksın, selam söyle."

Patron'un kızı adama gülümsedi, kalkıp dışarı çıktı. Baron, yeşil çimlerde koşturan adamlara bakmaya başladı. Siyah formalı faşistler saldırıyor, kahverengi formalı antifaşistler barikatı, yani kaleyi savunuyordu. Kulübün güzel günleri geldi aklına. Şimdi oturduğu locada striptizci kızlar dans ediyor, takımla beraber Küba'ya kampa gidiliyor, büyük takımlarla yapılan karşılaşmalarda sürpriz galibiyetler alınıyordu. Bir an silkinip geçmişi düşündüğüne kızarak, kafasındaki planı temize çekmeye başladı. Brezilya'nın Santos Limanı'ndan kalkan gemi, birkaç saat sonra Hamburg Limanı'na varacaktı. Yerfıstığı yüklü gözüken gemi, aslında 1.100 kilo kokain taşıyordu. Konteynırlar sağ salim in-

dirilirse, malın yüzde onunu, tablo karşılığında Patron'un kızına verebilirdi. Malların Türkiye'ye nasıl gideceğini de planlamıştı. Hamburg Hipodromu'ndaki ahırlarda, aralarında Patron'un Türkiye'den gönderdiği Araplar da bulunan, 30'dan fazla atı vardı. Bunlardan sadece birkaçı koştuğu zaman heyecan uyandırıyordu. Diğerleriyse sadece iyi soylardan geldikleri için tutuluyordu. Atlarla ilgilenen baytar, her bir İngiliz safkan atın onar kiloluk paketler taşıyabileceği fikrini atmıştı ortaya. Bu on kilo, küçük paketler halinde atlara yutturulabilir ya da kıçlarına sokulup mesaneye kadar ittirilebilirdi. Türkiye yolcusu 11 at seçilmişti bile. Baytar hipodromda hazır bekliyordu. Güzel ve temiz bir plandı. Tek sıkıntı, St. Pauli'nin bir türlü karşı kaleye gidememesiydi. Artık maçın sonuna geliniyordu. Ulu Manitu, Baron'un yegâne sıkıntısına ânında yardımcı oldu. Rostock'un attığı korneri uzaklaştıran stoperin gelişigüzel vurduğu top, orta saha çizgisinde bekleyen forvetin önüne düştü. Afrikalı çocuk topu önüne doğru uzattı ve kendisini leopar kovalıyormuş gibi koşarak kaleye doğru son sürat ilerledi. Rostock defansı ne yaptıysa durduramadı bu ani atağı. Kaleciyi de çalımlayan çocuk, topu boş kaleye yuvarlayıp ağlarla buluşturdu. 1-1...

Patron'un kızı, Café de Paris soslu bonfilesini yiyip kırmızı şarabını yudumlarken Baron yerinde duramıyor, uzatmalara giden maçı izlerken tekerlekli iskemlesini kontrolsüzce hareket ettirip bir o yana, bir bu yana gidiyordu. Adamın heyecanını gülümseyerek izleyen Patron'un kızı, bir yandan da isteyeceği malın miktarını tartıyordu kafasında. "100 kilo bizi kurtarır," demişti Doktor telefonda. "Ama pazarlık yapmalısın, Baron çetin cevizdir," diye de eklemişti. Pazarlık yapmakta bir sorun olacağını düşünmüyordu kadın. Sadece atlara yapılacak eziyet geliyordu gözünün önüne. Tuhaf! Hayvanları çok sevmesine rağmen bu durumu hiç umursamıyordu. Uzatmanın ikinci devresi de

golsüz bitti. Maç penaltılara kalmıştı. Patron'un kızı, teklifini bu gergin havada yapacak, adamı gafil avlayacaktı. Hostesi çağırdı, çikolatalı sufle istedi...

"Sana 50 kilo verebilirim. Çok iyi bir mal gelen. İyi bir kimya öğrencisi bile kolayca üçe katlayabilir elindekini. Kimse bir şey anlamaz."

İlk penaltıyı atan St. Pauli'li oyuncu, kaleciyle topu ayrı köşelere gönderdi; 2-1...

"150 kilo istiyorum Baron Amca. Daha azına razı olmayacağım."

"Bu miktarı verebilmem imkânsız. Peki, 60 kiloya ne dersin?"

Rostock'lu futbolcu kalenin tam ortasına sert bir vuruş yaptı, seçtiği köşeye atlayan kaleci pişman oldu; 2-2...

"150 kilodan aşağıya inmeyeceğim. Gerekirse Arnavutlara giderim."

"Hayır olmaz, çok tehlikeliler. Oyunu kuralına göre oynamıyorlar. Tamam, 70 kilo..."

Maçta mükemmel bir gol atan Afrikalı çocuk, topu tribünlere yolladı; 2-2 devam...

"Bu tablo yüzünden, babam dahil, benim bildiğim beş kişi öldü..."

"Baban gibi inatçısın. Son teklifim, 80 kilo..."

Misafir takımın kaptanı hata yapmadı; faşistler 3-2 öne geçti...

"Babam kaç kere hayatını kurtardı senin? Dört? Beş?"

"Fazladır. Bacaklarımı da onun yüzünden kaybettim ama."

"Tamam, kaza onun yüzünden olmuş. Peki, altında kaldığın arabayı kim omuzladı tek başına?"

"90 kilodan bir gram fazla olmaz..."

Üçüncü penaltıların ilkini St.Pauli gole çevirdi; 3-3...

"Burada okuduğum sene, Berlin'e bir çanta göndermiştin benimle. Daha 19 yaşında senin kuryeliğini yapıyordum. Babama bunu hiç anlatmadım. Eğer duysaydı..."

"Tamam, sus, tamam. Nereden hatırladın ki şimdi bunu? 100 kilo, on at..."

St. Pauli kalecisi penaltıyı çıkardı; 3-3 devam...

"Tamam, anlaştık. Düğünüme gelecek misin?"

"Ne düğünü, evleniyor musun?"

"Her şey yolunda giderse..."

Dördüncü penaltıyı tavana astı kahverengi formalı futbolcu; 4-3 öne geçti St. Pauli...

"Teslimata ben de gelmek istiyorum."

"Olur, şu maç bitsin gideriz..."

Rostock'lu kazma topu direğe nişanladı, St. Pauli atarsa geçecek turu...

"Canım kızım, bu penaltı gol olursa, sana en iyi atımı vereceğim. Kendi ellerimle sokacağım on kiloyu daha hayvanın kıçına. Düğün hediyesi olarak..."

"Çok düşüncelisin Baron Amca..."

Kaptan topun başına geçti, ağır adımlarla topa yaklaştı ve yoldaş Antonín Panenka anısına, topu sakince aşırttı köşeye yatan kalecinin üzerinden. Stadı dolduran taraftarlar deliye döndü. Baron, tekerlekli sandalyesiyle önündeki cama giriyordu az daha. Locanın kapısı açıldı birden. Bir sürü insan girdi içeri. Şampanyalar patladı, şarkılar söylendi. Ortalık sakinleşince Baron ve Patron'un kızı, Hamburg Limanı'na, Brezilya'dan gelen geminin yanaştığı doka gittiler. İlk konteynır karaya indiği anda polisler baskın yaptı. İkisini de tutukladılar.

Hamburg Hipodromu'ndaki ahırlarda Baron'un atlarına bakan seyislerden biri, çok sevdiği atların başına gelecekleri öğrenmiş, o üzüntüyle gittiği barda çok içmiş ve yanındaki birkaç kişiye durumu anlatmıştı. Onu dinleyenlerin arasında, mesai çıkışı yorgunluk birası içen bir Narkotik müfettişinin olduğunu bilemezdi tabii...

Baron ve Patron'un kızı cezaevine girdiler. Ele geçirilen kokain imha edildi. Seyisin cesedi Boğaz'a benzeyen Elbe Nehri'ne atıldı. Atlar koşmaya devam etti. St. Pauli bir sonraki turda elendi. Kuveyt'ten buraya gelene kadar bir sürü insanın hayatına mal olan *Hayalet Palyaço*, Hamburg Sanat Müzesi'ne teslim edildi.

Birkaç hafta sonra gazetelere bir haber düştü: "Pablo Picasso'nun tablosu, sergilendiği Hamburg Sanat Müzesi'nden çalındı."

ÖFKELİ PİÇLER BATARYASI

Yıkım Günlüğü

1

Ve bir gün bir şey oldu.

Amerika'daki Özgürlük Heykeli yok oldu. Uzaylıların işiydi kesin. Tabii ya, bizi binlerce yıldır izliyorlar. Heykeli yok ederek bize bir şey anlatmak istiyorlardı. Birleşmiş Milletler bu gündemle toplanacaktı ki, Kremlin içindeki insanlarla beraber yok oldu. Bu sefer herkesin gözü önünde olmuştu her şey. Koca bina ağır ağır yerin dibine girmiş, tamamen gömüldükten sonra üzeri toprakla ve bitkilerle örtülmüştü. İş makineleri hemen kazmaya başlamış ancak yüzlerce metre derinde bile bir iz bulamamıştı. Arkasından Eyfel Kulesi, Londra Köprüsü, La Sagrada Familia Bazilikası... Neredeyse kentlerde anıt haline gelmiş her şey birer birer toprak altına giriyordu.

Canlı yayın arabaları Ayasofya'nın önünde 24 saat nöbet tutuyorlardı. Ziyaret yasaktı. Herhangi birinin ölmesine izin verilemezdi. Ya Galata Kulesi'yse? İnternetteki tahmin siteleri oranlar bildirmeye başladı. Youtuber'lar farklı yerlerin önünde çadır kurarak sabahlıyorlardı. Ankara'daki Hitit Heykeli, Dolmabahçe Sarayı, İzmir Saat Kulesi, simge sayılabilecek her yerin önü çadırlarla doluydu. Beştepe'nin önüne çadır kurmak isteyen ilk genci

yakalayıp sorguya aldılar. Danışmanları, Başkan'a, toprak altına girme ihtimalinden dolayı Beştepe'nin boşaltılmasının iyi olacağını, kendisinin de güvenli bir yerden ülkeyi yönetmesi gerektiğini söylediler. Külliye boşaltıldı, önü çadır doldu.

Türkiye'de şimdiye kadar yapılmış bütün köprüler bir gecede yerin dibine girdi; Boğaz köprüleri, Mimar Sinan'ınkiler, Zap Suyu Dev-Genç Köprüsü de dahil. Amerika'da, boşaltılmış Beyaz Saray'ın önü o kadar kalabalıktı ki konser organizatörleri ikinci bir Woodstock Festivali düzenlediler. Genellikle kıyamet konulu şarkılar söyleniyordu. Yerin dibine girme fenomeni giderek geliştirdi kendini. Riskli yapıları tahmin etmeye çalışan analizciler, din adamları, sosyologlar, tarihçiler, kanaat önderleri, Sahra Çölü'nde devasa bir çadırda toplandılar. Dünyanın her yerinden yüzlerce kişinin katıldığı toplantının ilk gecesinde piramitler yerin dibine girdi, toplantı başlamadan bitti. Çaresizlik içerisindeki liderler, patronlar, deniz üzerinde sadece seçkin insanların yaşayacağı yüzer kentler kurulmasına karar verdiler. Zira bir gece önce dünya üzerindeki bütün yapılar –neredeyse köpek kulübelerine kadar– yerin dibine girmişti.

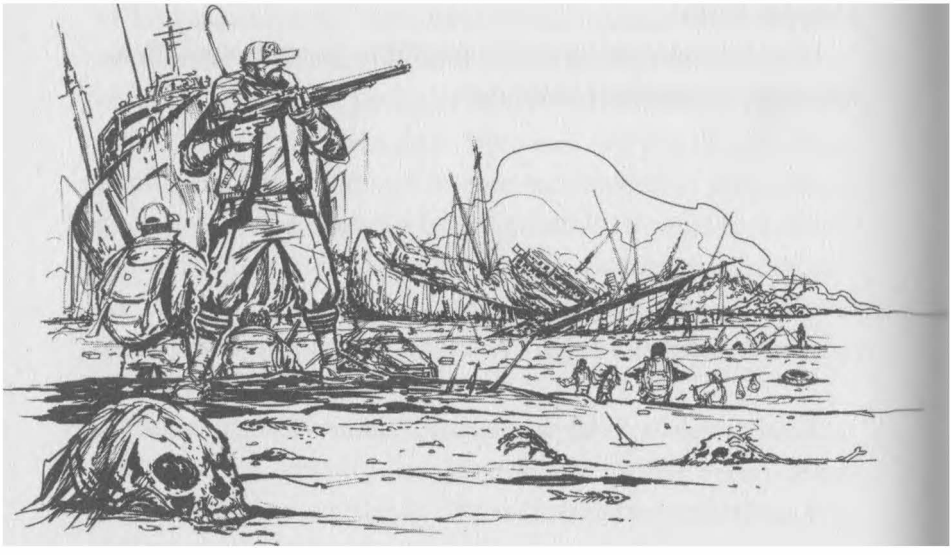
Yeme, içme, barınma sorunları büyüdükçe olaylar başladı. Hastaneler ve ecza depoları içindekilerle birlikte yerin dibine girdiği için ölümler hızlandı. Böylece insanların yerin dibine girdiği evreye geçilmiş oldu.

Derken bir gün deniz bitti, koca okyanuslar yok oldu. Karaya oturan gemilerdeki erzak yüzünden yağmalar başladı. "Gemi arayıcıları" denen silahlı çeteler, genelde zenginler için çalışıyorlardı. İnsanlar arabalarda, kamyonlarda, trenlerde, gemilerde, uçaklarda yaşamaya başladı. Ağaçtan da olsa bir çatı çatmayı deneyenler hüsrana uğradılar. Son çivi çakıldığı an bina yerin dibine giriyordu. Bankalar, borsalar işlevsiz kaldı. Para artık kıçınızı silmekten başka bir işe yaramayan bir nesneye dönüştü. Değişto-

kuş ekonomisi geri geldi. Çiftçilik ve hayvancılıktan başka bir yol kalmamıştı. Kitap ya da internet yardımı olmadığı için kentliler, köylülerin emrinde çalışmaya başladı. Kölelik düzenine geçildi.

Tüm kıtanın birleştiği Afrika Bambaataa ülkesi kuruldu. Bu güçlü ülke, "Bizim yaşantımızda değişen bir şey yok, bize dokunanı yakarız," diyerek tüm dünyadaki güçlü kolonilere gözdağı verdi. Uzaylılar gelmedi. Yeni köleler eğitimli oldukları için kaderlerine boyun eğmediler, çok çalışıp öğrendiler, kendi mütevazı kolonilerini kurdular. Dine inancı geriledi. Herkes ekmeğinin peşinden koştu.

Ben bir üzüm bağı yaptım Gümüşlük'te. Şarap ürettim. Hem içtim hem değiştokuşta kullandım.

Yıkım Günlüğü

2

Üzerimizde uçan son "gemi arayıcıları" helikopterini de düşürdük. Kocadağ'da konuşlanan "öfkeli piçler bataryası", kurdukları dev sapanla çok fazla ses çıkaran makineyi Filibit'in sularına gömdüler. Yarın madalya töreni olur. Sessiz ve kıpırtısız bir tören. Hiç görünmeyen cırcırböcekleri yapar müziği. Hep esen lodos, ılgın ağacının döküntülerinden takar madalyayı. Zor günler var önümüzde. Çok şükür, bu seneki hasadımız güzel. Ayak bilekleri halhallı bir sürü genç kız ezdi üzümlerimizi. Cadılar baktı tadına, deliler şişeledi şarabımızı.

Yalnız güvenlik sorunumuzu halledemiyoruz. Köyün beş girişi var. Savaşçı mangalar nöbete bile yetemiyor. Sıkı savaşan kolonilere adamlar gönderdik, öğrensinler diye. Geri dönen az. Savaşın baştan çıkarıcı bir tarafı var galiba. Belki de aşk gibi kör ediyordur gözü. Gençken âşık olmuştum. Bin gün bakmamıştım hiçbir kadına. Anlıyorum. Yine de hayatımız tehlikede. Savaş akademimiz sadece bir yıl eğitim verebildi. Mezun veremeden kapattık. "Öfkeli piçler", "batakçılar" ve "işportacılar" bataryalarını oradan devşirmek zorunda kaldık. "Batakçılar", Dereköy yolunu, diğerleri Kos-Kalymnos-Leros hattını tutuyor. Turgutreis ve Yalıkavak girişlerinde ajanlarımız var sadece. Olsun. Bu şişe aromalıymış, kokusundan kafam güzel oldu. Çocuklara güveniyorum.

Yıkım Günlüğü

3

Eski kilisenin olduğu yerde uyandım. Sol gözümü açamadım bir türlü. Gözkapağım yapışık. Elimle yokladım biraz. Kurumuş kan! Tükürüğümle yumuşattım, zar zor açıldı. Dün akşam zorlu bir koloni toplantısı vardı. Herkes birbirine girdi. Ben devamlı, "Hallederiz abi," dediğim için, "Pis sarhoş, siktir git," bağrışları ve tehdit içeren hakaretler eşliğinde toplantıdan kovuldum. Bu arada biri kafama şişeyle vurmuş.

Neyse, her şey yolunda sanki. Başımın ağrısına minnettarım. Yaşıyorum. Tavşan Adası karşımda. Ada denen şey, bin yıl evvelki haline dönüşmüş; tanrılara kurban verilen sunak. Çok kurban verdiğimiz geldi aklıma. Şehit dedik onlara, eski inancımız gereği. Yosun tarlasının emekçisi Ali, kahve bulmuş Ortakent'teki gemi arayıcılarından. Beni görmüş yatarken, dün geceki mevzuları duymuş, pişirmiş kahveyi, getirdi iki bardak. Bok gibi tadı. İyi geldi ama. "Sahil güvenlik gemisini yağmaladıklarına pişman olmuşlar, kahveleri bana bıraktılar," dedi. Sigara da bulmuşlar. Yaktık karşılıklı. "Ne zaman başladın lan sen sigaraya? Safi zararsın ha. Bulunmuyor zaten, piç etme sigarayı," gibi sonsuz küstahlıkta bir cümle çıkıverdi ağzımdan. Yaşayan en güzel kalpli adamı kırana

madalya veriyorlar sanki. Laf daha ağzımdan çıkarken ne bok yediğimi anladım. Ancak havada uçuşan kelimeleri Ali'nin kulaklarına varmadan yakalayamadım. Baktı, anlamaya çalıştı, iki yana sallandı, ayrıldı akşamdan kalma kafamdan, uzadı. Bazen böyle denyoluklar yapıyorum sanki marifetmiş gibi. İş işten geçtikten sonra da berbat sesimle "Özür Dilerim" şarkısını söylüyorum. Neyse ki Ali küsmez. Kir tutmayan kristal bir yüreği var çünkü.

Bağa gitmem lazım. Hava sıcak asmalar kurudu. Akrep belası var başımda. Deniz bittiğinden beri her yere yayıldılar. Yatağıma kadar girdiler. Küçük pazara doğru baktım. Herkes ellerindekiyle değiştokuş derdinde. Bizim koloni pek mutlu değil. Bulduğumuz etleri saklama imkânımız yok. Çürük etlerle değiştokuş yapma şansımız kalmadı neredeyse. Hayat berbat-tı. Ta ki, işportacılar bataryası komutanının kızının ellerini görene kadar. Emekçi ellere bayılıyorum. Ne ara geldi yanıma bu kadın? Su vuruyor yüzüme, kanları siliyor, beni ayıltmak için uğraşıyor. "Çok zor bir işe soyundun, direkt soyunsaydın keşke," diyeceğim, halim yok. Açıkçası çekiniyorum da babasından. Ayrıca umuma açık bir yerdeyiz. Gayretli kadın. Komutan kızı ne de olsa. Savaş sevmiyorum, uyku çok güzel.

"Sadece bu sıcakta beni yelleyen bir kadın istemiştim." Aklımdan geçen son şey buydu...

Yıkım günlüğü

4

Bisikletimle Yalıkavak'a kadar gittim.
Deniz Abi'nin bahçesine uğradım. Yolda başıma gelenleri anlattım:

"Emekli askerler kolonisi çok kızgın. Hâlâ eski düzende kalmışlar. Sormadık soru bırakmadı nöbetçileri. 'Tohum alacağım,' diyorum, 'Ajan mısın?' diyorlar."

"Sen ne yaptın?"

"Rüşvet verdim şarapla. Bağ bıçağıma el koydular, saldılar."

"İyi misin, kontrole geldin herhalde?"

Deniz Abi yıllardan beri benim doktorum. Herhangi bir sorun olunca ona koşarım hep. Hem kurtarabildiği kimyasal ilaçlarla hem de yeni yaptığı bitki karışımlarıyla iyileştirir insanları. Hiçbir şey istemez bunun karşılığında, hediyeleri kabul eder sadece. Yıkımdan önce de aynıydı. Bir küçük rakı ve meze karşılığında hasta bakardı.

"Leros'a geçmem lazım abi. Bisikleti sana bırakmaya geldim. Yosun tarlaları engebeli, yürüyerek gideceğim. Merlot tohumları bulmuşlar, bağın bir kısmına onları ekeceğim. Benim mahsulleri seven bir arkadaş var orada, becerikli. Son rakıyı beş sene evvel içmiştim. Bu eleman yapmış, dumanla haber gönderdi, 'Gel iç,' diye.

Burnu kemerli bir karısı var, esmer. Yatıya kaldığımda adamları karıştırıp benimle sevişiyor. Söyledim bir kere adama, 'Kadının sahibi değilim, kafasına göre takılır,' dedi."

"Âlem adamsın. Kal burada gece. Keçiboynuzu likörüm var, şarap da içeriz, muhabbet ederiz. Sabah melengeç kahvesi yaparım sana öyle gidersin."

Sabah 06.45'te çıktım yola. Didim'den Samos'a giden Alamancılar kolonisinin takasçılarına rastladım. Soğanı tuza banıp ekmekle katık ettik. Zeytin verip badem alacaklarmış. Onlar da şaraba hasretmiş, iki şişe de orada gitti. "Yolum var," diyorum, bırakmıyorlar. Muhabbet uzadıkça uzadı. Neredeyse yarım kilo zeytini leblebi gibi yedim güneş batana kadar. Gece olmuştu kadının koynuna gireli beri. "Özledim," dedi, "Özledim," dedim. Sabah menü belli; alışmış bir adam suratı, yakan bir güneş, rokalı yumurta ve, "Hadi bir daha yapalım," diye bakan kadın. Yalnız iyi pazarlık ediyorlar. Yanıma 14 şişe almıştım, yarısı bitti yolda. Bir dönüme yetecek Merlot tohumunu kopardım yedi şişeye. Uğurlu sayım. İki şişe rakıyı da heybeme kattım. Onlar evin kadınından hediye...

Yıkım Günlüğü

5

Göğsüm ağrıyor.

Dedemden kalan alışkanlık, hızlı yürüyorum. Aslında gece geçmem gereken yolu gündüz arşınladım. Leros'taki dostlar, kafama güneş geçmesin diye asma yapraklarından bir başlık yaptılar. Hep acele kararlar verip sonra da bunları inatla savunuyorum. Dostlarım bunu Karadeniz kökenli olmama bağlıyorlar. Orası nasıl acaba şimdi? Günlerce süren yosun tarlası yürüyüşleri yapıyorlardır herhalde. Sıkılıyorlardır çok. Lazlar inşaatı sever, inşaat mümkün değil bugünlerde. Çok sevdiğim filmdeki, çok sevdiğim adamın, çok sevdiğim lafı geldi aklıma, "Bu memleket bir binadan, bir de zinadan batacak." Kendi kendime kahkahalar atarak yürüdüm, Yalıkavak'a yedi saatte ulaştım.

Deniz Abi'ye Yunan'dan getirdiğim rakıyı verip bisikletime bindim. Köye doğru değil, Torba tarafına kırdım direksiyonu. Oradaki Ekâbirler kolonisinde balık konservesi varmış diye duydum, dileneceğim. Büyük ihtimalle yok, merak işte, inat. Gündoğan'da eskiden görüştüğüm bir manita var, çoluk çocuğa karışmıştı. Onu da merak ettim. Aç kalan domuzlara yakalanmazsam iyi. Dayandım rakıya. Cesarete ihtiyacım olacak.

Tam Gündoğan Kavşağı'nda yılkı atları çıktı karşıma. Bir at çiftliği vardı buralarda eskiden ya da kafam çok güzel oldu, görmek istediğimi görüyorum. Devirdim bisikleti bir ağacın gölgesine, olacak olsun. Uyudum uyandım. Yıllar evvel saç ektirmiş bir Arap rakımı içiyor. Kaptım elinden şişeyi, "Haram," dedim. Ağaçlığın içinden yüzlercesi çıktı. Çok açlar ve susuzlar belli. Gümüşlük'e davet ettim hepsini. "Bizim köyün insanları paylaşmayı bilirler, rızkımızı bölüşürüz," dedim. Ben önde, onlar arkada köye doğru yürüyüşe geçtik. Fareli köyün kavalcısı gibi hissettim kendimi. Neşet Ertaş'tan bir şarkı geldi aklıma. Bir süre sonra, "Yalan Dünya" şarkısını söyleyen, köye yürüyen bir ordu olduk.

Yıkım Günlüğü

6

Çukurbük'te baskın yedik.

Batakçılar bataryası Araplara acımasızca saldırdı. Beni bir kenara çekip, daha doğrusu derdest edip, "Sen bu işlere karışma," dediler. Güvendiğim dağlara kar yağdı, kardanadam oldum. Dondum kaldım, "Adam değilim," bile diyemedim. 15 dakika içinde eski Migros'un oralarda buzlarım çözüldü. Etrafıma baktım, yalnızım. Bisikletime atlayıp Yalı'ya indim. Kimse bakmıyor suratıma. Böyle durumlarda yalnız kalmak fena...

Ayı Nazım yakaladı beni, sarstı, bir de tokat, "Oğlum, Sirivago kolonisinin kızı geldi. Duymuş senin onunla ilgilendiğini. O da sana hastaymış, kendine gel," dedi. Olanlar beni ayıltmıştı, bayılmam lazım. Bir kadınla ayıkken konuşmam mümkün değil. Hava berbat. Nefes alamıyorum. Araplar gözümün önünden gitmiyor. Evet, gerçekten bayıldım. Su serpti bir huri yüzüme. Su değerli bu aralar, demek değer veriyor bana. Güçlü bir koloninin kızına, Sylvia'ya, söylediğim ilk şey, "Arapların intikamını alalım," oldu.

"Olur," dedi amazon. "Unut gitsin. En güzel intikam bu."

Sonra öptü beni ağzımdan. Ağzından şarap döküldü ağzıma.

"Sylvia, tekeşli değilim."

"Bebeğim, eşin benim, diğerleri beni ilgilendirmez."

Hoppala, üreme organım üremek istedi.

Dikildim biraz, boyu boyuma denk. Ağzından şarap dökülürse hep, huyu da bana denk. Konuşabildiğime şaşırarak, "Benim bağa gidelim mi?" diye sordum. "Ver şu bisikleti Apaçi'ye, yürüyerek gidelim," dedi. Apaçi dediği fırıncımız. Ne yaptı etti, çamurdan, yosundan, midye kabuğundan bir fırın yarattı. Köyün en büyük mandalina bahçesine de buğday ekti. Tez vakitte seri üretime geçti. Hak etti yani bisikleti, ben de verdim gitti.

Bağ yolunda el ele yürüyoruz. Arada beni durdurup gözlerimi öpüyor, gözyaşlarımı yalıyor. Pusuya kadar... Güneşli hava bir anda kararda üstümüze gelen insan yığını yüzünden. İri bir tanesi yapıştırdı kafayı suratıma. Dişlerim ağzıma döküldü. Sylvia bedenini siper etti bana. İşportacıların reisini gördüm bir an. Gözümün içine bakarak mızrakladı kadını sırtından. Çok güçsüzüm. 100 metre var aramızda pezevenkle. Gidene kadar 100 beden giriyor aramıza. Adam haykırıyor uzaktan, "Ne sanıyorsun lan sen kendini? Boktan bir şarapçısın o kadar. Kızımı ayartabileceğini mi sandın?" Ne diyor bu herif? Kızını tanımıyorum bile. Ah! Hatırladım. Eski kilisenin orada yanıma gelmişti. Sadece bana yardım etmek istemişti, o kadar. Kim bilir hangi uğursuz hangi frengili kelimeler taşıdı adama. Sylvia'yı parçaladılar oracıkta. "Çükünü kesmedim, çünkü hissetmeye devam etmeni istiyorum. Yemin ederim, yanında gördüğüm her kadını öldüreceğim. Sen yalnızlıktan kendini öldürene kadar durmayacağım."

Şimdi ölmek istiyorum, izin vermiyorlar. Esirim artık. Zincirsiz bir esir.

Bağa gittim, bağ budanmış. Ne çadırım yerinde ne de şaraplarım, pekmezim. Kuyuya sarkıttığım şarapları görememişler sadece. Diktim şişeyi kafama. Sonra bir şişe daha, sonra bir şişe daha. "Korkakça bir intihar," derler çok içme işine. Olabilir. İntikamımı almadan ölmeyeceğim. İyi bir plan yapmam lazım. Önce birilerini inandırmalıyım. "Rüyamda aklıma gelir nasıl olsa." Sızdım...

Yıkım Günlüğü

7

Acı, sol baldırımda.

Akrep, avucumun içinde. Şifacıya koşmam lazım. Ölüm aklımda değil, uyundurduğu yoğurtlar aklımda. Öyle de güzel ki. Kocası adam öldürmüş onu almak için. Eski jandarma karakolunun önüne kadar geldim, düştüm. Annemi gördüm ilk, sonra ilkokul hocamı, onun kızını, basketbol takımındaki arkadaşlarımı, "hiç çağırılmayan Yakup'u" , Sylvia'yı sonra, bir de erkek kardeşimi. Erkek kardeşim yok biyolojik olarak. Çok kardeşim var, diye ikna ettim zehirlenmiş aklımı. Öldüm. "Evlat, iyi misin?" Sorun kalmamış, net görebildiğim biri var karşımda; yüzgecinde tespih, kocaman bir orkinos. "Zehri emdim, tütünü bastım," dedi. Salak bir soru geldi aklıma, sordum:

"Deniz yok, nasıl buradasın?"

"Son orkinosum ben. Beni tutan balıkçı garip bir adamdı. Yemeye de satmaya da kıyamadı, evcilleştirdi beni. Karada yaşamaya alıştım, sizin gibi geri zekâlılara rağmen."

Bir sigara yaktı, bıçağım gittiği için hayıflandım. Zira balık yemeyeli çok oldu. Evet, insanoğlu nankör. Yemek istedim hayatımı kurtaran orkinosu. Uzattı sigarayı, bir nefes aldım. "Arkadaşlık birbirini yememe anlaşmasıdır" lafı çınladı kulağımda.

"Lan buradan Moby Dick'e kadar gideriz," diye düşündüm. O ara ezan okudu müezzin Cumayanı'ndan. "Namaza gidiyorum, Allah razı olsun," diyerek ayrıldım orkinostan.

Benim bağ basıldıktan sonra bir tek hocayla müezzin gelmişti yardıma. Eski yelken bezleri varmış fazla, onları getirdiler, çadır yaptık beraber. O da yetmedi Leros'tan getirdiğim tohumları da diktik. Bu yaptıklarının karşılığını zaten benden beklemiyorlar. Başka bir yerden, Allah'tan...

Çakıltaşlarından bir hilal yapmış LeBron James'e benzeyen kara derili müezzin. Eski caminin olduğu yerde üç kişiyiz. Hilalin içinde saf tuttuk; hoca, müezzin, ben, ikindi namazını eda ediyoruz. Çocukluğumdaki ramazanlarda her mahallede bir "jet hoca" vardı. Ne olup bittiğini anlamadan uzun teravih namazını süratle kıldırır, cemaati evine yollardı. İkindi namazı zaten sekiz rekât, dördü sünnet, dördü farz. Aceleyle dört rekât farzı kıldırıp, "Zeytinleri sıkacağım," deyip gitti hoca. Müezzinle ikimiz kaldık. "Kadıkalesi'nde pota yapmışlar, eski bakkalın yanında. Ne dersin, oynayalım mı?" diye sordum. "Obradović'le çalıştım ben, seni zorlamayayım," dedi.

Obradović'in lakabı, "Tanrı"ydı. Girmedim o topa. Teşekkür edip ayrıldım yanından...

Yıkım Günlüğü

8

Tütün yetiştirmeye karar verdim.

Hatta aklıma süper bir fikir geldi; tütün aromalı şarap yapacağım. Eşek almak istemiştim, Nasreddin Hoca'yla anlaşamadık. Habire espri yapan tipleri sevmiyorum. "23 şişe şarap vereceğim," diyorum, "Serinletmez," diyor. İki senedir sigara içmemiş, harmanmış, 38 şişeye kadar çıktım olmadı. Acayip sinirliyim. Pazarlık yeteneğime güvenirdim, bitirdi beni.

"Âşığım ben eşeğime," dedi en son. "Hayırlı cumalar," dedim yürüdüm. Öfkeyle tabanvaylarken yolda açılmamış sigara paketi buldum. Kesin gemi arayıcılarından biri düşürdü. Bir paket sigaraya eşek alma fikrini sevmedim. Yürüdüm. Yürüdüm. Yürüdüm. Sersem bir arkadaşım yıllar evvel, "Yürürken daha iyi düşünür insan," demişti. İslamhaneleri'ne kadar gelmişim farkında olmadan.

Çerçi gördü beni, "Gel bir şarap içelim," dedi, oturduk. "Yav, sen n'apıyorsun burada? Gitsene İstanbul'a. Hükümet kuracaklarmış, lazım olursun," dedi. Herkes şakacı. Şarapçı olduğum için kolay lokma sanıyorlar beni. "Sen önce karına hükmet. Dün gece bendeydi," diye salak bir köy kahvesi kontrası yaptım. Kah-

kahalar atarak yeni şişe almaya gitti. Bulduğum sigara paketini masasına bıraktım, tüydüm. İnsana karışayım diye Turgutreis'e yürüdüm.

Çok büyük bir çadır kent. Çarşıda gezdim biraz. Ayran yapan kızların popolarına baktım. Kızıştım. Leros çok uzak şu an. Eldekinin kıymeti yok. Afrikalı bir fıstıkla kesiştik. Cesur. Üstüme yürüdü, gömleğimden çekti, "Çok yalnızım," dedi.

"Ben bu numarayı bir yerden biliyorum," dedim.

"Veresiye yaparım," gibi bir şey söyledi.

"Sevişmenin veresiyesi olur mu? Taocu musun?" diye sordum.

"Osho," dedi.

Öyle bir çıktı ki ağzından kelime, oldu.

Yıkım Günlüğü

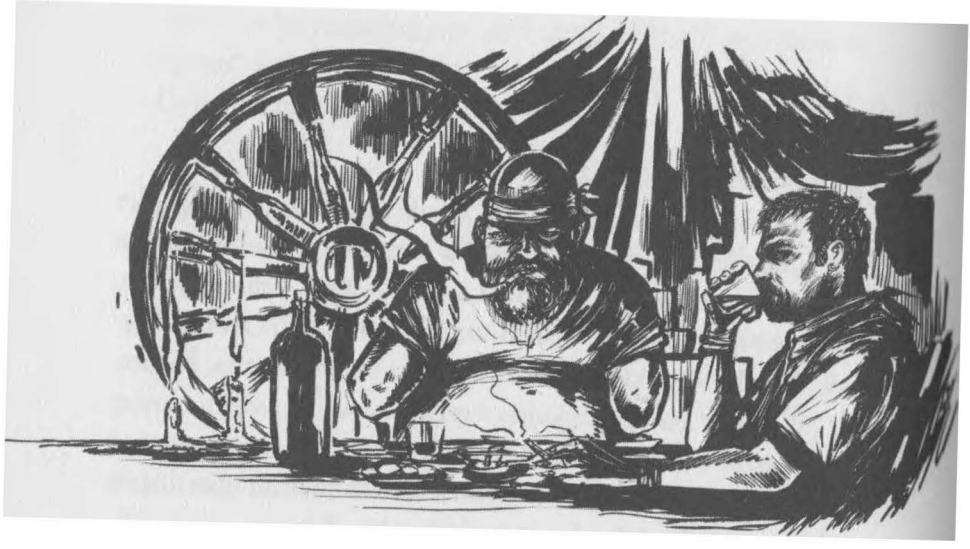
9

İnsan tavuk kokar mı hiç?

Hem de karatavuk. Yıllardır tavuk yiyemiyoruz. Köpekler hepsini katletti. Kadının ısırılmadık yerini bırakmadım. Büyük kolonilerde yamyamlık başladı diye duymuştum, habere uydum. Önce hoşuna gidiyordu Halle Berry'nin, sonra çığlık atmaya başladı. Büyük halka küpeleri vardı. Aldım onları yanıma, kaçtım. Bir piliç denk getirirsem kullanırım bu küpeleri. Akşam oluyor, yolum uzun. Kadıkalesi'ndeki kadıya yakalanmamak için uzattım yolu. Çöplüğün orada, eskiden buralarda çok meşhur olan düğün şarkıcısını gördüm. Naylon poşetlerden bir elbise yapmış kendine, şakıyor. Uzun zamandır müziksizim. İyi geldi.

İngiliz Kemal'de soluklanıp şahane viskisinden içeceğim. Kolları yok. Sevgilisini yerin dibine giren evinden kurtarmaya çalışırken kollar da gitti manita da. Arada viski karşılığında yardıma gidiyorum. Sadece ben varken benimle içiyor. 127 şişe viski kurtulmuştu yıkımdan. 52. şişeyi içiyoruz.

Gemi arayıcıları çökmüştü bir keresinde İngiliz'e. Koloni ayaklandı, hüngür hüngür ağladık karşılarında, acıyıp gittiler. Hatta ben, yıllar evvel televizyonda gördüğüm "uçan adam numarası"

bile yaptım heriflere. Yuvarlandım yerlerde, "Allaaah!" diye bağırdım, tırmıkladım kendimi.

Bağa gitmeliyim. Yokuş aşağı yuvarlanmam lazım, yoksa şurada bir yerde sızacağım. Düşe kalka buldum bağın yolunu, girdim çadıra. Kız gibi bir yılan var yatağımda. Sarıldım ona. Su içer gibi uyudum, bana dokunmasın diye.

Yıkım Günlüğü

10

Yılan gitmiş.

Yılan gibi bir kız var yanımda. Sirivago kolonisinin küçük kızı. Ablasına heves etmiştim, kardeşine denk geldim. Kadınlar seçiyor erkekleri. Çok güzel. Aklımda bağ var yine. Kuyuya gidip sulamaya girişmem lazım. Hiç halim yok, nasıl olacak? Şaraba uzandım, "Gündüz içmeyi bırak," dedi.

"Gidiyorum gündüz, gece," dedim.

"Yoldaş olacaksan ol, yolumuzu, izimizi bilelim."

Sustu. Asmaları sulamaya gitti. Kuyudan su çekerken, suyu azar azar bitkilerin köklerine verirken, asma yapraklarındaki böcekleri öldürürken, güneşe bakıp saçlarını sallarken, ensesini suyla serinletirken, arada -izlendiğini bildiği için- cilvenin kralını yaparken, beni çok sevdiğini bağırırken baktım ona. Baktım. Galiba yalnız değilim artık. Çadırda biri daha yaşayacak. Düzenleme yapmam lazım.

Güneş gözlüğü profesyoneller içindir. Gözler yalan söylemez çünkü. Yanına gittim. Sarıldım. Yıllardır kullanmadığım güneş gözlüğümü taktım gözlerine. "Olur," dedim, "olur." Bahçeyi bana bıraktı, evimizi toparlamaya gitti. Yemin ederim, şarap içer gibi öpüşüyor, üzümler kıskanır diye korktum. Asmalara baktım, üzümlerime sordum, "Oldu," dediler. Bağda koşuşturan çocuklar

geldi gözümün önüne. "Kalabalıklaşmasak iyi olur," diye bağırdım çadıra doğru. "Senden olmaz, rahat ol," dedi.

Birinin başına bela olacak kesin. Umarım bana olmaz. Şüphelerimi kovalayıp çadıra gittim. Yatağımıza yattım. Hiç kirlenmemiş beyaz elbisesini sıyırdı omuzlarından, "İyi bak," dedi, "senin silahın benim artık, güzel ateş et." Nutkum tutuldu.

"Ofsayt ne demek bilir misin?" diye sordum.

"Karşında bir adam kalmışsa ofsayttasın," dedi. Ofsaytta olduğunun farkında. Gözlüğünü çıkarmadan yattı yanıma.

"Böyle güzel yalan görmedim," dedim içine girerken.

Yıkım Günlüğü

11

Garip seslere uyandım. Çadıra bir şeyler oluyor. Bir yandan da şahane sesli bir kadın şarkı söylüyor. Kalktım, çıktım dışarı. Kadın çadırımı boyuyor. Çivit bulmuş bir yerden. Akrep çivite gelmez, biliyor. Uyanık, "yuvayı dişi kuş yapar" numarası çekiyor bana. Beyaz elbisesi mavi olmuş. Âdeti gelmiş, malum yeri de kırmızı. Ülke olsam bayrak yapardım.

"Adın ne sahiden?" diye sordu.

"thx1138," dedim.

"Sen?"

"Uzun beyaz bacak." Şaşırmadım, bacakları benim göbek deliğime kadar geliyor neredeyse.

"Kolay isim bulmuşlar sana. Nerelisin?" diye sordum yalandan.

"Sirivago kolonisi," dedi. Kıçının iki yanağı arasında bir bıçak saklamıyorsa ismimi unuturum.

Unutmadım maalesef. Çekti bıçağı, dayadı boğazıma, "Su lazım bizim koloniye. Senin kuyunu sömüreceğim," dedi. Metaforu anladım.

"Sömürgeciliğe hayır demişti atalarım. Aynı görüşteyim. Yol yakınken yola koyul," dedim. "Adımın anlamını sormadın bile."

Yıkım Günlüğü

12

Yoruldum. Çok direndi çünkü. Şıra içtim biraz güç versin diye. Kanını asmaların dibine dökeceğim, parçalarını da oralara gömeceğim. Ant olsun, aziz hatırasına o bir sıra asmadan çıkan şaraba "uzun beyaz bacak" şarabı diyeceğim. Belki de sirke yaparım; çünkü çok kızgınım. Su isteseydi benden, verirdim ihtiyacımın fazlasını. Böyle görmüştüm yıkımdan önce de. Böyle öğrenmiştim.

İnsanoğlu hiç değişmiyor. Müspet ya da menfi... İki koloniyle papazım artık. Çok geçmez yakın bir zamanda indirirler beni. Yer değiştirmem lazım. Önce Milas'taki "Salamura" kolonisi geldi aklıma. Savaşçılar. Her türlü korurlar beni. "Şeker" dedikleri bir komutanları var. Absent yapıyor kendi bağında. Kolonideki herkes zeytin takası yüzünden birbirine girdi, o sıyırdı. Eski artist aynı zamanda. Bir sürü filmde oynamış. Bana ziyarete geldiği zaman acayip havam oluyor köyde.

Şimdi çıksam yarın orada olurum. Leros'a da gidebilirim ama eski memleketi bırakmak istemiyorum. Sonuçta gurbet. Ne yaparsan yap yabancısın hep. Bana çok koymaz bu durum, ancak orada dostlarım var. Onları sıkıntıya sokmak istemem. Kalacağım burada. Son kararım. Sadece beni avlamaya geldiklerinde kafam güzel olsun istiyorum. O yüzden hiç ayık kalmayacağım. Kuyuya sarkıttığım şaraplar bitene kadar, köyde yaptığım karşılıksız yardımlar unutulana kadar duracağım.

Yıkım Günlüğü

13

"Kırmızı Pazartesi..."

Köyde hayalet gibi dolaşıyorum artık. Selam sabah kesildi. Sadece Ali geliyor yanıma. Takas yapacak malım kalmadı, sıkıntı büyüdü. Ali akşamları gizlice çadıra geliyor, sağdan soldan topladığı şeyleri bırakıyor. Onlarla küçük takaslar yapmaya çalışıyorum. Stoklarım eridi. Sinyalciliğe başladım. Ali'yle mıntıkaları paylaştık. Dereköy sapağından sonrası benim. Gitmesi güzel, dönmesi dert. Bitez'de kabadayı abiler var, ambarları dolu. Sağ olsunlar, ne zaman gitsem yanlarına ziyafet çekiyorlar bana. Heybemi doldurup köye uğurladıklarında acayip sarhoş oluyorum. Arada, Yakaköy'de han işleten dostum Gürkan'da kalıyorum. Kafası çalışan bir sürü insan toplanıyor orada. Enine boyuna tartışıyorlar geleceğimizi. Babil Kulesi'nin yıkılmasından sonra, yani binlerce yıl sonra, ortak dilde farklı milletlerden oluşan bir topluluk, kendi kafasına göre dünyayı şekillendirmek istiyor. Gürkan'ın stoklarından çaldığım Avanos şarabını damarlarımda gezdirmeye başlayınca lafa giriyorum. Bir yandan müstehzi bir gülüşle dinliyorlar dediklerimi. Alıştılar artık. Sabaha köye döneceğimi, o uzun tartışma maratonuna kalmayacağımı, sadece kuyuya bir taş attığımı ve bunun çok fazla etkisi olmayacağını biliyorlar.

Yine Bitez dönüşü bir akşam, on yıllar önce dişlerimi yapan doktorla karşılaştım. "Senin şaraplar bayağı ünlenmiş. Rodos'tan geldiler, Marmaris'in altını üstüne getirdiler. Teslim olmak istedik, Gümüşlüklü şarapçının şaraplarından 200 şişe karşılığında kadınlarınıza dokunmayız dediler."

Elde avuçta ne varsa almış Rodos şövalyeleri. Şu işe bak. Bütün hayatımı bir alçak olarak geçirdim, kıyamete yakın meşhur oldum ve insanların bana ihtiyacı var. Bağın durumunu, hiç şarabımın kalmadığını anlattım doktora. Gerçek üzüntü görmemiştim uzun zamandır. Adamın saçları bir dakika içinde bembeyaz oldu, omurgası büküldü, yüzünde sıradağlar, vadiler, çöller oluştu. Onunla gideceğim. Aklıma bir fikir geldi. Balık vermeyeceğim, balık tutmayı öğreteceğim.

Yola koyulduk. İki gün sonra Marmaris'teydik. Şövalye dediğin adamların hepsi barbar aslında. Teklifimi anlattım. İyi pazarlık ettim. 16 yaş altı beğendikleri kızları yanlarında götürecekler. Benim yapacağım bağda çalışacak kızlar, ürün çıktıktan sonra bir şövalyenin haremine girecekler. Rodos'a yürürken gizlice konuştum kızların en akıllısıyla. Armutalan köyünden. Ailesi emlakçılık yapıyormuş yıkımdan önce. Emlakçılığın gerçek bir meslek olmadığını yıkımdan sonra anlamışlar. Çünkü ellerinde avuçlarında ne varsa yerin dibine girmiş. Bir anda her şeyini kaybeden ve bu yeni yaşamda bile kendine acıyan ailesinden uzak olacağı için mutlu.

Rodos'taki çadırkent göründüğü an, birkaç saat önce ona tecavüz eden şövalyeden arakladığı bıçağı fırlattı bana Armutalan azizesi. Havada kaptım bıçağı ve bu lavukların liderinin yanına koşup herkesin şaşkınlığı arasında boğazını kestim. Tam bana ve kıza girişeceklerdi, her şeyi bilen adam edasıyla bağırdım:

"Durun, bu asil kan benim asmalarımın dibine dökülecek, o asmanın şarabını içen asalete kavuşacak."

Çok komik, durdular. "Bu kız benim kaderim artık. Ustabaşım. Benimle çalışacak, benden çocuklar yapacak, benimle nitelikli kan arayacak, size mükemmel şaraplar sunacağız beraber, yenilmez bir ırk yaratacağız," dedim.

Öyle de oldu. Leros'taki dostum gibi, kadını hiç yargılamadım. İstediğini yaptı, istediğiyle yattı. Çocuklar oldu bana benzemeyen. Hepsi benim çocuğumdu. Rodos'a girerken bir anlaşma yapmıştık. "Ne yaparsan yap, sadece benim saygımı yitirme," demiştim. Anlaşmaya uydu. Yıllarca beraber yaşadık.

Ölmeye yakınım artık. Yıllar evvel beni yarım bırakan musibet, vücudumda ilerledi.

Sana yararı olur belki anlattıklarımın. "Başka bir dünya mümkün..."

gözlerimi kapadım, seni düşledim.
yan koltuğumda oturuyordun. elinde bi kitap vardı.
göz göze geldik, "masal okuyorum, iyi geliyor," dedin.
yanıma kitap almayı unutmuşum. sıkıntımı anladın,
kitabı bana uzattın. "al, okumaya başla, iyi gelecek."
teşekkür edip aldım kitabı elime. tam ilk sayfayı çevirecekken
uçağın güvenlik anonsu düşlerimden uyandırdı beni.
gözümü açtığımda, hostes kılığına bürünmüş
dünyanın en güzel kadını, portakal suyu uzattı,
çapkın bi göz kırpış eşliğinde.

"buyrun nejat bey."

"teşekkür ederim."

bardaktan bi yudum aldım. havai fişekler patladı içimde.
votka portakal! tekrar kapattım gözümü, düşümde
seni görmek için. kitabı geri verecektim, yoktun.
kitabın kapağına baktım:
Ben Hep Senin Yanındaydım.

masallara daldım...

2018
THG
0514043
NSZ

MUNDI
mundikitap.com
twitter.com/mundikitap
facebook.com/mundikitap
instagram.com/mundikitap
ISBN: 978-975-07-4051-0
9 789750 740510